



tuổi ngọc

BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

148



Chả nhiệm, chả bắt :

Quản lý :

Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH
ĐẶNG XUÂN CÔN
ĐÌNH TIỀN LUYỆN

BẢN NGUYỆT SAN RA NGÀY 5 VÀ 20 MỖI THÁNG
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU 1) SAIGON 11

- | | |
|---|---------------------------|
| 1. chào mừng chữ mới | TUỔI NGỌC |
| 2. nhìn xuống đời | BÍCH THU, NGUYỄN XUÂN SƠN |
| 6. người con gái ngồi đợi một chuyến tàu về | DUYÊN ANH |
| 12. chia mùa cho những tình cờ | MAI MAI |
| 17. chỉ là mơ thôi | LÊ ĐỨC NGỌC |
| 24. thôi em | JALAU |
| 25. tỷ số cuối cùng | UYÊN |
| 32. sự tích viên ngọc thạch | NHƯ MÂY |
| 39. ru đời trên tay | TÔN NỮ THU, DUNG |
| 40. ở một chỗ xa xưa | TRẦN VĂN NGHĨA |
| 41. dòng sông mưa | PHẠM QUÊ CHÂU |
| 42. chàng ba đĩa | NGUYỄN HÁT GIANG |
| 49. một chồn nào ở mai sau | NGUYỄN THỊ VÔNG VANG |
| 57. về nơi ấy | TỪ KÊ TƯỜNG |
| 58. tôi và hân | NGUYỄN THỊ THANH HẰNG |
| 61. mong em mắt đỏ | HOÀNG THỊ ĐOAN TRANG |
| 62. màu xanh biếc | ĐÌNH TIỀN LUYỆN |
| 72. mộng dưới hoa nguyệt vàng | PHẠM THANH CHƯƠNG |
| 73. ngày tháng này năm xưa | THƯ |
| 76. em mười lăm tuổi | SE SẾ NẬU |
| 77. dịu dàng như kỷ niệm | MAI THANH KỲ |
| 81. chạp phở | TỔ HỢP KIẾN |
| 86. ghé vào hiên mộng | NGUYỄN CUNG KHANG |
| 93. bạn ngọc và tuổi ngọc | VŨ MỘNG LONG |

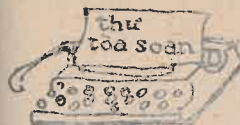
Biên lai số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Bộ biên tập : TỪ KÊ TƯỜNG, MƯỜNG MÃN,
NGUYỄN THANH TRỊNH, ÁI NHÌ, ÁI HOA, Ý ĐỨC

Số 148

Phát hành ngày 10-11-74

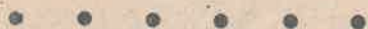
Giá bán 250đ



chào mừng chữ mới

Tuổi Ngọc đã in xong đợt bìa mới gồm bốn số 148, 149, 150 và 151. Giáng Sinh 1974 sẽ là số 150 phát hành đúng ngày 20-12-1974. Bìa Giáng Sinh 1974 của Tuổi Ngọc đẹp và tươi rất xứng đáng là số báo đặc biệt nhất của Giáng Sinh 74. Mua Tuổi Ngọc Giáng Sinh 1974 tặng bạn bè xa gần có ý nghĩa gấp mười lần gửi Thiệp Giáng Sinh. Bởi vì mẫu bìa của Đình Tiền Luyện đã là một tấm thiệp tuyệt diệu chứa chan thánh ý. Điều này bạn ngọc sẽ thấy vào ngày 20-12 khi đứng trước sạp báo để «chăm điểm» bìa báo Giáng Sinh và quyết định mua tờ nào nào tặng bạn học xa, biếu bạn học gần. Chắc chắn, bạn sẽ chọn Tuổi Ngọc. Vẫn 100 trang cả bìa, giá bán như thường lệ, Tuổi Ngọc Giáng Sinh 74 ngập đầy thơ văn Sinh Nhật. Sau Giáng Sinh 74, chúng tôi gửi bạn ngọc số 151 Chào Mừng 1975, đồng thời, chào mừng chữ mới. Chữ mới sẽ làm Tuổi Ngọc đẹp gấp bội. Nói để bạn mừng chung là Tuổi Ngọc đã vay được khoản tiền trả lãi rất nhẹ đủ mua giấy in hai số báo và một cuốn sách phổ thông. Từ nay hỡi cảnh báo số nào chạy giấy số đó. Tuổi Ngọc vùng lên ! Từ Kê Tường sẽ về ngôi trường xuyên ở tòa soạn đọc và giới thiệu thơ bạn ngọc. Nguyễn Thề từ Mỹ quốc sắp hồi hương, sẽ tiếp tục Biết một, biết mười. Xin nhắc khéo bạn ngọc quên : Xuân Hồng Tuổi Ngọc phát hành ngày 20-1-1975. Và 1-1-1975, cuốn sách đầu tiên phổ thông «chắc giá» 300 đồng của từ sách Tuổi Ngọc là Em Yêu của Duyên Anh. Thư tòa soạn kỳ này lạc quan, yêu đời quá phải không, bạn ngọc ?





học trò và thư viện

Không biết tôi đọc được ở đâu đó một mẩu viết nho nhỏ đề cập đến vấn đề Thư Viện dành cho học trò ở Đài Loan. Ở Đài Loan không phải chỉ ở Trung học và Đại học mới có thư viện dành cho học sinh và sinh viên, ngay cả ở bậc Tiểu học cũng có một thư viện riêng dành cho học sinh và hình như ở mỗi trường bậc Tiểu học đều có hết. Tôi bắt thêm hay nói đúng hơn là có một chút «ghen» nho nhỏ vào đó đối với các học sinh ở Đài Loan. Có lẽ họ tốt phúc hơn các trường Tiểu học ở xứ tôi chăng? Ngay từ hồi còn ở bậc Tiểu học, tôi ao ước sao có một thư viện nho nhỏ để hằng ngày, nếu rảnh rỗi đề vào đọc hấu, mở mang thêm kiến thức vốn dĩ quá nghèo nàn của mình nhưng chưa bao giờ có được. Tôi tự an ủi có lẽ mình hãy còn là một cô bé tí chưa đủ sức hay đúng hơn là chưa có một đam mê về sách vở nên các bậc Thầy, Cô không lập ra thư viện chăng? Hình như với ý nghĩ non nớt của tôi thời bấy giờ tôi luôn cho rằng mai sau mình bước chân lên Trung học, nơi đây sẽ dành sẵn cho tất cả các học sinh trong số đó có mình một thư viện. Lúc đó tha hồ mà đọc. Nhưng cho đến bây giờ đã hơn hai năm ngồi ở Trung học, mà trường tôi học vẫn không có một thư viện nào hết dù cho là một thư viện nhỏ

nhỏ. Có lẽ vì trường tôi đang theo học nhỏ quá nên nhà trường không lo nổi một thư viện cho học sinh chăng? Thành thật mà nói, làm khi tôi phải sang thư viện trường của nhỏ bạn để học và đọc nhờ hay vào một phòng đọc sách của một trung tâm tôn giáo. Hình như nơi đây chỉ dành cho những người lớn mà thôi. Tôi cảm thấy mình lạc lõng quá sức. Với số tiền mà mẹ tôi đã cho ăn hàng mỗi sáng, và cùng với giá sách bày bán bày giờ, tôi không tài nào mua nổi một cuốn để đọc. Nhiều khi đi ngang hàng sách mà ngậm ngùi. Hình ảnh một thư viện nho nhỏ dành cho trường mà tôi đang ao ước, ngay cả trong giấc ngủ cũng vậy. Tôi cũng biết nước nhà đang lâm vào cảnh chiến tranh. Ngân sách quốc gia dành cho Bộ giáo dục quá ít có lẽ chính vì thế mà Bộ không giúp được hầu hết các trường trên toàn quốc để lập một thư viện riêng cho mỗi trường. Nên đa số các học sinh trường nhỏ phải chịu thiệt thòi và nếu muốn đọc thì phải sang các trường lớn khác. Viết đến đây tôi bỗng nghĩ ngay đến các học sinh cũng độ tuổi tôi, ở khắp các trường nhỏ khác thuộc về quận lý làm sao đọc sách ở thư viện đây? Dầu sao tôi cũng sung sướng hơn họ một phần nào. Các bậc Cha Mẹ trong hoàn cảnh bây giờ phải lo làm việc đâu tít mịt tôi mới đủ sức nuôi gia đình thì còn thì giờ đâu mà lo đến vấn đề sách vở cho con cái mình đọc và hướng dẫn con nên đọc loại sách gì? Nếu có thì một vấn đề nan giải được đặt ra là làm sao có tiền để mua sách cho con mình đọc với giá sách lên cao như hiện nay? Thôi đành nhìn con mà ngậm ngùi vậy. Rất mong những người bằng lòng tâm đến vấn đề giáo dục, các bậc Thầy Cô trong khả năng hạn hẹp của mình cố sức giúp cho các học sinh có được một số thức ăn tinh thần tại mỗi trường bằng cách lập một thư viện nhỏ. Chỉ một điều này thôi mà tôi tin rằng sẽ giúp cho học sinh tiền bộ rất nhiều hầu tránh được một phần lớn sách báo độc hại nhĩ đồng hiện nay phá hoại tinh thần trẻ con. Thứ đến giúp cho học sinh sẽ bớt được phần nào rong chơi vô ích. NGUYỄN THỊ BÍCH THU

một vòng hoa cho hội tuấn túc cầu việt nam

Giữa tiếng hoan hô vang dậy cầu trường của trên 15.000 khán giả mộ

điệu môn banh da, cầu thủ Cang của hội tuyển Việt Nam hãnh diện giao cao chiếc cúp đồng lông lầy, chiếc cúp vô địch giải Túc Cầu Quốc Khánh Việt Nam kỳ thứ 11. Bằng lời đã khá đặc sắc, đoàn cầu Việt Nam đã phá lưới hai lần trước sự ngỡ ngàng của thủ môn đội cầu Nam Dương, đoạt chức vô địch giải Bóng Tròn Quốc Khánh lần thứ bảy (các năm 61, 62, 64, 66, 68, 70 và 74). Mặc dầu các đội cầu bạn tham dự giải Quốc Khánh không phải là các hội tuyển quốc gia như đội cầu Việt Nam, nhưng bằng tất cả tinh thần và tài nghệ của mình, đoàn cầu Việt Nam đã làm sống lại niềm tin nơi khán giả mộ điệu. Hàng ngàn người đã bước ra từ vận động trường Cộng Hòa chiều ngày 10 tháng 11 mang theo một nụ cười thỏa mãn, đặc ý. Ít ra trong lúc này, làng banh da Việt Nam phải tạo được một sự tin tưởng của khán giả, bởi vì trong mấy năm gần đây họ đã làm đắm khán giả có cảm tình thất vọng không ít. Bây giờ, thì tất cả có thể được xem như đang bắt đầu trở lại. Bắt đầu từ thật nhiều gay go và thử thách, và cũng bắt đầu từ sự nghèo nàn, thiếu thốn của hội tuyển quốc gia. Người trẻ Việt Nam không mong gì hơn là được đóng góp, bằng tất cả tài năng và thiện chí của mình, xây dựng lại nền thể thao nước nhà. Người trẻ bây giờ phải có quyền làm đẹp và làm tốt cho quê hương. Hội tuyển túc cầu Việt Nam đã khôi phục lại danh dự cho nền bóng tròn nước nhà, ngay lúc này, không phải là sự thỏa mãn, vừa ý với chiến thắng đó. Phải bằng mọi giá, gây lại một phong trào thanh niên lành mạnh mà thể thao sẽ đóng góp một phần không nhỏ. Xin quý vị có trọng trách hướng dẫn thanh niên đừng nghĩ rằng hoạt động thanh niên là hoạt động làm cảnh... Thanh Niên không thể là một Tổng Nha, Thanh Niên phải là một Bộ. Bộ Thanh Niên, lúc đó câu chuyện mới được bắt đầu. Hiện tại, nhà nước vẫn cho hoạt động Thanh niên là thứ yếu, như hoạt động văn hóa, để có quyền sát nhập vào cái Bộ có quá nhiều công việc quá nhiều chương trình, lại nghèo ngân sách, đó là Bộ Văn Hóa Giáo Dục và Thanh Niên. Bao giờ Hội tuyển quốc gia có được một Bốn Lứa của Duyên Anh? Bao giờ Việt Nam đại diện Á Châu tham dự giải bóng tròn quốc tế? Đó là những câu hỏi, cần phải có câu trả lời. Câu trả lời không thể là sự thờ ơ, lãnh đạm. Hãy bắt đầu, bằng ý hướng xây dựng của quý vị lãnh đạo Thanh Niên, tạo một phong trào sinh hoạt

thanh niên lành mạnh trên toàn quốc. Đào tạo một thế hệ tương lai trẻ và khỏe không là công tác của thời bình. Giữa chiến tranh dân ta vẫn anh dũng sống, vì thế không có lý do gì để từ chối một công tác cấp thiết và cấp bách như trên. Đừng xem mỗi vài giờ sinh hoạt học đường trong chương trình giáo dục là một chính sách thanh niên. Lúc này, không có thời giờ để nói mà là để làm. Với niềm tin và chiến thắng mà hội tuyển Túc Cầu Việt Nam vừa tạo dựng được, hãy bắt đầu. Tuổi trẻ cần sống mạnh, sống hùng. Tuổi trẻ không thích ngồi quán cà phê, đốt dần mòn tương lai tổ quốc. Tuổi trẻ có niềm tin, tuổi trẻ cần được hướng dẫn. Dù sao, với sự ghi tên lên bảng vàng lần thứ bảy của giải Quốc Khánh, Hội Tuyển Túc Cầu Việt Nam xứng đáng được trao tặng vòng hoa tin yêu của người tuổi trẻ. Một vòng hoa cho hội tuyển Việt Nam, đó là một điều nên làm. Hãy bước tới bằng thiện chí và tài năng. Hội tuyển Việt Nam sẽ đạt được lòng tin nơi khán giả mộ điệu túc cầu.

NGUYỄN XUÂN SƠN

GIỚI THIỆU SÁCH MỚI

- TỰ THUỞ YÊU NGƯỜI, thơ của NHƯỠC THỦY. 60 trang đề giá 200đ. Trình bày đơn giản trang nhã. Gồm những bài thơ tình yêu.
- GIỌT NƯỚC MẮT MỀM, thơ của VƯƠNG CÔNG ĐÀN và VĂN CÔNG NGUYỄN. 2 trang Ronéo khổ nhỏ. Thơ của Biển và Núi rừng, phát hành cho mùa thu 1974.

Vũ vẽ, đứng rung cây sáu đồng ở ngoài vườn. Hoa Trang mở cửa sổ, rơi người ra ngoài. Rơi rồi đi mô? Bộ như những giọt nước mưa, thấm mặt tiêu xuống đất?

Vũ và Hoa Trang, cặp tình nhân tuyệt vời trong:

NGÀY THƠ TÌNH THƠ

TRUYỆN DÀI MỚI NHẤT CỦA NHẢ CA

Đọc ngày thơ tình thơ, bạn sẽ gặp Vũ, như người tình trong mộng. Và Hoa Trang lãng mạn, nồng nàn, hồn nhiên như bạn của tuổi mới lớn.



truyện dài DUYÊN ANH

Truyện dài này đã khởi đăng ở Tuổi Ngọc số 146 được 3 trang. Rồi tôi bị đau nên số 147 chưa thể tiếp theo được. Hôm nay, cảm thấy đã khỏe, tôi viết lại và cho in từ đầu để bạn đọc khỏi ngỡ ngàng. *Người con gái ngồi đợi một chuyến tàu về* là truyện dài, tự lâu, tôi ao ước hoàn thành. Khác hẳn những chuyện tình mộng tưởng của tuổi vừa lớn mà tôi đã viết, *Người con gái ngồi đợi một chuyến tàu về* là tâm sự ú ẻ đặc biệt của tuổi trẻ trong thời chính chiến. Tôi viết truyện này không phải để kết án chiến tranh bằng những gào thét hoặc phán xét bom đạn bằng lời lẽ vô tích sự. Mà để giải thích rằng, tại sao tôi cố níu giữ ít nhiều mơ mộng của tuổi trẻ trong thời chính chiến. Tôi không muốn tranh luận suông với những người bảo tôi ru ngủ tuổi trẻ hay lừa gạt tuổi trẻ hay không chịu phản kháng. Người viết văn chỉ phản kháng bằng tác phẩm. Và chỉ có tác phẩm mới biết phản kháng đích thực. Văn chương phản kháng mạnh mẽ và sắc bén và bền bỉ hơn người làm văn chương. Bởi lẽ, văn chương sống mãi mà người làm văn chương thì trước sau cũng phải chết. Nhưng văn chương không ồm ả. Nó có vẻ khiêm tốn hơn người làm ra nó. Đó là văn chương lớn của những nhà văn lớn của chúng ta. Tôi không xứng đáng được xếp vào hàng những nhà văn lớn của chúng ta. Nói cho đúng, tôi không phải là nhà văn. Tôi chỉ là người viết truyện mưu

sinh, cố gắng không viết truyện dâm ô, dối trá và phi luân. Và sức mảy ru ngủ nổi tuổi trẻ hay lừa gạt nổi họ. Đừng quá quan trọng về người viết truyện mưu sinh. Đừng quá quan trọng về một tờ báo hơn ba ngàn độc giả. Sự giải thích của tôi không nhằm phía một số người thích quan trọng về tôi và tờ báo Tuổi Ngọc. Vậy *Người con gái ngồi đợi một chuyến tàu về* nhằm "giải tỏa" những "thắc mắc" của bạn ngọc rằng tại sao tôi cứ viết truyện tình mộng tưởng hoài hử. Truyện này sẽ đăng khoảng 40 số báo nếu mỗi số in 16 trang, khi in thành sách sẽ dày 800 trang chữ nhỏ xiu. Mỗi số báo in 16 trang hoặc ít hơn còn tùy thuộc vào sức khỏe của tôi. Tôi sẽ cố gắng viết thường xuyên để truyện khỏi bị gián đoạn.

D A

(tháng 11-74)

Chương một

Khi tôi hiểu đường rầy kia nối liền Trung Nam Bắc, con tàu này đã khởi đi từ Sài Gòn, qua Huế, ra Hà Nội thì, đường rầy đã bị cỏ mọc trùm lấp và con tàu đứng bất động dưới nắng mưa cơ hồ một tội nhân chờ phán xét, cơ hồ một người già tê liệt nằm đợi hoàng hôn của riêng mình. Năm tôi mở mắt chào đời, ba tôi bảo, chuyến tàu xuyên Việt đã không vô nữa, từ lâu, và chuyến tàu ra chỉ tới Đông Hà. Và, năm tôi bảy tuổi, chuyến tàu định ra Huế phải dừng tại ga tỉnh lỵ Tuy Hòa, quê tôi. Cho đến thuở tôi biết ngồi bên cửa sổ, ngắm con tàu hoen rỉ, ái ngại giùm nó, thương hại nó. Nhà tôi đối diện nhà ga. Tôi là con gái út trong gia đình năm anh chị em. Ba tôi đã hồi hưu. Ông phục vụ ở ngành hỏa xa. Một nửa đời ông chạy theo đường sắt, kỷ niệm vui buồn gói trên mái ga xếp ba miền. Hình như ba tôi cũng giống con tàu với tâm sự ú ẻ không kém. Ngày hỏa xa ngưng hoạt động, ông được chỉ định một chỗ làm việc an nhàn. Nhưng thiếu tiếng thét của còi tàu, tiếng bánh sắt

nghe lên đường rầy, tiếng cười của khách về, tiếng khóc của khách đi. Ba tôi tương tư những thứ tiếng đó. Tương chừng vắng nó, tâm hồn mình chìm vào cô quạnh. Ba tôi thường kể cho tôi nghe những chuyện tàu đêm, những chuyện tàu ngày tới lui qua ga xếp. Những cái tên ga xếp nghe đã thấy u sầu. Với ba tôi, đây mới chính là những vùng mộng tưởng, nơi ta hoàn toàn bình yên về với những chuyện đi mơ ước. Rốt cuộc, ba tôi đành về hưu và chẳng biết bao giờ những ga xếp thấp lên những ngọn đèn chờ đón những chuyến tàu đêm. Và tôi, tôi chưa hề nghe tiếng còi tàu thét ngay tại ga tỉnh lỵ Tuy Hòa.

Tôi lớn khôn bằng những chông chênh của đời sống, bằng những tiếng thở dài của người thân yêu. Chung quanh cái thế giới nhỏ bé của tôi tua tủa hàng chông phiến muộn. Tháng năm tàn, nổi chông chênh không ngớt và những tiếng thở dài ray rứt hơn. Y hết con nước thật vọng dâng cao mà chẳng rõ sẽ tràn chỗ nào. Ba tôi, chuyến tàu về đêm ba mươi tết, về già với một tương lai bấp bênh của đàn con. Ông mở quán bán cà phê, nước ngọt và tin rằng nhan sắc của mấy đứa con sẽ làm sinh động cửa hàng và giúp ông vốn liếng đầu tư vào sự vươn lên của con ông! Có cái gì đau sót và tàn nhẫn trong mưu đồ tội nghiệp của ba tôi. Có cái gì bị phẫn và nghẹn ngào trên chiếc ghế cao, sau quầy thu tiền của các chị tôi. Tất cả tụ tập thành một lớp sương mù đặc. Và tôi hiểu tôi bị lớp sương mù đặc ấy đánh đai, vây kín. Tôi thêm nhìn cảnh tượng bên ngoài vòng đai như người lạc lõng giữa rừng thiêng thêm nhìn chân trời. Chị Vân nói: Con Nhỏ Duyên chiêm bao cả lúc ăn cơm. Chị Hà lại nói: Nhỏ Duyên bà cụ non. Nó giống cậu chim, chưa hề kêu líp nhíp đã đòi hót. Chị Vân nhận xét đúng. Luôn luôn, tôi thả ý nghĩ khỏi đầu óc tôi để nó lang thang. Nhiều bận, ý nghĩ ham chơi quên đường về hoặc không có hồi chuông gọi nó trở về. Thì tôi như một đứa ngớ ngẩn, một đứa trẻ mất trí từ thuở còn nằm trong bụng mẹ. Chị Vân bảo tôi chiêm bao tôi ngày. Chị Hà nhận xét cũng đúng. Tôi là bà cụ non, là cậu chim tuổi đời mới mọc đã muốn ca hát nhạc buồn.

Nhạc buồn lan tỏa cùng khắp quê hương tôi. Cái tỉnh lỵ, nơi tôi sinh trưởng, sao mà hiu quạnh! Nằm thấp gần mặt biển, thị trấn bị án ngữ bởi đèo Cả và đèo Cù Mông. Đi ra leo đèo. Đi vô leo đèo. Đèo cao và ngoằn ngoèo khiến mộng mơ chùn bước đi, khiến kẻ định vượt

đèo đi kiếm mộng mơ đã ngại ngần. Bên kia đèo Cả là vùng biển Đại Lãnh nên thơ, bãi cát phẳng phiu, nước biển quyền rũ và những rặng phi lao thăm thẳm tận miền man. Bên đây đèo Cả là vùng biển cô đơn, biển nghèo, biển ngái ngủ với những bãi cát lún suốt đời thêm khát in dấu chân đôi tình nhân phương xa. Người ta chỉ đến Đại Lãnh, nhờ Đại Lãnh giữ gìn ít nhiều kỷ niệm rồi người ta về thương nhớ Đại Lãnh. Đã không ai tìm tới biển quê tôi và gửi lại hay mang về chút tình mặn nồng chất muối. Xưa, những chuyến tàu hỏa ghé qua khoảnh khắc và tôi đoán rằng, khách đường xa cũng chỉ ngồi trên tàu ngắm thành phố Tuy Hòa qua khung cửa sổ. Nay, những chuyến xe đò không còn vô bên xe thị xã. Khách đường xa đành tương tượng phở xá, cảnh vật bên trong tỉnh lỵ từ một bên tạm ngoài quốc lộ. Người ta có thể thông kê được con số du khách viếng thăm Tuy Hòa một cách dễ dàng nhờ đếm tên hai ba cái khách sạn sập sùi, cũ kỹ. Ai thích đến Tuy Hòa ngoạn cảnh? Rất hiếm hoi, dù thi hào Tản Đà đã quảng cáo quê hương tôi bằng văn thơ yêu dấu: *Đa tình con mắt Phú Yên*. Đôi mắt đa tình của người Phú Yên, của người con gái Phú Yên, hơn một nửa thế kỷ trước, trong thơ Tản Đà, bây giờ, chứa chất nhiều u ất như đôi mắt người Sơn Tây, ba mươi năm cũ, trong thơ Trần Quang Dũng. Dầu biển đã lọt vào cả tâm hồn. Dầu biển đổi thay cả mặt ong niên thiếu thành mặt đàng. Dầu biển đùn u ất ngập đôi mắt tôi.

Bằng đôi mắt u ất, tôi mở lớn, nhìn thời đại tôi, nhìn quê hương tôi, nhìn chính tôi và nổi chông chênh thường trực phong tỏa cuộc đời. Tôi nhìn con tàu hoen rỉ nằm bất động ở nhà ga và nhìn nhà ga buồn hiu, vắng vẻ và suy nghĩ về những con tàu, những nhà ga chung cảnh ngộ với con tàu, nhà ga quê tôi, vùng quê lở loét mà nước biển mặn không ngừng xoay tít làm sót xa và đau thấu xương tủy. Chị Vân hẳn là không thích nhìn con tàu hoen rỉ với mái ngói nhà ga phủ kín rêu xanh. Chị Hà chắc cũng vậy. Còn anh Vũ, anh Tâm? Tôi không biết rõ. Anh Vũ đã chấp nhận nghịch cảnh và ra đi dù anh chỉ mơ ước được sông bình thản ở quê nhà. Anh đang lặn lội giữa biên giới sống và chết. Để được tự do. Tự do hiểu theo nghĩa không bị truy nã, ruộng bắt. Chiến tranh thì chẳng bao giờ vui thú cả. Bản chất của nó vốn tối tệ. Muốn chấm dứt nó, người ta phải nhập cuộc với đấng

cay chua chất. Anh Vũ không ôm mộng trở thành chiến sĩ hòa bình hoặc là ao ước những vòng hoa sứ mạng choàng ngang cổ. Anh lý luận đơn sơ : Đời có chiến trường, con trai cần ra đi để con gái ở lại nhớ thương. Chiến tranh đã không chấp nhận sự lẩn trốn, ta nên chấp nhận nó trước. Làm anh hùng giả vờ vẫn hơn làm anh hèn thật sự. Anh Vũ làm anh hùng giả vờ và anh Tâm làm anh hèn thật sự. Anh Tâm phản đối chiến tranh nhưng anh sợ hãi tù tội. Anh ru rú xó nhà, trông đợi hòa bình từng giây phút. Tóc anh rậm bù, râu ria tua tủa. Anh già nua một cách thâm u. Ban ngày, ngo qua kẻ hồ nhỏ, tìm anh đập loạn, mặt anh tái mét khi xe tuần cảnh xẹt ngang. Ban đêm, anh vùng dậy, cuồng quyết mở nắp hầm bí mật nhảy xuống khi nghe tiếng còi bỏ rập. Anh mất hết tự do. Anh giống hệt con cá trong chậu nước có vết rạn. Lúc nào nước cạn đây ? Ba tôi đã làm giấy di chuyển anh vô Sài Gòn để xóa tên anh khỏi sổ gia đình. Như thế, nhà chức trách đình ninh anh Tâm đã rời nơi đây. Tự nhiên, anh Tâm bị khu trừ. Anh sắp đau tim. Anh sắp điên khùng. Anh chới bỏ tự do, tình yêu, tuổi trẻ, tự chui rúc vào ngục tù của chính mình tạo ra. Ngày mai hay ngày mốt, bữa cơm gia đình thiếu anh, có thể, anh đã chết ngạt dưới hầm. Mà đời chưa thôi bình yên, đời vẫn còn đang chiến trường. Nếu tôi là anh Tâm, tôi sẽ không trốn tránh chiến trường. Tại sao người ta không thể vừa cảm sủng nhà đàn vừa nguyện rửa chiến tranh ? Thành thử, ở gia đình tôi, ở cái xã hội nhỏ bé vây quanh tôi, tôi chính là người con gái của thi sĩ Nguyễn Bính : *Bao nhiêu oan khổ trong trời đất, Trời đã dành riêng để tặng nàng.*

Trời đã dành riêng tặng tôi một thời đại này, một quê hương này. Oi, quê hương tôi, buồn chi buồn lạ ! Có mỗi cánh đồng Ô Long biết màu vàng của lúa chín, song cánh đồng lưng dựa vào núi, mặt ngoảnh ra biển đã không mấy hứa hẹn giúp dân no ấm hai mùa. Những buổi chiều lộng gió, tôi thường đạp xe tới cầu Đà Ràng ngắm cảnh. Cầu Đà Ràng là cây cầu dài thứ nhì của nước Việt Nam, đứng sau cây cầu Long Biên. Vậy mà quê tôi lại nghèo nhất nước và ít ai biết đến cầu Đà Ràng nếu người ta không học địa lý. Mùa khô ráo, nhìn lên phía cao nguyên, từ chân cầu chẳng chịt giầy thép gai, chỉ thấy một vùng mênh mông cỏ úa đất cằn dần trải trước mắt mình. Mùa nước lũ, cỏ úa và đất cằn chìm ngấm dưới nước đỏ ngầu. Nước lũ siết chân cầu và làm nên những

tiếng than van thán nào. Phù sa trôi hết ra biển mặn. Phù sa không bồi mầu mỡ cho ruộng đồng. Và ruộng đồng nào đâu thuận lời đón phù sa ? Khi những cơn mưa nguồn dứt, nước biển hết cỏ úa và đất cằn lại hiện ra. Mãi mãi. Đầu đầu. Hình như không thay đổi, dẫu người ta đã bắc một cây cầu mới. Đời hạn, tôi muốn thử đạp sang xe bên kia cầu, xa thêm nữa, thêm nữa. Nhưng tôi biết chiếc xe của tôi khó lòng leo dốc đồi Cà. Và sự đổi thay của thế giới bên ngoài, với tôi, mỗi ngày mỗi mịt mù. Tôi đành trở về cùng cái thị xã ngái ngủ của tôi, cái thị xã dạo chơi năm mươi phút đã hết đường phố, cái thị xã mà phố chính còn thừa đất trống. Đứng ở bậc tháp điêu tàn của dân Hời dựng trên ngọn núi Nhạn trông xuống, thấy thị xã giống một miếng chợ xỏm. Cái vẻ tạm bợ rai rác đó đây. Chúng ta cố níu tạm bợ làm vĩnh cửu nên cuộc sống nó hắt hiu đến tội nghiệp. Nỗi hắt hiu nhấp nhô trên mặt nước đời, dần dà, trở thành những con sóng lớn. Và chúng ta là những chiếc thuyền nan bồng bênh trôi, biết định hướng nhưng bất hạnh hơn cả những cánh bèo vô định.

Nỗi hắt hiu có mầu trắng. Mầu trắng đó tôi bắt gặp ở bãi biển cát lún nghìn năm chẳng một hồ hẹn tình yêu. Mầu trắng đó đọng nơi vành tai những chú bé rậm nắng sau những lần đùa bỡm dưới nước biển. Có biển nào nhiều muối như biển Tuy Hòa. Sao tình người không mặn mà nhỉ ? Hãy nhìn vành tai những đứa trẻ từ biển lên bờ. Một chút nắng thôi, đã đủ nước biển khô hóa muối và ướp da thịt tươi, y hệt muối đã ướp cá, y hệt muối đã đắp lên vết thương của nỗi buồn. Tôi lại một mõi suy nghĩ về vùng biển quê hương tôi, quê hương, mỗi năm, đón đợi làn roi tàn nhẫn cuối cùng của gió Lào. Gió Lào ! Nghe nói trong văn chương đã thấy cháy lông mày, khét mùi tóc. Gió Lào thổi qua rừng núi trùng điệp khi tới quê tôi đã hiền đi. Như tên cướp khát máu bước nhẹ vào hoàng hôn của đời hân. Tuy vậy, sự hiền hòa của gió Lào mang tên gió Nam vẫn đủ sức hung hăng xoay tít cát biển. Và cát theo gió vùn vụt cơ hồ những mũi tên nhọn hoắt bắn vô những con mắt chậm phản ứng.

Biển dần cát lên. Cát ngõ đã yên thân đời cát. Cát ngõ đã cằn lặt, mõi mòn, chịu đựng những bước chân hung bạo. Như số phận chúng ta.

(Còn tiếp)

MAI MAI chia mùa cho những tình cờ



Khi ngồi nhắm nhĩ móng tay xem đá banh trong tivi, tôi bỗng nhớ. Như vậy là có hai chuyện để nói tới, nhắm nhĩ tay và xem tivi, không, xem đá banh.

Bỗng nhớ, là vì đã xa. Tự nhiên thoát một cái xa títt mù. Sao có người tự do phóng khoáng khỏe khoắn lại có người tù túng mướt mẫm năm*chỉ dám vượt qua cái đèo Mây rồi trở về hạm lục. Đi xa thề mà không nói một lời. Công, tôi ngỡ tìm thấy cái bóng đen lớn đè nặng và mái tóc của Công đập dờn chạy trên sân cỏ. Tôi ước chi người ta phóng đại màn ảnh ra cho tôi thấy được những giọt mồ hôi lấm tẩm trên trán trên mũi và những sợi mi cong ngơ ngác mà mỗi lần khép xuống thì bỗng làm cho khuôn mặt hần trở nên hiền hòa. Chỉ tưởng tượng thôi, chứ thực đâu có, Công.

Còn mục cần tay, ban đầu đó là thói quen của tôi từ cái thời bé tí ti. Mỗi chiều ngồi ngoài salon chờ ba thả tờ báo xuống, và vừa ngẫu nhiên móng tay vừa ngẫu nhiên búp bê, tin tức, phóng sự, lặc đĩnh ký, cáo phó, chia vui, quảng cáo tuốt luốt hết. Ba nói cái con nhỏ đó lười đọc báo hay hay. Lớn lên không bỏ được mặc dù bàn tay tro trụi xấu ồm ồm, và thỉnh thoảng đứng mơ mơ màng màng nơi hành lang vẫn khoa cũng có người hiểu lầm rằng sinh viên kỳ này bé ghê đi, đi học mà còn mút tay. Đâu có, tôi đâu có phải hạng bất bình thường.

Chắc Công thấy cái tật đó kỳ cục lạ đời lắm nên một hôm tôi bắt gặp bị quan sát. Một lần rồi vài lần, hết còn quan sát mà là thói quen. Thói quen của mắt nhìn thích thú chút đỉnh. Tôi cười ngơ ngáo và vờ bỏ tay xuống. Công ngăm ngửa tôi đôi khi như nhìn một con mèo hay con chi đó. Tôi ghét cái lối ngạo ngỗ của những người xem tôi như trẻ con. Vì thế mà tôi ngạo lại với Công. Mỗi lần bắt gặp đôi mắt nhật có những sợi mi cong, nhìn tôi tò mò, tôi vẫn nghiêm nghị đưa tay lên chống cằm và quay mặt đi ra điều khó chịu. Hình như làm vậy tôi càng có vẻ trẻ con hơn nhưng biết phản ứng sao bây giờ bởi vì trong tâm tính hình như tôi không được người lớn bao nhiêu. Thỉnh thoảng tôi còn thù ghét hay thù hận Công vì hần làm le quá. Gọi là hần chứ "hần" lớn hơn tôi nhiều ghê lắm. Công đẹp giai quá nên nhiều cô "nghe", nhiều cô nghe nên càng diện càng diện nên càng đẹp càng đẹp nên càng lăm phách. Hần và tôi thì nhanh lăm phách. Tôi chỉ dám lăm phách với hần cho lại thôi nghe bởi vì trong thiên hạ tôi chẳng ra cái đấng chi đâu. Đôi khi tôi lơ nhìn hần chút đỉnh mà bị bắt gặp, tôi xấu hổ và ghét hần kinh khủng.

— Xin lỗi anh tôi không cố ý muốn ngó anh, tại...

— Không có chi.

Hần trả lời kênh kệnh ra chiều đắc thắng. Tôi lặng lẽ kiếm một cuốn sách ra salon ngồi nhưng ngồi salon một lát là tôi mơ màng ngay vì trước mặt tôi có nhiều tranh quá, nhất là cái bức có những đóa hoa lớn màu vàng. Những bông cúc thật cảm trong bình đôi khi cũng không lôi kéo được bóng sáng bằng những đóa hoa này, mà tôi gọi đại là những đóa thề quỳ. Nhưng mơ màng cũng chẳng được lâu vì bỗng nhiên tôi lại thấy Công vào phòng và lúi húi tìm sách nơi kệ. Rồi cũng bỗng nhiên hần nói một câu bằng anh văn đại ý là:

— Em yêu dấu hời có sao em không nhìn tôi.

Tôi ghét Công kinh khủng. Ngỡ hần điên, tôi im lặng. Hình như những người điên rất hay độc thoại. Nhưng không, Công không điên, hần không độc thoại chút nào hết. Mặc dù hần không quay lại, tôi vẫn biết hần có nhắm đôi mắt tỏ ràng.

— Tại sao cô không trả lời?

Tôi bồi rồi:

- Anh nói chi ?
- Tôi mới vừa hỏi cô.
- Tôi không hiểu tiếng Anh, tôi là người Việt Nam.
- Tôi muốn hỏi hình như cô... giận tôi.

Giận anh à ? Tôi nhìn thẳng vào mắt Công. Tôi ghét anh thì có. Anh khinh thường tôi quá. Anh tưởng tôi giống mấy đứa con gái anh quen. Anh cho tôi là trẻ con, là chậm tiến, là thoái hóa. Anh ngó tôi với đôi mắt tò mò kỳ cục. Anh làm le với tôi. Anh mất gốc, tôi khinh anh. Tôi ghét anh.

- Tôi ghét anh.
- Chúng ta là bạn, chẳng nên ghét nhau.
- Tôi không quen anh, anh «lớn hơn» tôi nhiều, tôi không phải bạn «ông»... Ừ, «ông» không phải bạn tôi. Tôi không có một người bạn nào tên Công Minh hết, tôi và bạn bè tôi, chúng tôi theo luật rừng.

- Cô nói chi không không vậy.
- Bộ anh tưởng anh bình thường ?
- Công quay lại :
- Cô nói tôi điên, hả ?

Tôi nhún vai :

- Điên là đã may cho anh.
- Còn nếu tôi rui ?
- Hên anh rui thì kỳ này anh trượt vô chuôi.

Đền lượt hân nhún vai :

- Cô thù tôi hơi chậm, tôi đậu rồi, cuối tháng tôi đi.

Tôi định nhắc «gợi cho tôi nhiều loại tem nghe» nhưng chợt thầy nói như vậy thì quá. Dẹp chuyện tem đi, nói chuyện hận thù trước đã.

- Nếu vậy sang năm anh sẽ trượt vô...
- Tự nhiên Công gắt :
- Thôi đủ rồi. Cô có muốn tôi gửi tem cho cô không ?
- Không cần.
- Không cần ờ ? Công áp dụng câu khi người đàn bà nói không

thì nghĩa là có — được rồi, sẽ cố gắng kiếm cho cô thêm, và cô sẽ nhận được vào khoảng đầu tháng 12...

Đầu tháng 12... Bóng cây đổ lênh đênh trên sân cao lớn dềnh dàng, những ngọn tóc mềm nháy nhót trong nắng bởi vì hôm đó là một trong những ngày đầu tháng tám. Nắng chang chang, nắng đỏ ừ, con đường trải sỏi thỉnh thoảng vẫn in hình những chiếc áo màu mùa hè của Công xen trong màu xanh mềm và màu nâu non của cây cỏ mới lớn. Thỉnh thoảng anh chàng cũng lảng mạn vô trong tay một vài bông cỏ đỏ rực hay ngồi bệt giữa đường nhâm nhi hột chi đó hay đôi khi bắt chước tôi cắn tay cũng nên. Trông anh chàng y hệt một thằng Tây con hoặc Mỹ con, nhưng cái xứ Công đến lại là xứ sương mù.

— Tuyệt ăn ngon không ông ?

Công rất ít khi trả lời những câu hỏi loại này mà hần chực rằng rất ngu dốt. Tôi thì cứng đầu nên cứ khư khư ôm lấy mà hỏi những câu ngờ ngợ ngán ngán như trên. Nhưng đôi khi tôi cũng tỏ ra ngoan và hỏi dễ thương hơn :

— Chuyện người em mắt nâu tóc vàng sợi nhỏ có vui không ông ?

- Vui.
- Kể cho M nghe với.

— Chúng tôi đi uống cà phê với nhau. Chúng tôi hút thuốc thả khói vào mắt nhau. Chúng tôi nhìn nhau và thấy nhau trong mắt nhau.

Đầu tháng mười một Công đi. Những ngày đó hần cũng rủ tôi đi uống cà phê để toan rủ rê tôi nhìn nhau trong mắt nhau, nhưng tôi chỉ chịu đi bộ dạo chơi dài dài theo những con đường lớn. Mưa suốt ngày. Có hôm lâm râm, có hôm mưa ào ào. Tôi thích mưa ào ào hơn, vượt mặt không kịp thở. Con đường mờ mịt trắng và đàng xa nhấp nháy những ngả tư đèn màu. Đi chơi nhiều, tự nhiên chúng tôi đòi cách xưng hô :

- Tại sao em ghét Công ?
- Tại Công làm le với em
- Bộ em khiêm nhượng với Công lắm sao ?
- Tại sao Công làm le với em ?
- Tại vì em hay làm le với Công.

.....

- Ê, ngó thử sau lưng ta có vấy bùn không?
- Cả một vạt, dơ ghê.
- Kê, ai mà cười ta, ai mà biết ta là ai, ta là người lạ ở đây.
- Người lạ nhưng ta không lạ, đi với ta người phải sạch sẽ kéo thiên hạ chê cười.

...

- Tại sao em không thích quán cà phê?
- Có hai chuyện, thứ nhất là em không ưng uống cà phê, thứ hai là em không ưng vô đó.
- Anh sẽ chọn một nơi thật hiền lành, âm cúng dễ thương và sẽ gọi cho em một ly cà phê sữa.
- Nhưng khói thuốc làm em ngạt.
- Anh sẽ không hút thuốc.

Đầu tháng 12. Trời lạnh. Thỉnh thoảng Công mở cửa sổ vườn trí nhớ tôi và nhìn xuống những bông hoa lo nghĩ. Thỉnh thoảng mưa xuống thành phố rất êm ái. Tôi vẫn bó gối ngồi chơi nơi lan can ngắm loài Ngọc anh trắng xóa đang thay thế loài bông Cánh. Thỉnh thoảng ngang qua trường «hắn» tôi vẫn nhìn thấy sân banh vắng buồn lạnh lẽo trên cỏ ẩm ướt. Mỗi sáng qua cầu ánh đèn ngã tư vẫn lóe lên nhắc nhở — Tốp, tốp lại lại cái con bé cứng đầu cứng cổ, con bé chuyên môn đi bên tay trái.

Đứng nơi hành lang Văn khoa tôi cũng nhìn thấy được dòng sông và con đường chính có vòm cây xanh, bao giờ thay lá thì đổi màu nâu non ngon mắt. Những phiến mây trắng mỏng mùa lạnh hút lên cao ngút. Nếu không có những tấm bảng kẻ chữ Việt treo trước góc công sở và dinh thự, chắc tôi đã thấy Công đi trên vỉa hè, mỉm cười và cao lớn.

- Nhưng những người hai bên sẽ hút thuốc.
- Anh sẽ tìm một chỗ không có ai.
- Chắc trong quán có một người nữa.
- Ai?
- Cô ngồi nơi quầy. Chắc đẹp lắm anh.

(xem tiếp trang 96)

LÊ ĐỨC NGỌC

chỉ là
mơ thôi



Mấy chiều, một quán nằm ở bên đường, chẳng lầy gì làm thơ mộng, nhưng có lẽ nhờ không khí bên trong âm cúng, và âm nhạc hay, nên tôi thường đến đây một mình những lúc có đủ tiền một ly cà phê và mấy điều thuốc lể. Hôm nay, nhạc thật hay, toàn những bản buồn. Tôi hiểu tại sao lại thích thế, có lẽ tại đời tôi buồn nhiều hơn vui và toàn những chuyện tình dở dang, đã gây cho tôi một xúc động nhẹ nhàng làm tôi thích.

Tách cà phê đã cạn, tôi uống hết hơi cuối rồi gọi thêm. Tôi nhủ thầm, rồi tối nay lại thức, lại đàn và lại buồn hát nhảm cho mà xem. Mới cho mình thêm một điều thuốc nữa, bỗng mắt tôi trông thấy một đôi tình nhân trẻ vừa bước vào. Và tìm tôi bối hồi, nói bối hồi cũng chưa đủ, phải gọi là bàng hoàng mới đúng. Trước mắt tôi, sụp đổ tất cả, tôi không còn bình thường được, và tìm tôi vang lên một tiếng gọi nhẹ, Tuyệt ! Rồi tôi lập lại một mình, Tuyệt, Tuyệt ! Phải rồi, Tuyệt, người con gái mà mấy năm trước đây tôi đã yêu, ngây dại. Và, hết. Tôi vừa xúc động mạnh. Tách cà-phê mới được đem ra. Tôi thoáng nhìn lui, hai người trẻ tuổi ngồi sau lưng tôi, họ đều đẹp đôi. Người con gái mặc áo vàng thật tươi. Tóc dài như tóc ngày nào, có khác là bây giờ không còn thắt bím nữa. Tuyệt. Mộng Tuyệt. Bây giờ, dù ta gần nhau đây, một cách gần nhỏ, chỉ là một ô vuông mặt bàn thôi, nhưng trong

tình cảm, ta đã "nghìn trùng xa cách". Tuyết vẫn chưa thấy tôi, vì nàng đang nói với người con trai về thức uống khi người bồi bàn đến hỏi. Nhưng rồi, đôi mắt Tuyết và đôi mắt tôi gặp nhau. Bỗng con mắt không được tự nhiên, Tuyết bối rối và tôi cũng bối rối. Tôi quay mặt lên, nhắm mắt lại, để nhớ một đôi mắt, đôi mắt to đen, đôi mắt có hàng lông mi kín và dài ra như bờ tường nhà nàng. Phải, đôi mắt ấy đã mây lần mở lớn ra nhìn vào mắt tôi, một cách ngây dại, một cách thiết tha. Bây giờ chỉ là mơ. Mơ Tuyết ời. Mơ Tuyết hay là Mơ Tuyết chỉ có tôi hiểu thôi.

Âm nhạc vẫn chạy đều. Phạm Duy đã mời nhân tình của ông, và tôi, tôi cũng mời em, Mơ Tuyết, để về một "miền quá khứ, có kỷ niệm trước sau"...

Năm ấy, học lớp nhất, tôi còn bé lắm trong trường Trần Quốc Toản ngoài Huế. Tuyết cùng học lớp với tôi. Tuyết coi như là đẹp nhất trong lớp. Dù không đứa nào tôn cô bé lên làm hoa khôi, nhưng với những nét đẹp mà cô bé có, và với riêng tôi, Tuyết đã là hoa khôi. Một đóa hoa trắng như tuyết, mang theo vẻ đẹp mơ hồ, và để biết bao nhiêu người sau này, khi lớn lên, si mê, tương tự. Và tôi đã si dại, một mối tình nho nhỏ, không dám tỏ, không dám nói chuyện vì tôi vốn rụt rè, cá thẹn, những ngày lớp nhất. Xem ra thì Tuyết ngày xưa với Tuyết bây giờ chẳng mấy khác nhau, có chăng, đó là nét đẹp kiểu diễm, mê đắm lòng người mà thôi. Cô bé Tuyết học giỏi. Cô bé Tuyết đẹp, dễ thương. Tuyết có một dáng người vừa phải. Một mái tóc dài thắt bím, trông ngây thơ, những lúc Tuyết chơi nhảy dây, hai "đuôi gà" ấy tung tăng làm cho tôi đã nhìn ngây ngất, lén lút. Tuyết có một gương mặt trái soan mà ngày ấy tôi không biết, bây giờ khi hồi tưởng, và ngay lúc này, tôi mới hiểu. Gương mặt trong đôi má hồng. Cặp mắt to đen, thoáng một chút ngơ ngác những khi tôi nhìn bị cô bé bắt gặp. Và lúc ấy, đôi mắt xụ xuống, làm đôi hàng mi che kín. Sóng mũi thanh tú, hơi cao một tí, càng tăng thêm vẻ đẹp. Đôi môi hồng chẻ, cũng như cảm

của Tuyết. Thật là trời thiên vị, cho một người con gái quá đẹp, đến nỗi, dù một đứa con trai 15 tuổi như tôi đã biết rung động.

Có lẽ, tình yêu của tôi nảy nở sớm hơn những đứa trẻ bình thường, nên dù sao đi nữa, tôi cũng không dùng chữ yêu để nói lên phần tình cảm của tôi, thuở ấy. Nhưng khi nhìn lại mình, nhìn gia đình Tuyết, tôi thấy một sự quá xa biệt, một cách ngăn buồn, một kẻ trên đỉnh cao ngút ngàn giàu sang, một người ở vực sâu thăm thẳm nghèo nàn. Tôi là một đứa cò nhí ngày ấy và bây giờ, tôi là một người tuổi trẻ lang thang, không gia đình, chẳng bà con ở cái đất Saigon xa hoa này. Tôi rất đói thiếu thốn, từ tình thương đến vật chất. Nhìn Tuyết mỗi sáng đi học, mỗi trưa về đều có xe hơi đưa rước, tôi buồn bã thờ dài. Tôi muốn làm quen với Tuyết lắm, dù chúng tôi học một lớp, nhưng Tuyết vào sau, hơn nữa, sắc đẹp là sự giàu sang đã là một sự cách ngăn, một bên bóng tối, một bên sáng rỡ, huy hoàng. Làm sao không e ngại, làm sao không cách ngăn? Để rồi, một ngày cuối cùng của niên học khi hay tin Tuyết theo gia đình đi Nha Trang...

Đó là một nỗi buồn lớn của đứa con trai 15 tuổi là tôi. Ngày ấy, trên đường Phan Bội Châu, tôi đã đi ra đi vào bốn chốn, tiệc nuôi, buồn bã. Tôi biết hút thuốc từ đó. Cuối cùng, Tuyết cũng đi Nha Trang. Những tưởng đó là một lần cuối không bao giờ còn gặp nhau nữa. Nhưng bốn năm sau, tình cờ đã đưa hai đứa tôi gặp nhau tại rạp Ciné Hưng Đạo.

Hôm ấy, tôi đang đi xem mấy bức hình ngoài chỗ giới thiệu phim mới, thì mắt tôi trông thấy một người con gái quen. Tôi đã ngẩn ngơ đứng lại, cò nhớ. Một đôi mắt to đen, ngơ ngác, lông mi dài. Một suối tóc thề. Một đôi môi hồng chẻ, cũng như cảm. Cuối cùng, trí nhớ đã giúp môi miệng tôi thốt lên: Tuyết. Tôi sợ bị nàng cho là mình để ý lỏ quá, nên đi qua lại chỗ đông người để nhìn nàng. Tuyết bây giờ đã lớn, vẫn đẹp. Và, tưởng như đã quên, nhưng rồi tình cảm dào dạt thuở 15 tuổi đã khơi động lại, một cách rộn rã, reo vui. Nhưng sự rụt rè bao giờ cũng làm cho tôi dừng lại ở một khoảng chỉ có đôi mắt ấy, mở lớn, cò nhớ lại tôi. Sau đó Tuyết vào rạp ciné, tôi rút tay túi sau lưng thững đi về, với một nỗi lòng có buồn có vui.

Tôi, năm gặp lại Tuyết lần đầu ở Huế, khi Tuyết từ Nha Trang về, đã là lớp đệ tứ và Tuyết cũng thế. Tôi đã không còn ở Cô nhi viện Quốc Gia trong thành nội nữa, mà đã xin vào Cô nhi viện Tây Lộc. Đi đâu thì đời bất hạnh bao giờ cũng bất hạnh, nên tôi vẫn là kẻ nhút nhát. Từ đó, tôi hay lững thững ở các rạp ciné để tìm Tuyết. Và cũng đã gặp, chỉ gặp là nhìn với đôi mắt chứa chan, âm thầm, để rồi mong một dịp nào đó tình cờ thật thuận tiện, để nói lên cái nỗi lòng mình. Tuyết đã không tránh đôi mắt tôi và làm sao tôi nói hết ý nghĩa của đôi mắt ấy mở lớn, bờ ngõ ?

Sự thật, dịp may ấy đã đến đó là một chiều cuối đông, tròn viên về Phủ Lương ẩn đám giỗ. Trời đã gần tối rồi. Trời có mưa bay bay, nhẹ nhàng. Tôi mặc chiếc áo mưa nhà binh rộng, đầu trần. Lên xe về Đông Ba, qua An Cựu. Tôi lên xe lam để đến Phủ Lương. Tôi ngồi ngoài bìa. Xe vẫn chưa chịu chạy, chỉ vì ông tài xế chờ cho đủ hai người khách nữa. Và, người khách ấy, thật tình cờ, lại chính là Tuyết. Tuyết lên xe, đang còn bồi rồi tìm chỗ, tôi xích ra một bên, nhưng chẳng hy vọng gì Tuyết ngồi gần tôi, vì bên kia còn một chỗ. Thế mà, Tuyết đã không ngồi bên ấy. Làm sao tôi nói được niềm vui quá đông đầy của tôi, khi mà tôi không chuẩn bị ? Thật tình cờ phải không em Mơ Tuyết ? Và đến bây giờ, tôi vẫn tiếc, vẫn còn nhớ, tại sao tôi mãi rụt rè ?

Tuyết ngồi gần tôi, một mùi hương trinh nguyên con gái thoang thoang trên tóc, trên da thịt đã phá vào tôi, ngắt ngảy. Mỗi buổi chiều cuối đông có mưa bay bay, gần tối, trên chuyến xe lam cùng về một nơi đường vắng vắng, chúng ta lại sát bên nhau, chỉ cách một lớp áo mưa, làm sao không gọi đó là một tình cờ rất thánh ? Khi chuyến xe đủ số hành khách, nó bắt đầu chạy. Càng ra quốc lộ đường càng lấm gió, bồi hai bên là đồng ruộng xanh rì những lúa tốt tươi. Chuyến xe lam cuối cùng trong ngày đã chạy thật hối hả, làm gió càng thổi mạnh vào xe. Tôi vẫn chưa nói gì, tôi còn e ngại. Trước mặt tôi có một thanh niên, tôi sợ có người nghe tôi nói, nhớ Tuyết không trả lời có «quê» mặt tôi không ? Tôi lựa câu đề hỏi, và câu đầu tiên được thoát ra miệng tôi một cách rất nhỏ và nhanh, nhưng nhờ gió đã làm cho Tuyết nghe :

— Tên Tuyết phải không ?

Và Tuyết không đề tôi «quê» :

— Ừ !

Tôi tiếp tục :

— Năm lớp nhất học ở Trần Quốc Toàn phải không ?

— Phải, rằng mà biết ?

— Rồi đi Nha Trang à ?

— Đúng !

— Tại rằng không ở Nha Trang cho sướng mà về Huế làm chi cho mệt ?

— Không, Nha Trang buồn ?

— Rứa à ?

Bao nhiêu câu hỏi đã hỏi hết. Tôi đang lo ngại sẽ «bí đề».

May quá :

— Biết tên mình không ?

Tuyết cười :

— Chi mà không biết !

— Biết học ở đâu không ?

— Rằng không ! Nói xong Tuyết vạch áo mưa của tôi :

— Lại Phước Định. Hàm Nghi !

Tuyết cười thật tươi. Tôi vui quá. Chợt nhớ, tôi hỏi :

— Bây giờ Tuyết học ở đâu ?

— Đồng Khánh !

Tôi nhìn bảng tên thêu chỉ màu đỏ viền — nhất tím, nhị hồng, tam xanh, tứ đỏ... — và Mộng Tuyết, Đồng Khánh, màu xanh trên ngực.

Tuyết hỏi :

— Học lớp Nhất kỳ đó biết anh Tấn không ?

— Không !

— Anh Vũ ?

— Không !

— Anh Thoại ?

— Không mà, tôi cười xoa tay, tôi không biết đâu, tôi chỉ biết

Tuyết thôi. Đừng nói chuyện đó !

Tuyết vẫn "có duyên dáng đó":

— Tất cả là anh của Tuyết đó!

— Bây giờ nhà ở đâu?

— Phù Lương!

— Tôi cũng ở đó!

Lạy trời, Tuyết đã không biết chỗ của tôi hiện ở, nhưng làm sao tôi đầu nỗi tôi đây, một cô nhi bất hạnh? Tôi hỏi (vẫn chỉ là những câu hỏi):

— Bây chừ... à, đi mô về rứa?

— Đi lên phố sang ảnh!

— Vẫn ở nhà dưới phù Lương và lên học ở Đồng Khánh?

— Phải, có xe chớ! Bây chừ xe mắc đưa ba đi!

Ba chữ "có xe chớ" đã làm cho tôi buồn. Nhưng cô trần tình để nói:

— Cho mượn xấp ảnh coi nghe!

Tuyết đưa cho tôi phần nà:

— Ảnh xấu quá!

Tôi thấy toàn là những ảnh màu. Nghe tiếng nói này, tôi không nói sao để mà... nịnh cho lọt lỗ tai, sự thật ảnh không xấu như Tuyết nghĩ. Tôi cố gắng lắm mới nói được câu "nịnh" đầu tiên trong cuộc đời.

— Dễ thương... đây chớ, cái mô cũng đẹp hết!

— Xì, xấu thấy mớ đi!

Tôi coi xong, trao lại rồi nói:

— Cho xin cái ảnh đi!

— Chi rứa?

— Đề... kỷ niệm?

— Thôi, ảnh hơi xấu, để khi khác!

Tôi nhìn ra hai bên đường, xe đã gần đến Phù Lương. Tôi hỏi vội:

— Nhà ở đoạn mô?

— Gần Âu Tri Viện!

Tôi nghĩ sẽ cùng đi xuống với Tuyết để biết nhà, thay vì xuống trước, vì tôi đoán nhà mình với nhà nàng không xa gì, tôi sẽ đi

bộ ngược về cũng được. Nhưng khi có một người ngừng xe lại, ngang khúc nhà tôi, tự nhiên tôi bỗng quên. Và tôi bước xuống, tôi chào:

— Đi nghe!

— Ừ!

Tuyết cười, vẫy vẫy, đi xa vẫn còn thấy đôi tay vẫy. Tôi vui thật vui, chưa ai cho tôi được niềm vui lớn như thế. Tối đó, về nhà ăn cơm rồi tôi đi xuống Âu Tri Viện ngay. Đi quanh tìm hoài nhưng không gặp. Tôi đứng trước một biệt thự, phân vân tự hỏi không biết Tuyết có phải ở đây? Nhưng lại sợ đứng lâu người ta nghi ngờ mình ăn cắp. Tôi đi cùng hết, cuối cùng tôi về nhà để ngủ, đôi chân mỏi rã rời, lòng buồn bã biết mấy tôi chỉ ngủ được lúc khuya. Sáng ra, chủ nhật, tôi lại đến tìm. Bao giờ cái biệt thự sang trọng cũng là nơi tôi ngờ có Tuyết nhất. Tôi hỏi xung quanh, có ai biết Tuyết học Đồng Khánh không? Họ đều bảo là không. Tôi đi tìm mãi, vô vọng nhưng vẫn tìm. Đến lúc mà đôi chân rã rời, lòng chán chường vì quá tuyệt vọng, và bụng kêu gào tôi trở về nhà. Lăn lên Huệ, tôi cũng đã từng hàng giờ đứng chờ, hút thuốc, tìm một đôi mắt to đen, một suối tóc thế, một môi chẻ hồng của Tuyết mà không có. Trong trăm, ngàn học sinh Đồng Khánh, làm sao tôi tìm được em, hỏi Tuyết! Tình yêu nung nấu thêm lên, dào dạt, reo vui rộn rã mỗi khi nghĩ đến lúc ngồi trên xe lam chiều nào, và háo hức mỗi khi nghĩ đến lúc gặp sắp tới. Mỗi khi có dịp về Phù Lương tôi thường quanh quẩn mãi để tìm cho được Tuyết. Nhưng mãi mãi chỉ là những buồn bã, rã rời.

Cho đến bây giờ thì vẫn đáng em, vẫn đôi mắt to đen, mồm lớn nhìn vào đôi mắt tôi hồi rồi bỏ ngõ. Nhưng đã xa lắm rồi phải không Mơ Tuyết? Trông tôi bây giờ chẳng còn gì để nói lên nỗi buồn mình. Lời hẹn năm nào em có nhớ, rằng Tuyết sẽ cho tôi một tấm ảnh để kỷ niệm? Bây giờ thì tất cả đã thành kỷ niệm, kỷ niệm buồn một thời biết yêu. Tôi mơ mộng sẽ gặp em, để chúng tôi viết lên cho đời nhau một chuyện tình đẹp, có lời nói dịu dàng, có môi hôn ngọt mật, có những

chiều mưa vào quán cà phê nghe nhạc, bồn mắt nhìn nhau suốt đời nhau...

Tuyệt ơi, tôi đã tìm được em, nhưng bây giờ em không đi một mình em trên một con phố vắng, trên một chuyến xe Lam trời mưa buồn và cô tôi... Không gian vẫn thê, nhưng em không đi một mình và lòng em không có tôi. Chỉ là mơ thôi...

Tôi uống hết tách cà phê còn lại. Đứng dậy, trả tiền, quay lui, đôi nhân tình trẻ đã ra đi từ lúc nào. Hỏi người bồi, anh ta nói :

— Họ đi sau khi tách cà phê anh nhỏ hết ! Anh có quen ?

Có. Một người. Nhưng chỉ là mơ thôi. Không trả lời người bồi bàn, tôi lững thững bước ra khỏi quán. Mưa vẫn rơi...

LÊ ĐỨC NGỌC



thôi em □ Jalau

Thôi em, còn chút yêu đời

Chút lòng xanh với nụ cười hôm qua

Giữ riêng nhau để làm quà

Mai, yêu dấu nhạt, tình ta chắc buồn.

Thôi em giọt lệ xuôi nguồn

Nhỏ làm chi xuống mảnh hồn đã rêu

Vai đời nặng nặng buồn gieo

Mộng hôm xưa cũng theo chiều nắng phai

Thôi em, tàn cuộc tình đây

Mà trong nhau những đắng cay đã thừa.



UYÊN

TỶ SỔ
CUỐI CÙNG

Anh Vũ nói 4 lít máu trong cái thân thể 40 kí lô gam của Kim có thể chứa toàn máu nhè và máu têu. Cô nhỏ đã xừng xệ cái lại Kim mà, cô ai nói cái gì về mà Kim bỏ qua đâu.

— Người ta nhè hồi nào ?

— Ừ, ai nhè thì biết đó.

— Ơ... Ơ... hông thêm cái với người học cái nữa.

— Học cái mấy năm mà chưa lại cô nữa là.

— Kệ tui.

Anh Vũ tỉnh bơ coi báo. Kim âm ỉc :

— Bộ người ta là hề sao anh nói người ta có máu têu.

— Hiều lâm chữ têu rồi cô ơi. Vậy chứ hộp sữa gửi cho cậu bé nào đó chi.

— Ai mượn hân gửi thư cho em, nói ba cái lằng nhằng gì không làm đọc chán muốn chết. Kim cười có duyên. Mái tóc Kim đẹp. Vai Kim dễ thương. Tôi mê bản Như cánh vạc bay mất rồi Kim ơi. Em làm sao kệ em. Chờ ơi, ông TCS mà biết chắc không dám viết nhạc nữa quá.

— Làm gì cô hạ hân quá vậy ?

— Xời, con trai học bằng con gái thì hân được em hạ cũng còn may

— Hân lớn hơn cô mà.

— Hân rút tuổi, em không ưa người rút tuổi. Đó là thành phần... trốn quân dịch.

— Được rồi mai mốt sẽ biết.

Kim thấy mình thua tới nơi, cô dùng ngón đòn chốt:

— Mai mốt có tiền trả em à ghen, mượn mà không trả gì hết.

— Vậy chờ người ta làm tài xê cho mi hoài chi.

— Lần nào mượn anh chờ cũng tồn ca-lo-ri, năn nỉ gần chết chờ bộ. Vậy mà nghe người ta lại nhà con nhỏ bạn nào cũng lẳng xăng, xí.

— Ta học rồo năm nói cũng không lại mi.

— Anh còn chê người ta quê nữa. Chờ người ta anh xấu hổ lắm mà.

Anh Vũ ôm đầu :

— Thôi, thôi, ta thua mi cho rồi. Đừng mượn anh Vũ chờ lại nhỏ Thu dùm chút nữa nghe.

— Thêm mượn

— Quân tử nhất ngôn ghen.

— Thêm mượn

— Quân tử nhất ngôn ghen

Kim bỏ lên lầu sau khi liếc anh Vũ một cái tưởng chừng như đã rụng mắt mấy sợi lông nheo.

Câu chuyện bị ngừng ngang một cách lẳng xết. Cô tức anh Vũ đèn ngủ trưa không được, mãi giận thắm ông anh vô duyên của mình nên Kim quên bống đi hôm nay là chúa nhật. Ngày chúa nhật nào Kim cũng ngủ đến 9 giờ hơn. buổi sáng anh Vũ không đập cửa phòng chắc Kim cũng quên thức. Kim hay quên lắm cơ. Lăn lộn một hồi Kim vào phòng tắm dội ào ào, và thật nhanh, thật gọn Kim đã mặt vào người cái quần Jean màu hồng, áo chemise trắng, giày ba ta trắng, tóc vẫn gọn gàng và chiếc kết trắng. Giống như một chú húi cua. Cô chạy lại cái tủ cao trong phòng anh Vũ (con trai mợ điệu ghê) và đứng kênh với bóng mình trong gương. Anh Vũ đang dở giấc ngủ cũng phải chỗi dậy.

— Mi đi đâu đó ?

— Đi chơi.

— Cần tao đưa đi không ?

— Cám ơn, quân tử nhất ngôn.

— Hay lắm. Mi vô địch vượt đèn vàng mà. Mi có bị thấy trợn xáy xát cũng không sao. Ta chỉ sợ hư chiếc xe đạp.

Kim quay lại xừng xộ :

— Mết chị Khanh cho coi, nói vậy đó hả ?

.....

Anh Vũ im lặng một lát, anh đang ngắm nghía Kim đó mà.

— Bạn ta khen mi mặc đồ «nhuyễn».

— Cóm ơn à, bộ người ta là bộ sao «nhuyễn».

— Mi chậm tiền quá, Nhuyễn là hết xẩy đó:

Kim máng cái túi vải lên vai, cô lững lững tiền lại anh Vũ như một võ tướng, rồi chống tay lên cạnh sườn, hắt mặt lên.

— Muốn mượn tiền phải không ?

— Đúng, nhớ nấy coi vậy mà thông minh quá ta.

— Bao nhiêu ?

— Tùy hì.

Kim bấu môi :

— Lại đi với đào. Có tiền thì uống nước. Uống... hai mươi mấy năm chưa đã khát sao.

— Cho mượn thì đưa liền đi. Thân ta nam nhi chi chí mà thua cô út nữa, ta buồn ... tà thu quá.

— À, thì ra nãy giờ khen người ta là vậy đó. Đây ông.

Kim quay đi, nhả lại Anh Vũ một câu... măm muối nữa :

— Chiều em chưa về nhớ lại Bệnh viện Sg thăm em.

Con đường đến nhà Thu thường xa hơn những con đường mà anh Vũ đã chở Kim đi. Cô nhỏ chỉ lựa những đường vắng, đẹp, êm mát. Bằng những vòng xe thông thả nhất Kim ca nhỏ nhỏ những bản nhạc mà cô biết, thật nhiều, bé ca, nữ ca, tình ca, tâm ca, hoan ca, bình ca... Đèn một ngã tư, đèn vàng, Kim hí hửng vượt sang. Chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt. Một chiếc xe đạp do hai tên con trai cao tổng ngồng và ốm nhom chạy phía bên tay mặt cô đâm ngang. Kim thắng xe lại nhìn 2 tên con trai, rồi trợn mắt.

— Chạy vậy đó hả ?

— Chạy vậy đó hả ?

— Dở dĩnh.

— Cô bé, lỗi tại ai ? Vượt đèn vàng hay quá ta.

— Sao dám kêu ta cô bé. Ta vượt đèn đỏ cũng không ai dám làm gì ta hết.

— Đúng rồi, nhưng trước khi vượt đèn đỏ cho anh hay để anh gửi một cái thư cho ông bà.

Kim thét lên, cùng với những vòng xe lăn từ từ:

— Đổ... xì trum.

Đã qua con đường ngắn dẫn đến nhà Thu, Kim hoàn hồn nhìn lại. Nhớ có lần anh Vũ nói con gái ra đường tồn sức lao động quá.

Tại sao. Thì cứ chớp đèn, pha đèn, rụng lông nheo hết rồi lại xức bacbara. Chán mớ đời, Kim đã hét toáng lên là thách anh dám nói trước mặt chị Du đó. Anh Vũ, sao anh hay chọc giận Kim quá vậy ? Đèn nhà Thu Kim vẫn ngồi trên xe, cô bấm chuông xe liên hồi và bằng cái liều lĩnh của con trai Kim chuẩn bị đạp xe vọt thẳng vào sân. Cổng mở, một khuôn mặt lạ hoắc lạ huơ hiện ra Kim kên một cái rồi tỉnh bơ đạp xe vào. Gã con trai chặn lại, miệng hơi cười.

— Cô nhỏ, kiếm ai ?

— Kiếm ai mà ta gặp.

— Vậy chắc là tôi

Kim bĩu môi :

— Suốt đời anh sẽ không có cái hân hạnh ấy bao giờ.

— Tại sao ?

— Gặp anh lần này là lần thứ nhứt cũng là lần cuối. Hôm nay ta ra khỏi nhà không coi lịch Tam Tông Miếu mà.

Gã con trai định tròn miệng cãi nhưng Thu đã trong nhà đi ra.

— Thôi Kim, đầu giao hữu bao nhiêu cũng được rồi.

Kim dựng xe vào gốc cây, cô quay lại và bộ mặt tươi rói lên khi thấy rõ mặt ngon lành trên tay Thu :

— Nhỏ nẩy hôm nay dễ thương quá ta.

Thu lườm Kim :

— Cảm ơn. Hấp dẫn không. Mận Đà Lạt đó.

— Dĩ nhiên là hấp dẫn, nhưng không phải mấy đâu.

— Vậy thì đây là dân Đà Lạt, hấp dẫn không ?

Kim nghiêng đầu nhìn gã con trai đang ngồi trên chiếc xe của nàng :

— Một điều mừng. Cả hai tí lệ nghịch với nhau.

— 1 — 0

Người con trai cười :

— Khí hậu Sài gòn ảnh hưởng vào dân Sài gòn quá nặng.

— Đúng. Đó là trường hợp nhỏ Thu.

— Vậy ra...

— Đúng, anh ăn hận đi, tôi là dân miền biển.

— 2 — 0.

— Hèn chi giọng nói cô mận chít.

— 2 — 1.

Kim đánh lên vai Thu.

— Im mảy, ai mượn làm trọng tài đó.

— Cái tật mảy tao nói hoài cũng không nghe. Gặp ai cũng gây lộn hết. Bao giờ thì đổi tánh mi.

— Cha, làm như chị ta không bằng.

Thu chép miệng :

— Còn gì nữa.

— Không được, ông anh tao bạc tình lang lắm mi ơi.

— Nhưng anh tao thì không. Muốn làm chị tao không ?

Kim nhìn tên con trai, ánh mắt của hắn dễ ghét quá trời :

— Thôi, cảm ơn lòng tốt của mi. Ta không có cái bất hạnh đó.

Câu chuyện của hai người toàn là những câu lằng nhằng lit nhít như vậy. Kim đứng lên sau khi tỉnh bơ cầm rõ mận đỏ vào túi vải của mình :

— Tao về đây... Còn mảy trái mận để ăn dọc đường gió bụi.

Tên con trai vọt miệng :

— Phải xin tôi, của tôi mà.

— Còn lâu. Nó đang ở trong nhà Thu thì tôi xin Thu. Anh là cái gì mới được chứ.

Thu chen vào :

— Thôi anh Hải, thua con nhỏ này cho rồi. Bây giờ, nhân danh... tui, yêu cầu anh đưa nó ra công.

Thu đi vào. Kim dẫn xe trở ra. Chưa chắc anh mi thua ta đâu Thu, mi không biết cái vỏ sò cứng ngắc của ta sao, này giờ ta xù dụng nó quá nhiều. Mi là con nhỏ quá quắt, mai một lại nhà ta cho anh Vũ ra nói chuyện với mi cho coi. Ta sẽ ngủ cho sướng thân. Đến công, cũng như lúc này, tên con trai chận đầu xe lại, và nói :

— Kim, nhia cho kỹ đây. Mai một mình sẽ gặp nhau nữa, tôi sẽ trả thù dù biết mình sẽ thua. Còn Kim, chưa chắc Kim thắng đâu.

Kim ngồi vững vàng trên xe, bàn chân để trên bàn đạp. Những vòng xe lăn từ từ. Và như lúc này, Kim hét toáng lên trước khi cho xe chạy mạnh :

— Anh là cái thứ gì mà bắt tui phải nhìn anh !

Anh Vũ buông cây đàn xuống ra về ngắm nghía Kim :

— Hôm nay rụng mắt mây sợi lông nheo ?

Kim nghiêng đầu cười diều cọt :

— Không phải rụng lông nheo không đâu anh Vũ ơi. Còn nữa

— Cái gì ? Không lẽ trái tim. Con nít con nôi...

— Xời ơi, anh Vũ sao mà quê cơ cù lự quá vậy.

Nói theo mây nhà đại văn hào là kể từ đêm nay Kim bắt đầu biết sống, bắt đầu ngờ vực, đi tìm sự sung sướng trong sự đau khổ, bắt đầu từ cái bắt đầu lại. Anh Vũ ngạc nhiên há. Thì chính Kim cũng đang ngạc nhiên đây, ở đời này, chuyện gì cũng là thể hết mà Nhưng mà anh đừng có giương mắt ngó như vậy, không có mỹ viện nào chịu may mí mắt rách đâu.

Kim đi lại gần anh Vũ, cô đứng thẳng người, nghiêm trang và đồng dục, cô nói từng tiếng một :

— Anh Vũ, nghe đây. Kim đã mười tám tuổi rồi nghe không !

UYÊN



giao hẹn

□
LINH
LINH
NGỌC

ừ thôi, đừng đến tìm nhau
đừng nhìn như phút ban đầu mộng mơ
em về ôm gối làm thơ
anh về quên học hững hờ bút nghiên
tên em lỏng ở trái tim
tên anh ngọt giữa môi mềm em hôn
nhưng thôi, đừng nhớ đừng thương
kéo ta lạc lối giữa đường chiêm bao
nhé anh, tình có là bao
để cho sách vở xanh-xao ưu phiền
sách ghen, sách giận hờn em
vì anh biếng học bên đèn ngân nga
từ mai em bỏ làm thơ
từ mai không hẹn, không chờ anh đâu
từ mai... làm bộ giận nhau
em buông rèm cửa bên lầu ngọc lan
ngày anh đừng có nhìn sang
bài em chưa thuộc, không màng chơi đâu
thôi đừng giả tiếng chim kêu
mẹ biết ám hiệu này lâu lắm rồi !
nhưng yêu em, mẹ chỉ cười
bảo rằng : hai đứa « quá trời » rồi nhé !
ngày anh, em nói cho nghe
mình « giận nhau » đến mùa hè này thôi
kỳ thi khi đã qua rồi
hoa cau nở trắng khung trời yêu thương
đưa em lên lối thiên-đường
có hương hoa cưới ngát tường mây xanh
bây giờ cùng học nghe anh !

LINH LINH NGỌC

NHƯ MÂY



SỰ TÍCH VIÊN NGỌC THẠCH

Trong rừng có một con chim họa mi hát về đêm. Âm điệu tiếng hát của nó rất buồn thảm bởi vì câu chuyện mà nó kể là một chuyện tình tuyệt đẹp nhưng đầy nước mắt. Chuyện tình diễm tuyệt đó đã tạo nên viên ngọc thạch đầu tiên, một loại ngọc quý, đẹp. Đó là một loại ngọc trắng, trong như pha lê, trong có nhiều màu sắc: vàng, tím, lam, đỏ xuất hiện luân chuyển khi ta xoay nó trong tay.

Và đây là câu chuyện kể lại sự thành hình của viên ngọc thạch đầu tiên:

Vào một ngày hè nóng bức, mặt trời hiện rõ trên nền trời và chói lóa ánh sáng. Một vị thần Kim Nhật nhỏ bé hạ cây thang bằng vàng xuống, rồi chàng ẩn trốn trong đám lá um tùm của một cây cổ thụ. Những tia sáng mặt trời thật sự là những vị thần Kim Nhật đã hạ xuống trần gian trên những cây thang bằng vàng lấp lánh. Khi vị thần Kim Nhật trông thấy một đám mây đang di chuyển tới gần, chàng phải nhanh chân leo lên cây thang và kéo thang lên sau khi chàng đã vào trong mặt trời. Mặt Trời là một vị thần đầy quyền uy, thế lực. Mỗi sáng Ngài gọi những vị thần Kim Nhật nhỏ bé mang ánh sáng xuống trần gian và mỗi chiều Ngài kiểm điểm lại khi những vị thần Kim Nhật đã trở về.

Mặt Trời và Mặt Trăng xung nghịch với nhau, vì thế mà hai thần ít khi xuất hiện trên bầu trời cùng một lúc. Cái quần mặt trăng là một

nữ thần tuyệt đẹp, và tất cả những nàng tiên Kim Nguyệt đều là các nàng tiên kiều diễm. Họ giáng trần trên những cây thang xinh xắn nhất và lấp lánh như bạc. Không một ai biết tại sao thần Mặt Trời và Mặt Trăng xung khắc nhau, nhưng người ta biết rằng những vị thần Kim Nhật và các nàng tiên mặt trăng không chơi với nhau bao giờ.

Câu chuyện của chim họa mi bắt đầu: Một ngày nọ, một vị thần Kim Nhật nhỏ bé hạ thang xuống bên một tổ chim nho nhỏ trên một cây to. Chàng ngắm cặp vợ chồng chim rồi tự hỏi: «Tại sao không thể có một người vợ nho nhỏ?». Nhưng rồi chàng cảm thấy buồn, vì những vị thần Kim Nhật không bao giờ được kết hôn. Chàng bé nhỏ và xinh xắn, mái tóc vàng óng, ngồi đó im lặng, một cánh tay đặt trên cây thang nhỏ, nhìn đàn chim và lắng nghe chúng nói.

— Tôi nay con sẽ cố gắng thức để thấy cho được nàng ấy, một chim nhỏ nói.

— Đừng có điên rồ, mẹ nó bảo, con không nên làm như thế.

— Nhưng chim họa mi bảo nàng ta rất đẹp, một con chim khác nói.

— Họa mi! Một con chim kêu lên và cười to. Mọi người đều biết rằng họa mi rất yêu mến nàng Kim Nguyệt. Cho nên ai có thể tưởng những lời nói?

— Tôi đã trông thấy nàng ấy, một con chim trong đàn lên tiếng.

— Đêm qua, tôi đã thức suốt đêm và trông thấy nàng. Nàng là một nàng tiên diễm tuyệt, đẹp hơn bất cứ nàng tiên nào đã từng đến đây.

— Các bạn đang nói chuyện về ai đây? Vị thần Kim Nhật lên tiếng hỏi. Những con chim ngừng nói khi trông thấy chàng. Cuối cùng một con nói:

— Chúng tôi đang nói chuyện về nàng tiên Kim Nguyệt. À, những vị thần kim nhật đâu có thích nghe về chuyện các nàng tiên mặt trăng.

Con chim vừa chột nhó tới mỗi bắt hòa giữa thần Mặt Trăng và Mặt Trời.

— Nàng ấy như thế nào? Vị thần Kim Nhật hỏi, tôi chưa bao giờ thấy một nàng tiên Kim Nguyệt nào cả.

— Chàng hãy hỏi chim họa mi, một con chim trả lời. Họa mi biết rõ nàng tiên Kim Nguyệt hơn ai cả, bởi vì nó thường hát cho nàng ấy nghe lắm.

— Thề chim họa mi ở đâu ? Vị thần Kim Nhật hỏi rõ.

Một con chim đáp:

— Bây giờ nó đang nghỉ ngơi và nó sẽ không nói một lời nào đâu. Nhưng một tí nữa, khi mặt trời lặn, nó sẽ ra ngoài và kể cho chàng nghe.

— Ta sẽ chờ họa mi đến, chàng nói.

Suốt ngày, thần Kim Nhật chơi đùa quanh quần gấm đó. Khi mặt trời đang lặn dần xuống chân trời đỏ thẫm, cây thang của chàng cũng dơi xuống, càng lúc càng thấp. Nếu chàng để cho mặt trời lặn trước khi chàng chạy trở lại và kéo nó lên, thì cây thang của chàng sẽ bị gãy, vỡ tan trên không. Lúc đó, vị thần Kim Nhật bé nhỏ khôn khéo không bao giờ trở lại mặt trời được nữa. Chàng sẽ đi lang thang trên trần gian, mỗi lúc một lạnh hơn và cho tới khi chàng gục chết.

Nhưng trong lúc mặt trời còn đang lặn dần xuống, cây thang vẫn còn nổi bật trên nền trời vàng đỏ, thì chim họa mi ra ngoài và bắt đầu cất tiếng hát, giọng êm dịu, trong sáng.

— Ô, cuối cùng mi đã đến, Thần Kim Nhật kêu lên, ta đợi mi biết bao ! Nào, hãy kể thật nhanh cho ta nghe về nàng tiên Kim Nguyệt đi !

Chim họa mi líu lo :

— Tôi sẽ kể gì về nàng ấy bây giờ ? Nàng tươi tắn hơn đóa hoa hồng. Tóc của nàng là bạc óng ánh. Mắt của nàng trong như hồ thu và đẹp hơn mắt chàng nhiều. Nhưng chàng là thần của mặt trời, và chàng không thích những nàng tiên mặt trăng kia mà ?

— Tại sao không ? thần Kim Nhật buồn bã nói, nàng ấy như thế nào ? Hãy chỉ cho ta đi họa mi !

— Tôi không thể chỉ nàng cho chàng ngay bây giờ, chim họa mi trả lời, bởi vì nàng ấy sẽ không đến đây một khi mặt trời chưa lặn xuống. Nhưng hãy chờ vài ngày nữa, khi mặt trăng tròn và đầy, nàng sẽ đến trước một chút khi mặt trời lặn; và nếu chàng ẩn núp dưới một chiếc lá nào đó chàng sẽ thấy nàng. Nhưng chàng phải ngăn ánh

sáng của chàng đừng chạm đến nàng, nếu không nàng sẽ bị chàng đốt cháy vì ánh sáng của chàng.

Mỗi ngày vị thần Kim Nhật đều trở lại cây đó. « Cuối cùng, đêm nay ta sẽ nhìn thấy nàng », chàng nhủ thầm. Bởi vì mặt trăng đã đầy và sẽ xuất hiện trên bầu trời trước khi mặt trời lặn. Chàng núp dưới những chiếc lá và hồi hộp chờ đợi.

— Nàng ấy đang đến, chim họa mi kêu to. Vị thần Kim Nhật bé nhỏ lộ đầu ra chăm chú nhìn.

Chẳng bao lâu, một cây thang nhỏ bằng bạc hạ xuống trong đám lá gần tổ của họa mi, và nàng tiên mặt trăng đến. Thần Kim Nhật nhìn ra và trông thấy nàng. Toàn thân nàng lấp lánh như bạc và mềm mại với chiếc áo màu lam xanh biếc. Tóc và mắt của nàng sáng ngời như những vì sao hôm. Từ nàng toát ra một vẻ mát rượi như đại dương. Thần Kim Nhật ngần ngại nhìn rằng không nói nên lời, cho mãi đến khi chàng trông thấy cây thang nhỏ của chàng dường như sắp gãy tan. Mặt trời đã lặn, chàng chỉ còn đủ thì giờ leo lên và kéo cây thang lên sau.

Nàng tiên Kim Nguyệt trông thấy ánh sáng của chàng ở xa, nhưng nàng không thấy chàng.

— Mi vừa nói chuyện với ai đó Họa mi thân mến ? Nàng hỏi.

— Một vị thần Kim Nhật, chim họa mi trả lời.

— Ta chưa hề thấy một vị thần Kim Nhật nào, nàng nói, ta thích trông thấy một vị thần như thế.

Nàng ngồi gần chim họa mi và suốt đêm nó hát cho nàng nghe.

— Rồi ta sẽ thấy chàng, nàng khẽ nói khi hôn từ giã chim họa mi.

Suốt ngày hôm sau trời đầy mây, mặt trời ẩn núp trong đám mây giăng. Nhưng buổi chiều, những đám mây bay đi và mặt trời hiện ra. Ngay tức thì chim họa mi trông thấy cây thang của thần Kim Nhật đặt gần tổ của nó, và chẳng bao lâu thần Kim Nhật xuất hiện.

— Tôi nay nàng ấy sẽ đến nữa không ? chàng hỏi, ta sẽ ở đây để gặp nàng.

— Vâng, nàng ấy sẽ đến. Chim họa mi trả lời và hai cả cùng chờ. Dưới một gốc cây gần đó, có một hòn đá trắng và to, không đẹp và

không là của riêng ai. Nó nằm nơi mà nó đã bị rơi xuống và khóc than vì không có việc gì để làm. Nó chẳng bao giờ chuyện vãn với một con chim nào cả. Nhưng thỉnh thoảng nếu chim họa mi đến và đứng trên đó hay nàng tiên Kim Nguyệt đến, thì nó sẽ kêu to vì quá sung sướng về sự ích lợi nhỏ bé đó. Hôm đó, khi thần Kim Nhật đang ngồi chờ nàng tiên Kim Nguyệt, hòn đá ngấm chàng, và khi nàng tiên Kim Nguyệt đặt cây thang xuống đám lá, nó lắng nghe.

— Mi có gặp thần Kim Nhật nữa không? nàng hỏi chim họa mi.

Ngay tức thì thần Kim Nhật xuất hiện và đứng trước mặt nàng. Nàng sợ hãi hét to lên và vội vã bước lên cây thang nhỏ.

— Đừng sợ hãi nàng tiên bé nhỏ, chàng nói, ta không làm hại gì nàng đâu. Nàng tuyệt đẹp và... ta yêu nàng say đắm.

— Ta không muốn chàng yêu ta, nàng nói, bởi vì nếu chàng đến gần ta sẽ chết. Xin người đừng nhìn ta thế nữa. Giờ đây ta không thể nào trở về cung trăng với vẻ vui tươi, hồn nhiên nữa vì ta luôn nghĩ đến chàng.

— Ta không để ý đến việc ta chết hay sống, thần Kim Nhật nói về tha thiết, bởi vì ta đã thấy được nàng. Mặt trời đang lặn xuống nhanh nhưng ta sẽ không trở lại đó, ta sẽ ở lại với nàng, dù chỉ là những phút giây ngắn ngủi.

— Hãy đi trong khi chàng còn đủ thì giờ, nàng tiên mặt trăng kêu to. Nhưng ngay khi nàng nói, mặt trời đã lặn, cây thang nhỏ của thần Kim Nhật đã gãy ngang, những mảnh thang rơi xuống trần gian và biến mất.

— Nhìn kia, thần Kim Nhật bảo, bây giờ ta không thể trở lại nữa và ta cũng không ao ước trở lại. Ta ở đây với nàng cho tới khi ta chết.

— Không, không, nàng tiên Kim Nguyệt kêu lên, trời ơi! Ta đã giết chàng. Ta phải làm gì bây giờ? Nhìn kia, những đám mây đang bay đến gần mặt trăng. Nếu một trong những đám mây đó đi ngang cây thang của ta, cây thang sẽ gãy đi. Nhưng ta không thể bỏ chàng ở lại đây.

Chim họa mi trông thấy một đám mây trắng nhỏ đang đi chuyển đến gần mặt trăng.

— Hãy đi ngay. Nhìn kia, cây thang của nàng sắp gãy. Nó kêu to. Nhưng nàng tiên không nghe nó, nàng ngồi xuống bên vị thần Kim Nhật về buồn thảm. Trong một lúc ánh sáng của mặt trăng trở lên tối hơn. Khi đám mây nhỏ bay ngang cây thang bằng bạc vỡ tan thành hai mảnh rơi xuống trần gian. Nàng tiên Kim Nguyệt nói:

— Không hề gì. Bởi vì ta sẽ không bao giờ trở lại và bỏ chàng ở đây.

Suốt đêm họ ngồi bên nhau và lắng nghe tiếng chim họa mi hát. Cả hai rất vui sướng mặc dù thần Kim Nhật biết rằng chàng sắp chết. Bởi vì chàng không thể sống xa mặt trời quá 24 giờ.

Khi buổi sáng đến, nàng tiên Kim Nguyệt òa khóc:

— Thần mặt trời đầy quyền lực, nàng thôn thức, hãy giết ta đi! Nhưng ta sợ một điều nguy hiểm hơn cả mặt trời. Hãy nhìn những đám mây đầy đặc làm sao! Trời sắp mưa, và mưa sẽ giết đôi ta ngay tức khắc. Chúng ta có thể núp ở đâu trước khi mưa xuống, hở chàng?

Thần Kim Nhật nhìn lên và nhận thấy mưa sắp rơi.

Đền đây, chàng gọi, chúng ta hãy đi. Và họ chạy vào rừng để tìm chỗ ẩn núp.

Khi họ đi rồi, tảng đá nhìn lên chim họa mi và bảo:

— Tại sao họ đi rồi? Tôi thích nghe họ nói chuyện. Họ xinh xắn và dễ thương quá. Họ không thể nào tìm thấy một chỗ trú mưa ở đó đâu và chẳng bao lâu họ sẽ chết. Nhìn đây, trong tôi có một lỗ hổng lớn. Nơi đó hoàn toàn tối và mưa không thể lọt vào. Hãy bay theo họ và gọi họ đến đây.

Chim họa mi lập tức bay theo thần Kim Nhật và nàng tiên mặt trăng bé nhỏ.

— Hãy trở lại, trở lại đây!

Họ đã đi vào một cánh đồng phẳng rộng. Nhưng khi nàng tiên Kim Nguyệt nghe tiếng kêu của chim họa mi, nàng quay đầu lại và bảo:

— Chắc chắn rằng chim họa mi đang hát. Ô kia, nó đang gọi chúng ta.

— Hãy theo tôi, con chim kêu to, hãy trở lại ngay tức khắc và núp vào trong tảng đá.

Nhưng nàng tiên kiều diễm đã ngã quy xuống :

— Ta cảm thấy rã rời, nàng thiếu thảo nói trong hơi thở, ta không thể nào đi thêm nữa.

Chim họa mi đáp xuống :

— Leo lên lưng tôi, nói nó, tôi sẽ mang hai người trở lại tảng đá.

Họ lên ngồi trên lưng họa mi, và nó mang cả hai đèn tảng đá lớn ở ngay gốc cây.

— Hãy đi vào, nó bảo trong khi dừng lại phía trước lỗ hổng. Cả hai đi vào lỗ hổng và ngồi xuống trong khoảng tối của tảng đá.

Mưa bắt đầu rơi. Mưa ẩm i suốt ngày, Chim họa mi bay vào tổ của nó. Khi mặt trời lặn và mặt trăng xuất hiện trên bầu trời trong sáng, những đám mây đã đi xa, không gian một lần nữa đầy những cây thang nhỏ bằng bạc hạ xuống với các nàng tiên kiều diễm. Chim họa mi tìm kiếm nàng tiên Kim Nguyệt, nhưng nó không thấy đâu cả. Nó kêu khóc thảm thiết và hát lên một bài hát buồn thảm. Nó đến nằm xuống bên tảng đá, hót vọng vào lỗ hổng, nhưng không có tiếng trả lời. Nó nhìn vào, vị thần Kim Nhật và nàng tiên mặt trăng không có ở đó. Nơi mà họ đã ngồi nghỉ chỉ có những hạt ánh sáng trong suốt. Chim họa mi biết rằng đôi bạn thần tiên đó đã chết.

« Họ không thể sống xa mặt trời và mặt trăng », nó lầm bầm. Suốt đêm nó hát những bài hát đau buồn nhất, và kể đi kể lại chuyện tình tuyệt đẹp này.

Trong tảng đá, nơi mà đôi bạn thần tiên đã ẩn núp, có những dòng ánh sáng trong suốt. Nó đã chắt chyu ánh vàng của buổi sáng, lửa đỏ của hoàng hôn, và ánh bạc của đêm khuya. Vì thế, tảng đá từ một vật xấu xí nhất trong khu rừng trở nên một vật đẹp nhất. Người ta đã tìm thấy nó và đặt tên là ngọc thạch. Nhưng chim họa mi biết rằng đó là những màu sắc và ánh sáng của vị thần Kim Nhật và nàng tiên mặt trăng đã để lại trong tảng đá khi chết. Chim họa mi sẽ nhớ đôi bạn thần tiên đó hoài hũy, vì mỗi tối nó hát lên câu chuyện thần tiên này. Và đó là nguyên do tại sao bài hát của nó quá buồn thảm.

NHƯ MÂY



ru đời
trên tay

TÔN NỮ THU DUNG

ngàn năm ngàn năm sao chưa về
thiên thu còn xa như hôn mê
lià nhau lià nhau từ trăm năm
chờ ai đời đời nghe bằng khuâng
ta về rung tơ cho đàn ngân
người ơi nào nghe câu âm thầm
ru đời êm xuôi như rong rêu
ru người mi ngoan trong mưa chiều
nghe không lòng ta sao buồn hiu
môi im người quên câu chia lià
đêm nghe quỳnh hoa san hương mê
đêm nhìn sao rơi quên đường về
đường về còn xa như cơn mơ
tìm đâu âm thừa hay hương xưa
ngày nao chim về nghe sương rơi
ngày nao chim yếu bay về trời
còn nghe chi đâu đàn Tương Như
còn ai cho ta lời tương tư
đời sao im ngoan như hổ thu
người sao xa nhau như sương mù
ta về nhìn mây quên người xưa
hương yêu thời nào nghe như mơ
ta về ru đời ngoan trên tay
ta về ru ta quên đời này...

TRẦN VĂN NGHĨA
ở một chỗ xa xưa

xin ngồi lại một chỗ ngồi rất cũ
để nhìn em mặc áo mới đến trường
trời buổi sáng xanh non màu lá biếc
gió trở về quần quít áo dễ thương
trong mắt em mùa nắng lên rất đẹp
sách học trò đầy ấp một mùi hương
sao chẳng phải là những viên sỏi nhỏ
lót chân em thân mật lúc sang đường
ngày rất đẹp nhờ có em trang điểm
lòng rất vui nhờ có chút tình vương
tóc bỏ kết thả giữa trời hương sắc
làm tôi yêu đời sống rất lạ thường
rất lãng mạn nên âm thầm gọi nhớ
mộng tưởng xanh thêm một mặt hồ đầy
rất đa tình nên chẳng bao giờ ngo
mắt lưng trời mơ một mái tóc bay
xin ngồi lại một chỗ ngồi năm trước
để nhìn em nhan sắc mới đầu ngày
vội năm tháng vui khuê phòng gương lược
may em còn sót lại chút thơ ngây
mà thời đã mất lâu rồi, lâu lắm
bậm môi sầu cho tiếng khóc thôi cay
xin ngồi lại một chỗ ngồi cũ kỹ
đã mấy năm lặng lẽ chẳng tìm về
ôi hồng phúc của ngày xưa bé bỏng
tôi còn gì để mắt ử tay che
nên buồn quá, tôi ngồi như pho tượng
nghe đời sầu quanh quẽ gió nghĩa trang

TRẦN VĂN NGHĨA

PHẠM QUÊ CHÂU
dòng sông mưa

Mưa đã tới — đêm qua. Em có biết
giọt bụi ngùi pha lẫn giọt hân hoan
Bên mái thấp — giọt mưa thân thiết
thêm hoa xưa tươi lá hoàng lan.
Mưa. Giọt cũ, vẫn vẫn dài như tóc
tiếng khua dòn ở khóa cửa đành quên
Em đâu tưởng trong căn nhà ẩm mốc
tôi vẫn ngồi lau bụi dầu môi in
Sông đã mang người đi xa biển biệt
có bao giờ thấy nhớ bãi buồn xưa
tôi trở về cuối đầu nghe lá hát
mới hay đời đã bám rong rêu
Người đèn rồi đi. Mưa, rồi dứt
dòng sông đau vết chém dịu dàng
nghĩ đời tôi nhiều khi buồn muốn khóc
Bởi vô tình đưa đón kẻ vô tâm
PHẠM QUÊ CHÂU

NGUYỄN TẦN SĨ
chút gì đón đau

yêu người như thế hạt sương
tay che mắt nhớ mười phương tình mù
yêu người như thế thiên thu
trong tim góp hết ngục tù thế nhân
yêu người tình ngỡ như gần
mà tay khêu ngọn lửa tàn đời chi
yêu người như đại như si
mới hay đời có chút gì đón đau
yêu người hoa nở một màu
xa người mới thấy người sâu độc lòng
NGUYỄN TẦN SĨ



chàng ba đĩa

NGUYỄN HẠT GIANG

Người ta hay ví von người yêu tôi dễ thương như hoa, tươi như lá, hiền như *ma soeur*. Đó là nói về các nàng tiên khá ái. Chàng nào lỡ yêu nhầm nàng quá dư bề khô cũng khen rồi rít: Ôi chao! Em kháu khỉnh như một con gấu... nhồi bông. (Không có 2 chữ sau đi kèm thì ắt là chàng khó sống) Riêng tôi chẳng biết ví người tôi quen (quen thôi cũng là một tai nạn. Chúa ơi, con chả dám yêu đâu) với con chi, cục chỉ cho vừa tạt ba xạo của chàng. Bởi trong chương trình Vạn vật tôi học bảy năm Trung học, cộng thêm tí kinh nghiệm bập núc, tôi chỉ biết một con tương cận với chàng. Đó là con ba khía. Cũng là một con đứng chung hàng chữ ba: Ba ba. Con này thì lừ đừ, chậm chạp, mập ú, nặng nề không giống chàng là cái ehắc. Gọi con ba khía tương cận với chàng là ở chỗ: Có cùng chữ ba, cùng ngang như cua, cùng ốm nhách, long nhong như con còng gió. Tương cận thôi nhé. Chớ ai bảo chàng giống y con ba khía thì tôi tích cực phản đối. Đó là con vật không ngon như cua, không đẹp như dã tràng. Người ta đem nó làm mắm, nói chàng giống nó thì chết... thiên hạ. Vì cái thân thước sáu mươi lăm, 45 kg của chàng lu hũ nào nhét cho vừa. Có họa chăng là đem chàng ra sông Nhà Bè làm mồi câu sâu cho khỏi phí của trời.

Chàng tôi quen là một sinh vật dễ thương thật mà! Chàng có cái tên bạn bè đặt rất Tây Badias. Phiên âm là Ba đĩa. Và tôi là người đang

cháy phổi, lungs gan, mềm ruột, bẻ bao tử (nghĩa là đau lòng hay đau nguyên bộ đồ lòng) vì cái tạt đĩa của chàng.

Có lần nào bà con bị ăn thịt thỏ không? Tí như người ta của bạn hẹn mà không đến thì sao? Chỉ có người may mắn một cách cay đắng nuốt nổi cà ry chàng nấu mới thấy thông cổ vôi tôi

Sáng thứ năm tôi nhận thư chàng. Tên thật của chàng là Trần Hữu Ngơ. Lúc nào vui tôi gọi đứng đắn, trang trọng ba chữ đó. Còn như lúc này tôi thân ái réo: Tại sao anh xạo «Hờ Ngư». Lẽ ra là «Hờ Ngưu», nhưng thôi, tên đó có vẻ Ngưu Ma Vương quá. Chàng bảo rằng mong thư lắm. Nói nghe tội nghiệp chưa. Vậy chứ bộ tôi chẳng biết mong thư sao chàng nỡ lưu trữ thư tôi trong hồ sơ kẹp vào... túi quần suốt non hai tháng nay. Tôi sùng chàng muốn chết. Dù nhờ chàng trễ nải như vậy cái thân thước rưỡi của tôi dài thêm một tấc, trong đó cái cổ lẩn mất chín phân. Gặp tôi chàng sẽ sưng sờ tưởng là một chú cô hương. Hay nhằm tháng tôi nhịn ăn cho mảnh mai chàng sẽ lầm là chú cô hương. Chứ với cái đầu bé ngu ngơ của chàng, chàng sẽ không sáng suốt để lầm tôi với nàng thiên nga quý phái đâu. Trời! Nếu chàng biết tôi lột cái vỏ mềm mại hiền lành để nghĩ về chàng thế này. Và nếu chàng ở cạnh tôi, chắc là chàng sẽ xách tai tôi, cú vào đầu tôi một cái hết sức bình sanh. Thề là tôi sẽ đau khổ mà trở về thước rưỡi.

Chàng nói, không chàng viết: «Hiện anh đang ở chỗ trọ cũ. Ở chơi vài ngày sẽ về Bình Dương. Thư ngay cho anh. Mong ghé lắm». Lẽ ra tôi phải ngoan ngoãn thư cho chàng ngay, khôn nổi tôi cũng bị chàng truyền nhiễm cho cái bệnh lười. Chẳng biết bằng cách nào. Chắc là chàng hôn vào con tem chết cồng, tội nghiệp để cầu cho thư mau tới như tôi. Nếu thế lây là cái chắc. Bây giờ gửi sợ chàng không nhận kịp? Tôi bối rối. May sao con nhỏ cháu la lên:

— Di út! Ăn ô mai Phú Nhuận không? Đưa tiền đây.

Tôi nhờ vả. Tưởng là phải năn nỉ, cạy cục. Ai dè, con nhỏ ừ ừ làng. Đồng xe đi còn để rớt một câu xanh dờn. Nhìn mặt ông luôn. Có ai ngạc nhiên không khi cùng thành phố mà viết thư như là cách trò vạ dấm sơn khê? Sao không xách xe đến nhà nhau, chờ nhau một vòng là lướt? Xin thưa, hai năm nay quen nhau nhưng cả hai chưa ai

biết mặt ai như là có lời thề quý ám. Cháu tôi có dịp nhìn về khoe. «Nhìn phớt thôi, ai dám nhìn kỹ». Còn tôi. Chứa ơi, chưa có gì tức hơn khi nghe hát : Có nhìn hơn không, có nhìn hơn không.

Chiều thứ bảy ở Thư Viện về gặp nhỏ Thu ở bàn ăn với đủ mặt bá quan, dù đã lắm nôn nao tôi cũng phải dằn lòng từ tốn ăn hết chén cơm sau khi nghe Thu nói kèm theo cái nheo mũi hóm hình. Kết quả mỹ mãn, như, ba giờ chiều mai. Má tôi hỏi cái gì. Tôi im lặng ăn mà run. Kéo tuột nó lên gác, tôi tra hỏi :

— Sao ?

— Sao trăng gì bà ?

— Nói năn ni mờ. Thu...

— Một châu ciné ? Eden chiều...

Con nhỏ chậm rãi kể : «Gặp ông đưa cái thư nói y như di dận : Di Hà đang ở Thư Viện mặc patte trắng, đeo kính cận, tóc ngắn. Nếu muốn gặp ông hãy đến phòng đọc sách». Nói thêm nữa : «Di Hà mời ông đến nhà chơi, chiều mai ba giờ»

Con nhỏ ngưng ngang. Tôi cô bình tĩnh.

— Thiệt không ?

— Thiệt.

— Ông có hứa đèn ?

— Có.

Tôi nổi cáu nhưng không dám la lớn.

— Trời đất ơi ! Ai bảo mày mời ? Mày hại tao mà.

— Hại gì ? Làm ơn trả oán không à. Chơi cái trò chim Bắc chim Đông như bà coi bộ đau tim quá.

Thầy tôi ụ mặt, Thu than :

— Trời ơi, bà dẹp cái bộ mặt thiếu não đó đi dùm. Kéo tui mặc cảm tội lỗi quá. Thôi, để lên đó nói lại.

— Nói sao ?

— Nói bà di kỳ cục của tui không cần mời ông đèn.

Tôi rên rí : Mày giết tao cho rồi. Tao run quá. Tôi chịu lép cãi sao lại cái con bà trời này. Nó đâu biết. Chàng lấy «Nhỏ có mời đèn chưa chắc anh đèn». Xạo chưa ? Còn lâu tôi mới năn ni. «Định mời anh

đến nhà nghe anh nói sự quá nên thôi». Nó nói vậy tự nhiên tôi xuống nước trước chàng sao ? Quê ! Mà thôi, gấp quách cho rồi, kéo mai một chàng về cưới vợ, má tôi gả chồng, thì cũng buồn. Tôi điều đình với nhỏ Tâm.

— Mai mày nấu cơm nghe.

— Mắc học Cours thêm.

— Tội nghiệp mờ. Trường hợp đặc biệt

— Ừa ! Nhưng mà chút nữa đi đánh dùm một ổ bánh cưới 3 táng nghe.

Tôi than thật thâm :

— Sao mà tui bay ăn hiệp tao quá vậy !

Xin mở đầu ngoặc ở đây. Tôi chỉ đánh bánh chứ không biết làm bánh đầu. Đó là nghề khéo của hai con nhỏ vai cháu nhưng lớn hơn tôi cả cái đầu. Tối đó tôi phải đánh hết bột rồi đánh bơ phồng tay. Còn phải lục bóp trút hết tiền làm gateaux des fleurs đãi chàng.

Cái lý do tôi không cho chàng đến nhà rất giản dị, bất cứ người con gái nào cũng biết. Đó là nhà cửa bê bối. Nhất là từ khi bà làm công nghị việc. Nhà có 4 thằng con nít phá hơn quí phá nhà. Chay, bày bữa bộn như cửa tiệm hàng xén. Lần này là lần gặp đầu tiên. Không khéo nó biến thành lần cuối cùng. Điều đó tôi không muốn chút nào hết.

Sáng chủ nhật, 9 giờ. Nhà cửa tạm gọi là sạch sẽ từ nhà trên đến nhà bếp. Tôi phải dậy từ 6 giờ. Không nhờ chàng đến viếng mây thuở siêng thề nấy. Lôi bụi bặm từ dưới sàn divan, sàn tủ ra. Quét bàn thờ đầy bụi nhang cả thuốc. Tẩy uế cái mùi ammoniac mà 4 thằng ôn con dầm dãi thay phiên nhau tưới hàng đêm. Lau nhà. Xếp quần áo trong tủ cho đẹp. Chưa được vừa ý kê lại cái bàn, sắp lại cái ghế. Chắc chàng sẽ lỗi thêm một anh bạn quí cho đỡ run chằng ? Bồn thẳng nhóc lòi ra một đồng tre, giấy. Tôi quát :

— Dẹp hết, mây thẳng dịch tể. Thầy tao bỏ hơi tai chưa ? Bày làm cái quái quí gì đó ?

Yên chí ! Chàng chưa đến bây giờ để ngắm một bà la sát tem luộc tiêu tụy đầu. Bình cúc vải màu vàng để trên một cái crochet bằng cotton trắng ở góc bàn làm sáng căn phòng, khá hay. Ngó lên vách tường.

Trời ơi, viết chì xanh đỏ ngang dọc, dấu tay dấu chân lem luốc. Sản phẩm của 4 thằng nhóc đó. Bà chị tôi sau khi đọc bài Tâm lý trẻ con qua cách vẽ đăng trong một Tạp chí cũ rách hân hoan cười. Ông Kh. (tác giả) bảo để cho nó phát triển khả năng. Kết quả : nhà có bốn bức tường tranh trư tượng, lập thể. Ông Kh. ơi, hàng triệu người lớn, trẻ con mền mộ ông. tôi cũng vậy, nhưng trong giờ phút này tôi hăm ông quá. Chỉ vì chàng Ngơ. Anh chàng sau này thêm được hai ba cái tên. Sáu dóc (hai lần ba xạo), Chín đĩa (ba lần ba đĩa).

Nhưng không sao. Lúc chàng đèn run quá chắc chàng nhìn không kỹ đâu. Và lại nụ cười tôi sẽ làm nhòa hết mọi vật. Cười có răng dír, răng khềnh, duyên nhưc nhồi đi chứ. Chàng ước được thấy miệng tôi cười. Xạo không ? Nếu không tôi sẵn sàng biểu diễn. Từ nụ mỉm chi đèn trảng cười rỗng như mây tên nịnh thấp trong Tí vi.

Run cầm cập trong nhà tắm đi ra đầu cổ ướt nhem, tôi nghe có tiếng Honda đồ xích trước cửa hàng rào. Chúa ơi ! Mới 10 giờ mà. Tôi chạy ra, có anh chàng mập ú, bụng phệ chờ chị nào mặc áo dài trắng. Ừ ! Ngơ tả hình dáng ốm nhách mà ! Nhìn kỹ tôi reo : « A ! Tâm ơi ! Chị Phú đèn nè ! Mời anh chị vào nhà chơi ». Chị nuôi của nhỏ Tâm. Nó tiếp chị. tôi thay nó nấu cơm, rót nước mời. Chị Phú khen, nhà sạch sẽ quá ha ? Nhỏ Tâm hóm hỉnh, nhờ công đi út em đây. Trời ơi ! Mới quen thôi đã tồn calorì như vậy. Gớm ! Yêu sao mà khổ thế.

12 giờ. Chị Dung hàng xóm la lớn, Tâm ơi, có ai kiếm. Tôi phóng ra. Anh chàng mặc áo sơ mi màu mấm ruốc. Ngơ khoe có cái áo màu mấm ruốc. Ôm nhách, hơi cao, tóc dài hơn tóc tôi. Học Sư Phạm để tóc dài nhờ vậy không bị « què » sao cả ? Tôi run run. Mời anh vô nhà. Mời anh ngồi. Anh chàng ngồi tĩnh đảo mắt ngó chung quanh. Tôi hỏi cho đỡ gượng. Anh kiếm nhà khó không ? Anh chàng cười, ngó tôi mặt lúc xanh lúc đỏ nói chậm rãi.

— Không khó lắm. Có bà Trinh ở nhà?

— Gì ? Sao anh hỏi... chị Trinh chi...chi vậy?

Trời ! Quê chừng nào kể. Anh chàng nhân viên phòng luật sư mời chị tôi dự phiên tòa vụ bà làm công trộm tiền. Tôi đồ mặt lỉnh xuông bếp kêu trời. Suýt tí nữa đem bánh mời. Hai nhỏ cháu cười muồn sập bếp, bay nổi văng chảo. Tôi què cùng mình.

2 giờ. Thằng nhỏ lồi xồm vào nhà gọi. Bé ơi, ai kiếm. Tôi đông ra. Hai ông Phú Đức lạ hoắc, lạ huơ đứng chờ.

— Ông tìm ai?

— Dạ, cho hỏi cô Hà.

Tôi run lên lần nữa :

— Hà nào?

— Nguyễn thị Hải Hà.

Tôi suýt khóc.

— Ngơ đi lính hồi nào sao chẳng hay chút nào, sao chẳng cho hay...

— Cô nói chi ạ?

— Phải ông tên Ngơ?

— Phải cô út không ? Cháu tên Hiệp ở Tuy Hòa vào học Thủ Đức kiếm nhà mãi mới gặp. Có bà nhà không cô?

Trời ! Bé cái lăm lần nữa. Tôi què hết chỗ để nói nên hết què nổi. Hai anh chàng lẳng nhằng đèn 4 giờ. Tôi mong ngoài cửa. Tôi than thẳm. Khô ơi Ngơ đèn chắc tưởng... lăm à !

5 giờ. Nấu cơm.

8 giờ, tôi nằm trên gác tức tôi. Đồ ba xạo, ba que. Dem anh động xuông bún thề cử xi măng. Dem anh bầm cho vịt ăn. Dem cưa anh làm hai. Dem xéo lưởi hết tất anh nói xạo. Nhỏ Thu chạy xộc lên, thở hỏn hên. « Ông lại ! Xuông mau lên ». Tôi nhồm dậy, nhìn vào kính. Dung nhan tàn tạ hết rồi. Quần áo nhão nheo. Nhà cửa lại y như cái chợ. Quả là công cốc biết thế đừng dọn cho khỏe. Tôi vuốt mái tóc ngắn sơ sịu nhẹ nhàng, rón rén... Ngơ. Trời ơi. Tôi muồn xiu, Ông hippì hộ pháp ngồi ngó ra. Ông Ngọt, bạn của chị Trinh đây mà Con nhỏ xí gặt đặng khòí rót nước. Đồ thiên lồi quá. Mỏ tù lạnh thầy ở bánh năm ềnh. Tôi cắt đái khách. Ông khách khen bằng cái giọng... dụ kiền. « Bánh khéo thế. Có Rhum hả ? Giồng bánh Pháp ghê ». Dạ ! ngọt hai ngàn đô bác. Tôi âm ức nói thẳm. Ngày gì đâu. Người gì đâu. Ở đây chẳng có núi cao. Thề mà. Vách cao chi lăm vách ơi. Che khuất mặt trời chả thấy người quen.

Bạn đừng tưởng anh chàng xạo lần nầy là lần đầu. Bài tôi viết gọi báo hay đăng bài Ngơ (ngu ngơ chớ viết văn sô dách đó nhé) Ngơ

đón đọc. Biết bài chẳng đáng, Ngơ xạo. «Anh nằm mơ thấy một bà tiên hóa phép thành con bướm rôm đậu trên cây mận nhà nhỏ. Và vui ghê thấy nhỏ viết bài. Nhỏ viết hay ghê mà dẫu nghề ha...» Tiên nào hóa anh thành bướm bà tiên cận thị không đeo kính. Gặp tôi tôi sẽ hóa anh thành ba khía. Và sẽ chẳng ngần ngại gì mà hóa anh thành con ba đĩa hay ba xạo nêu trên đời này có. Đã hết dẫu. Tôi thì xong, biết kết quả cả tháng chẳng thấy chàng thăm hỏi. Tôi trách chàng xạo. «Anh lúc nào cũng tin nhỏ đậu nên không thăm hỏi làm chi...» Xạo như vậy tôi còn biết làm gì hơn là nín thinh. Chỉ có một lần anh chàng nói thật. Người viết lách cũng là người nói dối tại ba. Đó bạn xem...?

Viết đến đây tôi bứt súng rồi. Dù xạo vậy chàng cũng giúp tôi thoát cơn lo. Nhớ gặp tôi, biết tôi xấu ồm, không dễ thương như những nhân vật chàng vẽ ra trên giấy, chàng làm sao? Chắc lại xạo, khen vờ. Nhỏ dễ thương «ghê»! Ồn lắm! Đọc bài này chắc anh chàng tức lắm. Không phải tức việc tôi bảo chàng xạo dẫu. Chàng là một tay bán linh, khôn như con chuột cống thành tinh uồng đèn dẫu cúng Phật trong Tề thiên Đại thánh dẫu giận dễ dàng vậy. Chàng tức vụ cái bánh kia. Chàng bảo chẳng biết hợp nhau chỗ nào? Xạo chưa? Chỗ cũng khoái ăn chứ chỗ nào. Vì vậy nhờ bụng tôi, tôi suy bụng chàng. Và lại chàng thú thật: «Nói nhỏ đừng cười. Ngày tết anh ước có hai cái bao tử. Để chỉ biết không? Để nhét cho thật nhiều thức ăn...» Bây giờ, trên bàn để đèn ngủ, tôi có ổ bánh thật ngon thơm phức, vừa viết văn vừa chộp quẻ chàng, vừa ăn bánh tà tà. Bây giờ thì như có yêu chàng (hình như thế) cũng chẳng sao, Chúa nhĩ? Yêu như thế này chẳng hao chút kalori nào. Còn tăng năng lượng vù vù. Bởi trong bánh ngọt có glucid, protid, lipid đủ cả. Cứ độ này kéo dài chàng vẫn còn ồm rôm như con ba khía. Còn tôi nhờ cái xạo của chàng mà mập ú như con ba ba. Chừng ấy dù muốn dù không chẳng gặp nhau để thấy nhau mà nản, để cho tôi de. Thì tôi cũng cho chàng de theo lệnh má tôi xuất giá. Chừng ấy ai sẽ ca «không phải tại anh cũng không phải tại em. Tại chàng ba đĩa»...

NGUYỄN HÁT GIANG



MỘT CHỖ NÀO Ở MAI SAO



NGUYỄN THỊ VÔNG VANG

Tôi tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngắn. Căn phòng mờ bóng tối và ẩm hơi gió lạnh. Thoảng trong khí mát buổi sớm mai tôi ngửi thấy hương ngọc lan nồng ngát. Mùi thơm len vào lồng ngực đánh thức dậy những tế bào còn mê ngủ.

Tôi thò chân xuống giường tìm đôi dép và chọt rừng mình khi chạm phải hơi lạnh của đất từ nền gạch đưa lên. Trời rét khiếp. Cái lạnh xé thịt da. Bây giờ mà có thau nước nóng, nhúng hai tay vào áp nước lên mặt thì thú biết dường nào. Nghĩ để ước thề chứ tôi chưa muốn xuống bếp ngay lúc này. Tôi đi lại bên cửa sổ mở rộng hai cánh, áp trán nóng của mình lên những song sắt lạnh. Ánh sáng từ ngoài ủa vào làm tôi chói mắt. Phải khép hai mí lại lúc lâu tôi mới nhìn rõ được khu vườn phía dưới. Sau những ngày mưa hôm nay mới thấy lại hơi ẩm mặt trời nom cây cỏ như vừa có thêm nhựa sống. Tôi đứng im hai tay chống lấy cảm nhìn mãi một màu của hoa hợp với màu nâu gạch của đất thành một bức tranh lộng lẫy.

Trong phòng học của tôi cũng có một bức tranh với những sắc màu vui tươi như thế. Đó là kỷ vật của Si, kỷ niệm một hôm mưa hắt buồn bã lại nhà, tìm đỉnh đóng trên tường, treo bức tranh lên, quay lại nhìn tôi cười hỏi đẹp không trước khi xa tôi mãi. Thường mỗi khi ngồi một mình trong phòng học, khi những vang động của một ngày đã lắng xuống từ máy hát, từ bồn vách tường ngập trùm khói thuốc hay từ những lời ban hỏi của người thân tôi vẫn ngỡ như bạn thiết hãy

còn gần gũi bên mình. Khi thấy những nhị cúc vàng bông thơ như đồng tiền trên má hân. Khi thấy màu xanh của lá chợt nhiên đổi sắc cho lẫn vào màu xanh áo hân. Và còn bao nhiêu sự vật, bao nhiêu màu sắc nữa gợi nhớ hân trong tôi. Dù trong những lá thư gần đây Si vẫn thường hứa hẹn một ngày về: «Ngày tháng ở đây thì âm áp vô cùng và tôi thì hình như cũng bị cuốn vào cái đời sông xô bồ ấy. Nhưng dù thế nào đi nữa, cũng phải có lần trở về miền cao quen cũ. Về để đi lại từ đầu những con đường xưa thơm mùi lá ăm. Về để đem thêm muôn ngàn kỷ niệm mới hân sẽ ngọt ngào cất trong tim. Và về để nhìn xem chị giờ đã khác xưa chưa?»

Khác lúc xưa là như thế nào? Tôi làm sao hiểu rõ những ẩn ý mơ hồ chứa trong mỗi chữ tròn hân viết. Khi thời gian thì cứ vô tình trôi qua không cảm xúc tựa lớp bụi dễ quên phủ lên trái tim nhỏ của tôi vốn sẵn có những nỗi sầu riêng của nó. Điều đáng sợ này vẫn thường được tôi kêu rên cùng Si những lần viết thư đáp lại. Nghe thì dễ buồn thật chứ đôi khi niềm phôi pha đôi với riêng tôi cũng tựa điều hạnh phúc. Như giá tôi quên được khuôn mặt của Lai non trẻ, của cậu bạn chẳng mấy thân thiết thuở xưa (đủ chỗ hai đứa ngồi chỉ cách nhau một tấm tay với) bây giờ thì khép mình trong kỷ luật sắt; bây giờ thì cuộc đời khắc lên tâm hồn hân những lần ngang bát mãn, những vết dọc chán chường thì có lẽ cuộc đời đã đáng sông biết bao. Lần trước, trong một lá thư gọi tay do Phương trao lại Lai viết thăm tôi một đôi hàng. Vẫn những giọng nghiêng ngả hời hợt về hàng quán, về sức khỏe cả gia đình kèm với một tấm hình mà hân kêu là mới chụp ở quán trường. Trời ơi. Thật tôi muốn khóc quá chừng khi nhìn thấy nụ cười của hân dù tươi vẫn không xóa được nét lơ đãng của hai tròng mắt ẩn dưới vành nón sắt nặng nề, khi tôi cảm nhận được một bên người hân hình như trĩu xuống dưới sức nặng của cây súng khoác vai thì bao nhiêu lo sợ lại kéo nhau về dìm tôi chết sững người trên ghế. Biết đâu (ôi sẽ có bao nhiêu cái bất ngờ chứa trong hai chữ hân hùng ầy) chẳng có một người thân của ta nằm xuống đời đời, khép kín thiên thu đôi cửa sổ linh hồn trong khi định mệnh vẫn quay tròn vô cảm tựa bàn tay vô hình lặn lẽo xiết chặt muôn con ốc sắt xuống xương người, xuống máu thịt người.

Không biết tôi đứng như thế trong bao lâu khi hồn tôi đã nương theo bóng mây, dựa theo hơi gió đèn một đời bên kia rực rỡ, huy hoàng hơn cuộc sống tạm này. Nhưng có một điều tôi biết chắc được là mình không cảm thấy hụt hẫng hay nuối tiếc gì khi mắt mở ra chụp lấy ngay mặt trời hồng. Nắng vàng lên. Thôi phai đi. Thôi xóa đi những bóng ma hạnh phúc ám ảnh mãi hồn tôi. Có tiếng cửa mở sau lưng tôi quay vội lại cùng khi lời mẹ vọng tới tai.

— Ôi chào con gái. Ngủ thế mà chưa đã mắt sao? Tôi cười khanh khách, bước đến choàng tay ôm cổ mẹ.

— Con dậy lâu rồi nhưng muốn nhìn xuống vườn một chút. Cảnh vật sau cơn mưa đẹp ghê mẹ nhỉ?

Rồi tôi chạy xuống lầu. Tôi biết mẹ đang nhìn ra ngoài khung cửa và trên hai con mắt sáng thế nào rồi cũng có lớp mây đục phủ ngang.

Nguyên cả buổi trưa, tôi ngồi trong phòng chép cho Phương Thảo mấy bài từ của Lý Thanh Chiêu. Trong đó có bài Như Mộng Linh được tôi đọc đi đọc lại mãi.

Ai tựa song trăng ngồi vắng
Người với bóng đôi thầm lặng
Đèn tắt lúc bên giường
Bóng cũng bỏ người đi thẳng
Sao động sao động
Thật đã như ta sầu vắng

Mà hân Thảo cũng phải để lòng sầu cùng những âm từ buồn thảm đó như tôi. Như hai đứa vẫn luôn kháng khít bên nhau. Ý nghĩ có hai người cùng chung một sở thích làm tôi sung sướng, ít ra cũng có một người để tôi tưởng tôi những lúc thấy mình trông trải như thế này.

Có tiếng gọi ngoài cổng, tôi chạy vội ra. Trong màn mưa mỏng như lớp bụi và qua những ô cửa sắt vuông xanh tôi thấy đôi mắt lóng lánh màu rượu chát của Thảo nhìn mình sắc lẹm.

— Ê! không mở cửa cho người ta vào còn đứng làm gì đây? Tôi kêu luôn một tiếng. Bất ngờ đấy nhé, rồi lẹ làng ra mở khóa cổng.

— Tao vừa phắc đèn tên thì mấy tới. Sao linh thiêng vậy.

— Linh cái con khỉ. Sao, dạo này mi bận gì mà không đến nhà tao chơi nữa Hạnh?

— Chao ơi! Tao bận đề sợ cho xin lỗi đi. Mà trời mưa, mây tôi chỉ cho ướt cả người.

— Vô duyên. Nói thế mà nghe được.

Tôi làm bộ trợn mắt, cau có nói:

— Ê! đừng có xài xẻ tôi như vậy chứ bạn. Hết cái con khỉ rồi lại tới đồ vô duyên. Bộ tôi là cục bột hay khúc gỗ cho chị tự do nhào nặn và phát ngôn loạn xạ thế sao?

Thảo cười thích thú khi nghe tôi nói thế. Nó như chứa sẵn từng tràng cười ròn rã không bao giờ dứt, như thề trong bụng:

— Bạn đừng có nói hỗn tạp như thế chứ?

— Tại sao?

— Vì bạn là em tao.

— Nói láo vừa chứ. Em bắn hỏa tiễn không tới họ ấy à.

— Láo hời nào. Thề thẳng Huân đòi với mi là gì đây?

Tôi trợn mắt, chồm sát mặt Thảo gần giọng:

— Bạn được không?

Thảo cong cớn:

— Làm gì có cái tình bạn trặc đường rầy thế. Nó là em tao tức nó là em mi sao lại không nhận nó là em mi. Đã không nhận là em thì nó lại càng không thể là bạn ngang hàng cùng mi được. Đã không phải bạn, không phải em tức là anh mi rồi còn gì nữa.

Tôi như điên lên trước cái ý tưởng kỳ quái đó của Thảo. Chuyện có gì đâu. Khi giữa Huân và tôi vẫn như bị lùi xa nhau vì một lý do thầm kín nào đó mà cả hai đều không muốn nói ra hay nghĩ đến. Phải chăng tôi và Huân chỉ là hai con đường thẳng khó gặp nhau, hay nếu có, cũng phải là mai sau khi tương lai đòi với hai đứa chỉ là một mê cung với những đường dọc ngang mù mịt. Nhưng Thảo thì không thế, nó đứng ở bìa ngoài nhìn vào trong bằng đôi con mắt phóng đại và một bộ óc tưởng tượng dồi dào, như thế nó là chiếc chìa khóa chung mở những ngăn tình cảm của chúng tôi. Giữa khi tôi không biết trả lời sao lại Thảo thì mẹ bước ra. Bà cười vui khi thấy Thảo.

— Đền chơi với Hạnh lâu chưa Thảo? Rồi quay sang tôi, còn con nhỏ này nữa sao không đưa Thảo vô nhà, đứng đây mưa tạt ướt hết. Tôi vịn cớ chầm chọc Thảo.

— Nhưng cô nàng thích nhìn mưa thì con làm sao được. Mẹ cười trong lúc Thảo nhéo vào lưng tôi một cái diều người làm tôi nhăn mặt. Cho chết. Cái con khỉ mồm mép lạnh chanh.

— Vào nhà chơi cháu.

— Thưa bác, con định xin bác cho Hạnh đến nhà con chơi nguyên buổi chiều nay.

Tôi nhìn Thảo đan hai tay vào nhau, cái dáng ôm vùi tóc cột đuôi nom mềm và hiền như nai, chẳng bù cho lúc chanh chua như khi này vì nó thừa hiểu mẹ tôi rất khó trong vấn đề cho con cái tự do, dù tự do đó được đúc trong một khuôn mẫu nhỏ in đủ mặt những tình thân. Đôi khi tôi khó chịu vô cùng về sự nghiêm khắc đến vô lý đó của mẹ. Nhưng lúc nhìn khuôn mặt ủ sầu của mẹ hay nép trong hai vòng tay che chở triu mến của bà những đêm đông lạnh, những tôi ngủ giật mình vì một hình ma huyền hoặc tôi lại cảm được mình còn nhỏ bé và ngu ngốc quá. Vì tôi phải hiểu mẹ hơn ai hết — bà chẳng còn ai nữa ngoài tôi kể từ đêm bỏ gởi linh hồn và tình yêu say đắm của mình vào cõi trời mệnh mông mẩy nổi, thiên thu không trở lại.

Trái với điều dự đoán của tôi, mẹ cười và gật đầu ngay sau khi nghe Thảo nói.

— Đi thì đi nhưng nhớ về sớm đây.

Tôi dạ to rồi quay nhìn Thảo cười toe toét. Con nhỏ xem thế mà cũng được việc. Không hiểu nó kéo tôi đến nhà chơi có ẩn thêm một bí mật gì chứ tôi đâu có gì lạ cái tính lười như hủ của nó. Trời mưa, một bước ra sân nó còn ngại lắm hưởng gì chịu khó đến tận nhà tôi.

Chúng tôi đứng trước căn nhà xinh xắn nằm giữa khu vườn nhỏ. Trong lúc Thảo kéo cái khoen sắt gài hờ hai cánh cửa bằng gỗ thông tôi đưa mắt nhìn giàn hoa leo bám lên vách tường vôi vàng nhạt. Những cánh hoa tím bám nước rữ xuống nom thật yêu ợt. Loại hoa leo này tôi chỉ tìm thấy ở nhà Thảo năm trước Huân có chiết cho tôi một cành nhưng chẳng hiểu sao, sau khi mưa đã nhắm mắt ngủ cho mùa nắng bừng thức dậy thì chúng héo quắt hết rồi chết lần mòn.

Sự việc này làm cái ý muốn đến gần Huân càng hun hút thêm. Biết đâu đó không là điềm gở hồ Huân.

Huân đứng nhìn tôi. Tia mắt đỏ bám lấy tôi trên suốt con đường trải sỏi dẫn từ cổng đến bên thềm. Trong khi tôi bước lên những bậc thềm bằng đá hoa để đứng ngang Huân tôi mới cảm được trái tim mình đang đập nhanh trong lồng ngực. Huân không cười với tôi, hẳn cũng không nói gì hết nhưng tôi đọc được trong đôi mắt sâu ẩn dưới hai hàng lông mày rậm đó, những điều còn êm ái hơn nhiều.

Trong căn phòng khách rộng, chúng tôi ngồi im lặng. Mỗi người hình như để mỗi ý nghĩ của mình trôi dấn vào với ánh sáng xanh nhạt tỏa xuống từ cái chụp đèn bằng thủy tinh treo lơ lửng trên trần. Tôi tiếc mình đã không nói được gì trong lúc này khi trí óc như đã tách rời tôi, xa lạ đến không ngờ. Sự im lặng làm bầu khí trong phòng như đè xuống, ngộp thở. Một lúc lâu như thế, cho đến khi Huân lấy trong túi áo ra bao thuốc, rút một điếu và đập đập trong tay. Huân hỏi :

— Tôi hút thuốc được chứ ?

Tôi cười :

— Huân cứ làm những điều mình thích.

Huân gục gặc đầu. Cử động đó làm chòm tóc trước trán hẳn rủ xuống che khuất mắt. Bây giờ tôi mới thấy là mái tóc của Huân dài quá cỡ. Sợi ngắn che trán. Sợi dài phủ gáy. Huân như một con ngựa chiến nhờ cái bờm quá đẹp.

— Tôi biết chị sẽ trả lời như thế. Trong lúc trời lạnh thế này khói thuốc sẽ không làm chị khó chịu đâu.

Tôi đan những ngón tay vào nhau nhìn Huân dăm dăm :

— Thật chứ ?

— Thật. Vì tôi không quên nhà chị là xứ sương mù.

— Thế nghĩa là sao ?

— Nghĩa là khói thuốc sẽ không đủ để làm nhạt đi lớp sương mù bao quanh chị.

Thảo từ này giờ vẫn yên lặng ngó ra ngoài. Những hạt mưa nhỏ dài trên khung kính mang một vẻ chia tan bi thiết nào đó mà Thảo không thể đoán ra hay phân tích được. Nghe Huân nói thế Thảo quay lại và nghĩ mình phải nói cho nó rõ, dù mơ hồ về cái tình cảm của

Huân đối với Hạnh. Nó mong manh làm sao. Thảo sợ Hạnh như cơn gió và Huân sẽ làm sao giữ được. Nhưng nếu được. Thảo cười thầm, biết đâu lại không là cơn nắng quái.

— Cũng như bể ngoài cửa nó vốn đã lạnh người rồi Huân nhỉ.

Huân ngửa đầu ra sau ghế tròn miệng thổi những vòng khói thuốc. Cử chỉ này làm tôi thấy Huân già quá sức. Hẳn nói trong khi vẫn giữ nguyên tư thế cũ.

— Người ta có thể sống cùng một lúc trong hai con người khác nhau mà chị Thảo.

Tôi nhìn Huân ngụ ý cảm ơn. Không biết Huân có nhận ra điều ấy mà chỉ thấy hẳn nhếch mép cười. Nụ cười có vẻ chững chạc hơn xưa nhờ những cọng râu mọc tự do trên mép. Một con cáo sắp sửa thành hình chỉ chờ thời gian trau chuốt thêm móng vuốt và kinh nghiệm. Nhận xét này tôi đã có trong đầu ngay lần gặp Huân và bây giờ, nó lại hiện ra ám ảnh tôi mãnh liệt hơn bao giờ hết. Tôi cười một mình khi nghĩ đến điều ấy. Nhưng đồng thời tôi cũng thấy đau nhói nơi tim tựa những lúc mơ hồ cảm thấy trong một góc sâu thẳm của tâm linh. Rằng tình cảm giữa Huân và tôi chưa thật sự đứng hẳn vào vị trí dành cho mỗi người trong mỗi trái tim nhau. Nó như trái xanh chưa đủ chín. Nó như bóng mây chưa đủ tạo thành mưa. Bỗng dưng tôi muốn quay về, muốn nằm trong căn phòng nhỏ nhưng ấm cúng của mình để nghĩ về phút giây này.

Thảo không giữ tôi lại khi nhìn ra ngoài thấy những đám mây đen không lồ động nước. Nó không chịu đưa tôi ra khỏi cổng, chỉ đứng nhìn ra lúc tôi và Huân bước xuống thềm.

Dưới bóng lá rậm của giàn hoa giấy trước cổng nhà, Huân dừng lại châm một điếu thuốc khác. Ném cái que diêm xuống vũng nước mưa đọng lại, Huân hỏi :

— Hạnh sẽ làm gì trong suốt thời gian tôi đi học ở xa ?

— Ăn, ngủ, học và viết thư cho Huân.

Huân cười cười nhìn tôi như muốn đo lường chân giả trong câu đó. Tự dưng tôi hỏi hận sao mình đã trả lời quá xa như thế khi nhìn thấy hai con mắt của Huân sáng quắc như vừa được thắp thêm hai điếu lửa, và quên luôn niềm bồi hồi khi Huân gọi tên tôi trông rõ khác tiếng chị thường dùng.

— Đôi khi tôi cũng tự hỏi mình đã dành cho Hạnh một chỗ nào trong tâm. Nhưng rồi mọi lời đáp lại, đôi với tôi cứ mãi lửng lơ.

Tôi hỏi như một cố đề giữ mình đứng vững :

— Sao Huân không đem tôi ra so sánh với những người bạn thân khác của mình.

— Tôi không có bạn thân. Và chị tưởng bất cứ người nào cũng có thể sánh được sao?

Cứ thế, chúng tôi vừa đi vừa nói với nhau những lời băng quơ cho đến khi bị chặn trước mắt bởi màu của xanh quen thuộc. Huân không vào nhà. Hắn nói:

— Sẽ còn bao nhiêu dịp để tới nhìn và nghe Hạnh nói. Tôi còn ở đây cả tháng trước khi lao mình vào cái xứ người xa lạ ấy mà.

— Nhưng Huân có hứa chắc sẽ đến thăm tôi không?

Huân nắm lấy những song sắt gập đầu.

— Thế Huân về đi không trời tối lắm rồi.

Dù tôi giục thế Huân vẫn chưa vội đi. Hắn nhìn tôi trong khi hai tròng mắt đen đứng im sững hiên lảnh toát ra một vẻ gì bi thiết làm tôi nao lòng.

— Nếu tôi đòi ý không lại thăm chị lần cuối?

— Thì thôi.

Giọng Huân nghe nặng nề :

— Hạnh không chúc gì cho tôi sao?

Tôi chớp mắt. Cái đầu tự nhiên nặng trĩu. Trong thâm tâm tôi thấy mình lạ lẫm với ngay mình. Khi tôi ngẩng lên thì Huân đã đi được vài bước. Hắn không quay lại nhưng tôi hiểu cái vẻ vô tình đó còn dễ sợ hơn việc hắn đứng nhìn tôi nóng đăm.

Tôi biết rồi đêm nay tôi sẽ không tài nào ngủ yên giấc được hoặc mai đây. Cái bề ngoài tươi trẻ của tôi, của nhựa sống bừng trong một chồi mới nhú, của một biển mệnh mỏng nhấp nhô lượng cá và không một bên bờ sẽ phai nhòa mất nếu tôi không lựa được cho mình một chỗ đứng. Tôi sẽ là gì của Huân. Huân sẽ là gì của tôi. Câu trả lời phải là mực in trên giấy, là dao khắc trên bàn không thể là sóng, là mây trôi nổi. Tôi chợt cười khan khi nghĩ tới lời Huân nói khi nãy. Đời sống thật ra, thường bắt đầu bằng những câu hỏi, phải không Hạnh?

NGUYỄN THỊ VÔNG VANG

chiều nổi gió rồi em biết không
qua đây lúc công viên buồn
lũ cây xanh im gấm khóc
những tờ giấy trắng bay trước mặt người
về một phía đường
vừa mới đặt thêm nhiều trạm xe buýt

ở thành phố này anh vẫn sống
sau giấc ngủ dài thì mặt trời lên
căn gác có đồng hồ reo lúc 5 giờ sáng
cánh cửa mở ra cùng một nền trời
mờ sương mây dầy cây cao

ở thành phố đó em làm gì
niên học chăm dút hay vừa bắt đầu
mùa thi mệt mỏi đau tim
những cơn vật vã một mình
nước mắt không rơi lòng đầy tiếng khóc

chiều nổi gió rồi — hình như mùa thu qua đây
những nhịp cầu buồn nghiêng trên mặt nước
sông

khởi bay quanh quẩn mũi tàu
trí nhớ cuộn sóng
vỗ vập trong hồn anh ngày cuối năm

bao nhiêu năm
thời gian là mặt biển im
tình yêu chúng ta xanh hơn dáng núi
kỳ diệu thay với một nỗi buồn
hạnh phúc đắm địa nước mắt
em

ở thành phố này
nhiều khi chỉ còn mùa mưa là đáng kể
mưa là tóc em bay
và biết đâu
những buổi chiều xa xôi kia
gió ghen ngào thổi mãi

từ
kế
tường



về
nơi
ấy

NGUYỄN THỊ KIM HẰNG

TÔI và HẰN

HẰN ngổ ngỗ. Vừa nghệ sĩ chút đỉnh. Vừa điệu nên có dáng công tử bột, hơi hơi.

Cả tôi và Ly Ly đều cười với ý nghĩ này. HẰN. Một nhân vật chưa biết tên. Vừa dọn nhà đến cạnh nhà tôi đã bốn năm hôm. Một buổi chiều ra sau hè phơi áo quần, tôi đã la lên om sòm :

— Ly ơi, con kiên bền quá.

Và có tiếng cười của HẰN. Khuôn mặt HẰN loảng thoảng ở bụi chanh với hàm răng thật đều. Tôi thẹn một chút rồi trở lại hùng hổ :

— Việc chi mà anh cười ?

HẰN vẫn toét miệng cười, đưa nhẹ xích đu :

— Cười chớ. Con kiên bền có gì lạ.

— Tui lạ đó.

— Ở đằng chỗ cũ của tui, kiên ở đây thuộc loại bé tí xiu. Ty Ty biết kiên càng của không ?

— Anh còn biết tên tui nữa hả ?

— Biết chớ. Tui còn biết cái cô cột hai đuôi tên là Ly Ly nữa.

— Nè nè, tui ghét nhất cái chữ cô đó nghe.

— Tui đâu có nói Ty Ty.

— Nhưng mà anh cũng sẽ nói.

— Không đâu.

Có tiếng mẹ gọi trong nhà. Tôi dạ thật to và phơi nhanh mấy cái áo còn lại, rồi đi vô. Bên bụi chanh HẰN đang huýt sáo bài Trèo lên cây bưởi hái hoa...

Sự hiện diện của HẰN làm tôi và Ly Ly bớt chia môi nhọn, cái cọ trong nhà nữa. Không phải sợ ngại gì HẰN mà chị em tôi ghét quá là ghét cái nụ cười kỳ dị của HẰN. Cái hàm răng trắng đều đặn ấy hình như muốn phô trương cho tất cả mọi người biết. Có lần tôi theo lời mẹ nói :

— Con trai mà hàm răng đẹp như anh ăn ở bạc lắm.

HẰN cười :

— Aí nói với Ty Ty đó ?

— Mẹ tui.

— Không đâu. Tui ăn ở có tình có nghĩa lắm Ty Ty thầy không.

Tôi trẻ môi. HẰN ăn nói cũng vô duyên không ai bằng. Ngón tay chúng tôi thật bắt mắt. HẰN người Nam, người Sóc Trăng, còn bọn tôi người Huế đặc sệt. Thịnh thoảng HẰN chêm vô hai ba tiếng Huế nghe mới thật là chướng tai. Thịnh thoảng, bên đây bọn tôi còn nghe HẰN hát cái lương vọng sang. Con Ly Ly cười như nắc nẻ. Làm như HẰN bị «mát» gãy rồi chắc. HẰN cứ bô bô cái miệng. Đêm nay trăng sáng quá em ơi. Đôi ta cùng bước trên giòng sông bạc mái đầu. Người HẰN lưng khùng, lưng thưng như bị đau gãy thần kinh, như dân hip pi muốn lập dị.

Sáng chủ nhật, chị em tôi ngồi giặt áo dài tơ, áo nộm hóa mả, đẹp hết sức. Bông và trắng nõn. Giặt áo này thì không được chà bàn chải, phải vỗ bằng tay. Giặt ba tước rồi phơi lên, không được vắt. Xong rồi canh áo vừa mới khô phải lấy vô ngay chứ đừng để khô queo lấy áo thì áo cứng lắm, xấu đi. Bàn là nóng sẵn sàng, là qua là lại cái áo trở thành như lúc mới may, bóng ngời. Mặc đi chùa đi chiến đi học, đi phố, gì gì, nhất nhất đều đẹp. Chị em đang ngồi khen chê áo quần, bỏ cái này, may cái nọ thì HẰN lù lù đứng sát bên rào khi nào.

HẰN nói :

— Có khi nào bạn bè lôi xóm giặt giùm áo quần không nhỉ ?

Con Ly Ly đưa cùi chó ra :

— Còn khuya ạ.

— Buồn nhỉ.

HẰN giả nói tiếng Bắc làm suýt chút nữa là tôi bật cười.

Có tiếng bạn gọi ngoài cổng trước, Ly Ly quăng áo rửa vội tay rồi chạy ra. Còn mình tôi và HẰN. HẰN cứ chăm chú nhìn đôi bàn tay đang vỗ áo của tôi, làm ngượng quá. Tôi phải nói :

— Lát nữa tui đi ăn giỗ ông ngoại.

— Đi hết cả nhà à ?

— Ừ, hết cả nhà,

— Nhớ đem đĩa cho tui cái bánh in màu đỏ nghe.

Trời đất ơi ! Tôi kêu thầm trong bụng. Cái bánh in màu đỏ ở ngoài Huế là thứ bánh làm bằng bột nếp, đủ hình đủ cỡ, thường dùng cho việc cưới hỏi. Bánh này thơm lâu, thoang thoang mùi lá dứa. Khi xưa ở các làng, mỗi lần có hội hè đình đám, con trai con gái được dịp gặp gỡ nhau, nếu có tình ý gì thì tặng nhau chiếc bánh in đỏ. Đem về cắt kỹ đầu kỹ, mỗi ngày đem ra ngửi rồi lại cắt. Nó tượng trưng cho một hứa hẹn và chờ đợi.

Hắn nói câu đó với tình ý chi đây. Tôi nói :

— Đám kỵ ai mà có bánh in. Có bánh ú thôi.

— Ủ ừ đem đĩa cho tui với nghe.

— Ủ !

Tôi đứng lên phơi hai cái áo dài lên giầy. Hắn vội vã nói :

— Nè, Ty Ty chờ tui một chút xíu nhé.

— Chi rứa ?

— Tui lấy cái này

Một chập sau hắn đem ra nửa quả mít :

— Hồi hôm, hái được quả mít này biếu Ty Ty với hai bác nửa quả đó.

Tôi mỉm cười. Hắn ăn ở cũng chưa bạc lắm. Tôi hỏi :

— Mít chi đây ?

— Mít tổ nữ.

Tôi trề môi :

— Mít ướt thì có

— Ủ ừ mít ướt cũng được. Ăn vào mắc cổ nhớ nhau lâu.

Tôi xi hắn một cái. Đã bảo chưa ai vô duyên bằng hắn. Hắn nghe bèn răng cười :

— Đó, tui ăn ở có tình ghê chưa.

— Cám ơn anh, cho anh rút lại câu nói đó. Anh nói rứa làm răng tui nuốt vô lọt cổ.

— Vậy hả. Thôi thì có nghĩa vậy.

Tôi cười với tay đỡ nửa quả mít xuống. Hắn còn nhón gót nói thêm :

— Nhớ đem cho tui cái bánh ú à nghe !

NGUYỄN THỊ THANH HẰNG

HOÀNG THỊ ĐOAN TRANG



mong em
mong em mắt đỏ

Khi em trở về Đalạt

Một ngày trời xanh không em

Nhớ em Ninh Kiều vọng gác

Nhớ em hay buồn trong đêm

Khi em trở về nơi đó

Thành phố sương mù quanh năm

Quán Văn tách cà phê nhỏ

Nhạc tình bóng tối mênh mang

Khi em trở về phò núi

Tháng ngày ngày có vui không

Đường xa xa xôi với với

Ngày ơi ngày ơi trông mong

Mong em mong em nhỏ nhỏ
Long lanh giọt mưa buổi chiều
Mong em mong em mắt đỏ
Chiều trông vọng gác Ninh Kiều

Buổi sáng chim rừng có hót
Trên thung lũng hồng như xưa
Trên đường xuôi quân dừng lại
Đọc vội dòng thư dưới mưa

Như thương như thương rất vội
Khi ôm trời sao trong tay
Như đời làm cơn bão nổi
Khi Phượng Hoàng soãi cánh bay

Có những dòng sông muốn thuở
Ghi dấu chân hồng bước qua
Bên sông cành hoa tím nở
Nở buồn cành lá xót xa !...

Ru em mộng đời ngắn ngủi
Trời xanh trời vẫn đa đoan
Còn lời ca dao dịu với
Ru em giấc ngủ muộn màng...

Mai này em về Đalạt
Bụi đường bay hết trên mây
Chiều qua đối thông bát ngát
Rủ trên vai phần thông gãy.

HOÀNG THỊ ĐOAN TRANG

màu
xanh
biếc



ĐÌNH TUYẾN LUYỆN

Cứ theo như Hân viết thì tôi còn phải đi bộ một quãng ngắn nữa, trước khi rẽ tay phải hai lần. Và : Anh hãy để ý một tấm bảng hình vuông cỡ chừng tờ báo, sơn màu nâu hai chữ *Mắt Tim*. Nhà em đó. Một quán cà phê năm khiêm nhường trên con đường lấm cát ở bãi sau, nếu không được Hân tả cảnh trước chắc tôi có mòn chân cũng chẳng tìm thấy. Tấm bảng hiệu không đủ lớn bằng tờ báo như nàng nhắc tôi được đóng vô thân cây sung sần sùi, có lẽ bị gió dèm gió ngày hôn hít, vuốt ve kỹ quá, đã quăn mình gục đầu xuống tội nghiệp. Kể là cũng vắn nghệ lắm, tôi lẩm thẫm nghĩ, người con gái mà Hồ giới thiệu với tôi rằng nàng có đôi mắt đen láy hẳn phải lằng mạn ghê gớm. Cứ theo thư Hân viết thì nàng đang nóng lòng đợi tôi tới thăm để được dài nàng uống no nê. Cho anh uống cà phê chết luôn.

Tôi hồi hộp bước vào quán. Trưa ba giờ chỉ một mình tôi với đám bàn ghế nằm ngủ. Có lẽ cô chủ quán cũng còn nằm ngủ với đôi mắt tím hay đen láy của nàng giờ này. Ở một chồn lạng lẽ như nơi đây ban ngày cũng còn vắng người qua lại nữa, đợi chi đêm tối. Người ta vào hàng quán ở ven biển để bẻ một cái cang cua hay bóc vỏ một con tôm hùm chứ mấy ai vào để gọi một ly cà phê ngồi ngáy ngất với tiếng nhạc. Một cái quán cà phê vắn nghệ ở đây thật lạc lõng.

thật phẩn... thương mại, tối nghĩ, cũng như lên Bắc cực để tính chuyện buồn bán tủ lạnh, máy lạnh vậy.

Tiếng kéo ghế gọi thức dậy một người đàn bà ở sau quán bước ra hỏi, cậu uống gì. Một cà phê đen. Tôi chăm chú ngắm bà và nghĩ rằng bà giống Hân đủ diện mạo Hân ra sao tôi chưa hề biết. Cậu đợi một chút. Một chút của bà quý lâu, tôi ngồi hút thuốc lá và phải cố gắng kìm hãm những cái ngáp một mỗi cứ đòi mở toác miệng tôi ra mỗi lúc. Người đàn bà nói đợi chút và ra cửa ngóng, tôi hiểu cà phê mới được gieo hạt hoặc người ta đang ép mía để làm đường sắp được mang về quán bởi một người con gái có đôi mắt đen láy. Nàng tên Hân. Tôi hồi hộp đợi.

Lúc này tôi mới để ý đến bức tranh mà chính tôi là tác giả đã được treo ở bức vách đối diện với quầy hàng. Đằng sau khung vải này có hàng chữ : Tặng Ngọc Hân, cộng rong xanh ngắt của anh. Hân tự nhận mình là cộng rong xanh ngắt trời nổi. Nàng là em họ của Hồ, một thằng bạn rách rưới, mà chúng tôi đã được giới thiệu để quen nhau qua thư từ. Bức tranh tệ quá, bây giờ tôi mới thấy là đã ăn hận về nó, nhất là lại đem tặng một người con gái. Những đường nét rời rã không diễn tả được gì hết với toàn một màu xanh biếc, tôi nghĩ, phải lỗi nó xuống và ném đi đâu khuất cho rồi.

Chừng hơn nửa giờ sau người con gái tóc dài xách một cái túi lớn vội vã bước vào quán, nàng không để ý đến người khách duy nhất ngồi ở một góc và chính tôi cũng thế, không thấy rõ mặt nàng vì bị ngược ánh sáng với cơn nắng dữ dội ở ngoài. Lại một chừng dăm phút đợi nữa, đợi nước sôi và đợi nước ngấm đều mặt cà phê trong cái phin trước khi có thể nhỏ từng giọt đen sánh xuống đáy tách. Người con gái tóc dài bùng tách cà phê đặt trước mặt tôi một cách tự nhiên, và rất tự nhiên nàng nở nụ cười.

— Xin lỗi ông đợi lâu, nhà lỡ bị hết cà phê, mới đi mua về.

Tôi đáp lại nụ cười của nàng :

— Không lâu đâu, tôi hút chưa hết nửa bao thuốc mà.

Người con gái nếu không có gì bất ngờ lắm thì nhất định phải là Ngọc Hân. Nàng cười, hai hàng răng nhỏ đều đặn và rất có duyên, tôi cho rằng thế, nàng không đẹp nhưng rất có duyên. Và dễ thương.

— Ở đây chắc phải đi xa mới mua được cà phê nhỉ ?

— Vâng, phải đi xe lam lên chợ.

Vừa nói nàng vừa hờ hững cái khăn lau trên mặt chiếc bàn nhỏ. Không biết có nên hỏi nàng đề xác định một cái tên Ngọc Hân mơ hồ mà từ gần một năm nay tôi liên lạc với qua chữ viết, qua những giòng tâm sự âm ương theo cái lối «cuộc tình dầu mặt». Dù sao thì bây giờ cũng cần giữ nàng ngồi lại để nói chuyện, tôi không thể chịu đựng cái buồn tẻ lâu hơn của một buổi trưa nóng ngồi đợi một tách cà phê nóng.

— Cái quán này chắc mới mở phải không cô ?

— Lâu rồi chứ ạ, người con gái ngồi xuống chiếc ghế nhỏ ở chiếc bàn xê đó, hình như ông không phải là người ở đây, ông ở Saigon mới ra ?

Tôi cười và cảm thấy cần thiết tham dự cái trò chơi bất ngờ lý thú này. Không trả lời người con gái, tôi chăm chú nhìn nàng đang gỡ các mũi len đan lộn của một chiếc khăn quàng cổ có lẽ, hai hàng mi dài viền quanh đôi mắt to và đen láy đa tình. Hồ nói đúng, nàng có dáng dấp của một nhân vật chuyện liêu trai, của một loài liễu rủ đa tình.

— Quán này có một cái tên hay quá, chắc là tên của cô phải không ?

— Không phải đâu, đó là tên của một cuốn tiểu thuyết. Ông chưa đọc cuốn Mắt Tím sao ?

— Tôi ít đọc sách, không biết cuốn tiểu thuyết đó dù nó có một cái tựa khá hay. Người ta thường tô mắt màu xanh, màu tím và cả màu rượu chát nữa phải không cô ?

— Màu rượu chát thì nào tôi đâu biết.

— Như màu len mà cô đang đan đó.

— Vậy hả, người con gái hơi lầy lăm lẹ về điều mới biết đó, nhưng làm gì có mắt màu rượu chát. Chỉ có một thứ màu đỏ trên mặt người con gái thôi, đó là màu son baccara.

— Chắc cô hay dùng thứ son ấy ?

— Ông tò mò quá.

— Ơ... tại tôi... à, mà Mắt Tím sao cái bảng lại sơn màu nâu. Tôi không thích màu nâu nhưng cái kiểu chữ thật thích hợp.

Người con gái bỏ quên cuộn len trong lòng và có vẻ chú ý hơn vào câu chuyện của tôi này giờ :

— Ngoài tiệm sơn, người ta đâu có bán màu tím.

— Mình phải mua những màu chính về pha.

— Tôi không biết pha màu tím.

— Dễ lắm : một nửa màu xanh, một nửa màu đỏ và thêm chút màu trắng.

— Như thế đó, người con gái mở lớn mắt, tôi đã pha như thế đó sao nó lại trở thành màu nâu ?

— Ồ, cô đã tự tay kẻ tấm bảng đó à ? Cái kiểu chữ thật thích hợp, tiếc rằng cô đã pha lộn màu. Tôi biết cô đã dùng màu đỏ cam và màu xanh lá cây thay vì màu xanh da trời và màu đỏ Carmine.

— Đúng vậy đó ông. Tôi thích màu sắc lắm nhưng không rành vẽ vẫn dễ pha trộn. Ông thì có vẻ sành sỏi như một họa sĩ.

Tôi uống ngụm cà phê đầu quên bỏ đường đắng ngắt và nhận ra mình vẫn còn tham dự cái trò chơi lý thú, rằng tôi quên không cần biết người con gái có phải là Ngọc Hân đích thực hay không. Tôi nghĩ sự thân mật bắt đầu có thể có, cần gì tôi phải là tôi và nàng là Ngọc Hân đã quen nhưng chưa biết, đã thân thiết nhưng chưa hề nói chuyện đôi diện với nhau.

Tôi chỉ bức tranh trên tường :

— Cô vẽ bức tranh này ?

Nàng cười :

— Ông cho rằng tôi có thể vẽ được nó à ?

— Có thể lắm chứ.

— Không phải đâu, bức tranh đó là của một người khác.

— Hẳn là họa sĩ à ?

— Gần như vậy.

— Tại sao lại có sự gần như ?

— Anh ta vẽ nhiều nhưng không bao giờ chịu nhận mình là

họa sĩ.

— Tốt, đó là cốt cách của một nghệ sĩ đích thực.

— Ông nói chi, cốt cách của một nghệ sĩ đích thực là cái gì ?

Tôi không trả lời thẳng câu hỏi của nàng, chầm một điều thuộc khác, câu trả lời ngược thành câu hỏi :

— Cô có vẻ thân với ông họa sĩ này ?

— Vừa đủ thôi. Nhưng sao ông lại hỏi vậy ?

— Tại tôi sợ làm cô mất lòng. Thực sự bức tranh này quá tệ.

Người con gái nhún mày nhìn tôi, ý đợi xem tôi sẽ nói gì thêm nữa. Nhưng tôi không nói gì. Nàng phát biểu ý kiến :

— Tôi không sành sỏi được như ông về nghệ thuật. Có hai điều tôi thích về bức tranh này là cái màu xanh biếc của nó, ông thấy không, một màu xanh thật tuyệt diệu. Và cái tựa của nó : Nền một mai. Hay đó chứ.

Tôi điệu bộ :

— Còn đường nét và bố cục thật hạng bét. Rồi rạc, gương ép, ngô nghê. Lại có vẻ cộp nhặt ở Mirror một tí, ở Matisse một tí. Nói cô đừng buồn chứ, đây là tác phẩm của một chú bé lập dị.

Người con gái đứng lên. Tôi không nghĩ câu nói vừa nãy đã chạm tự ái của nàng quá đáng. Tác giả bức tranh ấy là tôi chắc chưa thể đạt được một thái độ tình cảm ở cấp bậc cao như thế nơi người con gái này, mà bây giờ tôi đã chắc chắn nàng là Ngọc Hân, cộng rong biển xanh ngắt lãng mạn của tôi.

— Ông gạt tàn thuốc của ông vào đây.

Nàng lấy cái gạt tàn thuốc ở một bàn kê đó đây tới trước mặt tôi. Tôi đưa bao thuốc rỗng của mình lên hỏi :

— Ở đây cô có bán ?

Hai mắt nàng mở lớn :

— Ông hút thứ thuốc gì lạ vậy ?

Tôi cười và nhớ tới có lần nàng đã hỏi anh hút thứ thuốc gì. Tình cảm nàng dành cho tôi chưa đủ để tự nàng có thể đánh thức giác quan thứ sáu của nàng : Sao nàng không thể linh cảm được người con trai mà nàng đôi diện chính là người con trai mà nàng đang nóng lòng đợi gặp để cho hắn nốc cà phê no nê. Nhưng dù sao thì lúc này tôi

cũng không lầy lăm buồn vì nàng khá dễ thương trước mặt tôi bây giờ. Có thể có một chút cảm tình nào đó đang bắt rễ, tôi cười thắm, thì trước sau gì cũng là mình.

— Ở đây không có bán thuốc nhưng nếu ông cần thì để tôi đi ra mấy quán ngoài bãi mua cho.

— Cảm ơn. tôi không dám phiền cô đâu.

Đầu tôi reo lên ý nghĩ : có lẽ mình là *Người viễn khách thứ mười* đã đặt chân vào cái quán heo hút riêng lẻ này để được chiều chuộng. Tôi quên tôi, tôi quên Ngọc Hân và quên luôn bức tranh màu xanh biếc mà tôi đã tặng nàng.

Tôi gọi ra câu chuyện khác. Lúc này người con gái đã đổi cái bàn để ngồi ở một chỗ gần tôi hơn, cũng vẫn cnộn lên màn rượu chất trong lòng. Tôi nói :

— Ở đây có lẽ lặng lẽ và buồn quá. Người ta, sống như một nữ tu.

Người con gái không ngừng lên :

— Thì mẹ tôi thực sự đi tu từ khi bỏ tôi mất.

— Thê còn cô, cô còn đi học không ?

— Tôi bỏ lâu rồi.

Có thể chẳng cần phải là *người viễn khách thứ mười*, tôi chỉ là một tên con trai phiêu bạt lỡ dở mọi thứ, một chút buồn vì chuyện gia đình, chuyện học hành hay chuyện tình yêu chẳng hạn. Tôi lang thang tới một cái quán cà phê vắng và ngồi tán chuyện làm nhảm cho qua thời giờ đỡ buồn.

— Hối đi học chắc cô có nhiều bạn trai lắm nhỉ ?

— Sao ông lại hỏi thế ?

— Tôi thành thật nói : Cô không đẹp nhưng rất dễ thương.

Chừng như nàng cảm động. Tôi thấy những mũi len nàng đang đan đều đặn rồi quần lấy cả hai tay. Im lặng, lúc lâu sau nàng kể cho tôi nghe mỗi tình thơ ấu của nàng, hồi còn ở nội trú. Nàng kể chuyện người con trai đi xe gắn máy bấm còi vang ở dưới đường gọi nàng và xúi nàng leo công nội trú ra đi chơi với hắn. Bây giờ nghĩ lại thật tiếc, nàng nói không phải tiếc mỗi tình đầu lãng mạn ấy mà là tiếc một thời hoa mộng giờ chẳng còn giữ được gì. Ông có thấy điều vô lý đó không,

ở một thời như bị chém đứt khúc, rời ra, người ta sông lãng đãng với kỷ niệm, như kẻ mất trí nhớ. Thề mà vẫn cứ phải sông.

Tôi uống hết cặn cà phê còn lại trong tách :

— Cô còn trẻ quá, tôi tưởng...

Nàng ngẩng lên nhìn tôi :

— Ông cho rằng tôi chưa tới hai mươi tuổi chắc

— Chưa thôi.

— Ông lầm to. Tôi lao đao từ mấy năm nay rồi.

Thề ư, tôi nghĩ, Ngọc Hân đâu có kể tôi nghe chuyện đó trong những thư nàng viết. Nàng chỉ kể những cơn mưa lã đá trên núi xuống, những trận cuồng phong cuộn tung mái tôn và những hôm biển động bả bá buồn tình nuốt trứng vãi ba người tắm trên bãi. Người con gái trước mặt tôi lúc này thân thiết hơn Ngọc Hân nhiều. Trong đầu tôi vẫn còn phân vân ý định, không biết đợi đến dịp nào nữa mới cho Ngọc Hân nhận ra người mà nàng đã liên lạc thư từ bấy lâu. Dần dà câu chuyện đã đẩy tôi tới một tư thế mới : Tôi không còn can đảm để vỗ ngực nhận mình đã quen với nàng nữa.

Buổi chiều dịu nắng, có vài chú học sinh cỡ chừng mười sáu, mười bảy bước vào quán gọi cà phê sữa. Nàng đứng dậy mở nhạc và tôi cũng đứng dậy ra khỏi quán. Trước khi tiễn tôi còn nhìn lại bức tranh của mình trên tường và cái ý nghĩ lồi nó xuống ném đi cho khuất mắt thật cần thiết.

Tôi hỏi người con gái :

— Quán này còn mở cửa cho tới mấy giờ ?

Nàng đáp :

— Tùy bữa, có khi vắng khách thì đóng thật sớm.

— Tôi hy vọng sẽ tới kịp để uống một ly cà phê cuối cùng.

— Ông ở đây ư, đôi mắt nàng long lang, tôi cứ tưởng ông ở xa chứ ?

— Tôi sẽ lang thang dưới bãi cho tới khuya đêm nay.

— Vậy hả. Chắc tôi tới cũng phải ra ngoài bãi mua thêm dầu.

Con đường ven bãi có một tiệm bán tạp hóa duy nhất. Buổi tối 9 giờ tôi lang thang qua đây thấy người con gái ở quán cà phê Mắt Tím xách cái thùng nylon đi mua dầu.

Tôi sà tới :

— Nhà cô không có ai để sai vặt sao ?

Quay sang nhận ra tôi, nàng cười dịu dàng :

— Có hai mẹ con, ai sai bây giờ.

— Quán tôi nay đông khách không ?

— Chẳng một ai. Lát ông nhớ lên sớm tôi để phần cho ông một phin cà phê mới.

Sao lại mới ?

— Bằng nước mới đun sôi từ dầu mới mua.

Cà hai cùng cười. Khi người bán hàng đã đóng dầu vào cái thùng nylon xong, tôi nói :

— Cô đâu vội về làm gì.

— Ông nói sao ?

— Cô ăn kem không, tôi mời. Người ta bán kem trong cái tủ đèn đăng kia.

— Ông cho tôi còn con nít thật, nàng cười dễ thương và bước theo tôi, đã lâu tôi không ăn kem.

— Bộ cứ ăn kem là trẻ con à. Nhưng nêu lý luận để được thề thì bây giờ tôi cũng muốn lắm.

Tôi nói với miếng kem tề cả lưỡi :

— Tôi thích cô tự nhiên và thành thật. Bây giờ cô muốn làm người lớn không ?

— Ông nói sao ?

— Đi loanh quanh với tôi một lát được không ?

— Đi đâu ?

— Xuống bãi.

— Còn cái thùng dầu này ?

— Gửi lại họ lát về tôi xách cho.

Lướt lư một chút, rồi nàng gật đầu. Chúng tôi xuống bãi với những cơn gió lớn và tiếng sóng ầm ỉ đổ ngay dưới chân. Thoạt tiên cả hai đi cách nhau hơn một bước ngang, cái khoảng cách mà người con gái chấp nhận cho mình. Sau vì câu chuyện bị gió đưa ngắt quãng nàng tự ý đi gần tôi hơn.

— Ở đây cô bỏ thư chỗ nào ?

- Phải ra bãi trước.
- Xa nhĩ ?
- Cũng có khi tôi nhờ ông chạy xe Lam bỏ giùm.
- Ô, gió quá phải không ?

Tôi đi về phía trong để hứng lấy những ngọn tóc người con gái thổi tung vào mặt. Nàng đi sát vào tôi hơn và tôi nghĩ có thể nắm lấy tay nàng bất ngờ mà nàng không phản đối.

— Ở đây luôn gió thế này sao ?

— Những hôm biển động. Chắc mai người ta kéo cò đen, Nàng khoanh tay ôm ngực. Tôi thấy nàng quá ốm so với chiều cao mà những cơn gió liên tiếp đã thổi áo quần bó sát lấy tấm thân liễu trai của nàng. Cái ý tưởng sẽ hôn nàng trong bóng tối của những cây phi lao sau đó khiến tôi nghĩ phải đưa nàng về ngay. Tôi liền tưởng tới bức tranh.

- Tôi cho rằng không đến nỗi tệ lắm đâu.
- Ông nói gì ?
- Bức tranh trong quán của cô ấy mà, không đến nỗi tệ lắm đâu, tôi nghĩ có thể sửa lại vài chỗ để trở thành dễ nhìn.
- Tôi chỉ thích màu xanh biếc và cái tựa của nó thôi.
- Bởi thế phải sửa lại.
- Có lẽ tôi sẽ bày tỏ ý kiến này với ông ta, cái ông mà cứ nhất định không nhận mình họa sĩ là tác giả bức tranh đó.
- Được lắm. Cái cốt cách của một nghệ sĩ là phải biết bắt cần đòi, bắt cần phải xác định tư cách. Tôi đề nghị cô để tôi sửa lại cho.
- Ông cũng là một họa sĩ phải không ?
- Đâu cần. Tôi còn là... cha của bọn họa sĩ, tôi bật cười. tôi là nhà phê bình tranh có những bài nhận định thật sắc bén đăng đầy rẫy trên các tạp chí văn nghệ. Tôi dư sức sửa lại một bức tranh theo ý muốn.
- Nhưng ông hứa vẫn phải giữ lại màu xanh biếc mà tôi thích.
- Điều đó rất dễ.

Sáng hôm sau tôi tới để nhận lại bức tranh treo trong quán Mắt Tím. Người con gái vẫn không hề biết chính rồi là tác giả bức tranh hạng bét ấy. Nàng tỏ vẻ thích thú và cảm động khi được tôi hứa sau

khi sửa lại sẽ đóng một cái khung thật lộng lẫy đem treo giữa quán Mắt Tím vào một ngày gần đây.

Vào một ngày gần đây, thưa bạn, sẽ không bao giờ có. Bạn phải hiểu rằng tôi đã buồn lòng biết chừng nào. Trước hết, từ bao lâu tôi vốn thù ghét những tên phê bình tranh ta trên các tạp chí văn nghệ, chúng diều cọt tôi rằng cóp ở Mirror ở Matisse, mỗi người một tí để thành tác phẩm của mình. Tôi hăm hăm. Và dù là một tên họa sĩ các ké đi nữa, tự ái hẳn cũng nổi lên một cục khi có ai đòi vác dao vác cọ sửa thế này sửa thế kia trên tranh của hẳn. Tôi không thể chấp nhận được.

Ôm bức tranh, tôi lang thang trên bãi vắng suốt buổi sáng. Nỗi buồn đến sau đó khi tôi nhận ra rằng người con gái trong quán Mắt Tím khá dễ thương. Nhưng nàng không phải là Ngọc Hân nên có thể là nàng đã có cảm tình sâu đậm với tôi sáng nay mà quên người con trai, dù vẫn là tôi, đã tặng tranh nàng. Bạn có đồng ý điều này ?

Chẳng bao giờ nên mơ tưởng là sẽ có lần được uống cà phê no nê, tôi bảo tôi thế. Và ném bức tranh xuống biển cho rồi. Thì cũng vẫn là màu xanh biếc.

ĐÌNH TIỀN LUYỆN

*bạn từng yêu một cơn mưa,
bạn từng mê một bản nhạc
vậy bạn không thể bỏ qua :*

đời mãi ở phương đông thơ của DU TỬ LÊ

*vì đó là 160 cơn mưa yêu thương nồng xối
vì đó là 160 bản nhạc tình của một thời thơ ấu*

HIỆN ĐẠI 44/5 Công Lý Saigon đã phát hành toàn quốc

đường mùa đông mưa ướt lá me
gió heo may nhẹ nhàng theo về
ru rất khẽ qua làn tóc bé
như đôi bờ sông nước ngủ mê

nắng sớm mai hồng ngoài giậu biếc
đôi chim về đậu giữa hờn anh
hót mấy lời trách anh khe khẽ
nghe đầy lòng những nỗi thương yêu

làn mưa bụi có làm ướt bé
có chút gì theo gió đông sang
bờ vai nhỏ run theo nhịp bước
trên đường về mỗi buổi học tan

đường mùa đông trời làm ngập gió
đôi chân hồng quần lá me bay
từng trang sách thơm mùi tóc bé
thoáng qua hờn anh chút hương say

chúc bé ngủ đêm không mộng mị
lớp chân hồng ru bé bình an
trong vườn mộng hoa cười nụ nhỏ
ánh trăng run trên đóa nguyệt vàng

bé hãy giữ chút tình tuổi thơ
như vầng trăng sáng giữa đêm rằm
đêm bé mộng thấy trăng mười sáu
anh mơ về thấy bé mười lăm

anh chúc bé là con chim nhỏ
xếp cánh hiền nép tựa lòng anh
mùa đông sau trời làm mưa bão
có đôi chim đã bỏ xa cành...



PHẠM THANH CHƯƠNG

lòng dưới hoa nguyệt vàng

ngày tháng này năm xưa □ thư

Cây diêm lóa sáng rồi tắt phụt đi sau hơi thở nhẹ của em. Ông ạ, như thế là em vừa thổi tắt « ngọn nến » cho ngày kỷ niệm bốn năm quen biết giữa ông với em. Một ngày kỷ niệm mà tưởng như chỉ còn em nhớ đến thôi. Với một cây diêm, một lời cầu nguyện, và với nỗi ngậm ngùi. Bởi có bao giờ em nghĩ là rồi chỉ có em, mỗi mình em nhớ về ngày tháng đã qua. Nhưng bây giờ, quanh em vẫn là nỗi quạnh hiu. Ông thì ở phương xa xăm lắm, làm sao thoáng nghe lời cầu nguyện thấm thía trên môi em. Và mùi diêm sinh chắc không đủ cay nồng để nơi phương xa ông cảm thấy và thậm chí cô nhỏ của tôi mơ ước điều chi đây ? Thì như thuở nào ông dạy em đốt diêm rồi bảo ước gì đi cô nhỏ. Nhìn ông với que diêm cháy sáng, em đã tưởng đến một nhân vật dễ yêu trong một cuốn truyện dễ thương. Ông Nguyễn vui với điều thuốc và que diêm của cô bạn nhỏ, trong ý nghĩ là cô nhỏ đốt thuốc cho ai sẽ theo người đó suốt đời. Nhưng ông thì chỉ nói với em thế này. Là đốt que diêm đầu tiên trong hộp, cô nhỏ ước đi. Chuyện chi cũng được. Về ai cũng được. Ơi, sao mà ông khôn ghê nơi. Vì ông biết mà, em còn nghĩ đến chuyện chi khác được nữa, khi mà đầu óc em đã đầy áp những ý nghĩ về ông, và hình bóng ông thì to lớn quá, bao phủ cả trí nhớ nhỏ nhoi của em. Chả thế mà em đã vội vàng ước với hai tiếng ông...ông...mập má trên môi. Để sau, mỗi lần nhắc lại là ông còn cười em mãi.

Tiếng cười trong cái căn môi của ông, bao giờ cũng có vẻ chế diễu, trêu chọc em, làm em muốn khóc. Nhưng ông thì bảo em không thấy những thân thiết trong đó sao ? Một phần ba thương yêu. Một phần ba thân tình. Một phần còn lại, để chọc phá em cho em giận chơi. Nghe ông phân tích tiếng cười của ông, em cũng muốn cười theo. — Bộ cái mặt em giận dỗi đẹp lắm sao ông ưa nhìn hơ ? — Không đẹp nhưng dễ thương ! Lúc đó thì em chỉ biết dụi đầu vào vai ông, tránh cái nhìn cuốn hút. Thật chả có ai quái gở như ông cả ông ơi.

Buổi chiều đầu tiên quen biết nhau, cũng một cứ chỉ thân quen đó đã ràng buộc em với ông đến không ngờ, ông nhỉ. Em làm sao quên được nụ cười đầy áp thương yêu của ông lần đầu tiên ông nhìn thấy

em. Và ánh mắt buồn rầu của ông, khi em từ chối cuộc du ngoạn ngày mai với ông và bạn bè. Dù chỉ là... một vòng loanh quanh đây thôi, để tôi làm quen với thành phố của cô nhỏ. Sao em khó với tôi quá thế? Rủ đi chơi cũng không đi. Bảo giữ đồ kỷ niệm cũng không giữ. Em chỉ muốn tôi rời bỏ thành phố này thôi phải không? Nhìn ông giận dỗi la hét, và chiếc nhẫn nhỏ bé bằng sợi dây điện hai màu vàng đen ông đã uồn nắn suốt buổi chiều bị bóp bẹp đi cho vừa với sự tức giận của ông. Em đã bật lên khóc. Lòng xót xa và tim mềm yếu không ngờ. Ông có sợ người một giây không, mà quanh em bỗng yên lặng quá. Rồi ông dịu dàng ngồi xuống bên em, quàng tay ôm vai em vỗ về. Chưa gì đã khóc. Thôi nín đi, tôi hiểu em rồi, cô nhỏ. Và ông ơi, bây giờ cô nhỏ của ông chỉ biết dúi đầu vào vai ông, trách móc. Ông ăn hiếp em quá. Ông dễ ghét quá chừng chừng...

Nhưng ông dễ ghét với em thế mà sao em chả bao giờ giận ông được ông ơi. Tội nghiệp em nhỏ nhoi yếu đuối, ngu ngốc quá bên ông. Mà ông thì bao giờ cũng độc tài với em cả. Ra lệnh và chỉ muốn em nghe theo. Tuần hành trước khiêu nài sau, ông hờ. Chao ơi, mà em có phải là binh sĩ của ông đâu. Ông cũng chả có cái quyền cái chức chi để sai bảo người khác hết trơn. Ông vẫn thường than van là phải sống đèn bòn năm ở cái xứ cao nguyên lạnh lẽo mù sương ấy, nhưng đề sau này quản trị ngân hàng chứ đâu phải quản trị được người ta như chú Duy với cái alpha vàng chóc của chú ấy. Phải không ông ơi, có tài giỏi lắm là ông chỉ quản trị được em thôi. Với những câu nói ngọt ngon như mía lùi của ông. Trời sinh ông ra sao mà mị quá, biến em từ con nhỏ liên thoáng, búng bình ngày nào của bạn bè, bên ông bỗng trở nên ngoan ngoãn vô cùng. Đề ông bắt cô nhỏ hứa đừng cười với mấy ông hàng xóm chuyên ôm đàn ra cửa sổ gảy bài *Mộng dưới hoa* mỗi chiều nữa nghe, em cũng gật đầu. Ông đòi sáng nay cô nhỏ bỏ giờ họp ban chấp hành ở lớp, đi chơi với tôi một vòng, em cũng chiều theo. Em còn nhớ, đi chơi một vòng mà hết cả hai giờ buổi họp của em. Em xem đồng hồ đòi về thì ông hét quăng cái đồng hồ của cô nhỏ đi. Cô nhỏ nghe lời nó hơn nghe lời của tôi hả. Rồi thì em cũng phải nghe ông. Đề chiều đi học bị tụi bạn xúm lại hạch tội: chị phó trường lớp hồi sáng đi họp riêng há. Với ai nhỉ? Và tụi nó làm tôi làm tình em ông ơi. Tất

cả chỉ để em nhận một ánh mắt bằng lòng của của ông: Như thế em mới ngoan. Em đối với ông: Ông mịa mai em hờ? Ngoan ai lại cúp cours bao giờ. — Tôi bảo em cúp cours hồi nào? Bỏ buổi họp thôi mà. Ông ơi, sao ông xúi dại thế mà em cũng nghe theo hờ ông? Và khi ông tuyên bố, cô nhỏ dễ thương như điều thuốc trên tay, em cũng tin răm rắp.

Có biết không, ông bạn lớn của em. Em còn muốn tin nhiều điều nữa cơ. Những điều ông nói với em bằng lời nói, ngọt ngào nồng ấm như lời ru, hay chỉ cho em biết bằng ánh mắt của ông thôi. Những điều mà ông không hứa, hay đã hứa với em, với nét mặt quan trọng hay chỉ kèm theo cái nheo mắt đùa giỡn. «Một hôm nào cô nhỏ học ra, có trông thầy tôi đứng đợi ở cổng trường, đừng làm lơ quay đi nhé.» Có thật, chắc em sẽ òa lên khóc, ông ạ. Làm sao tưởng được là ông sẽ đứng ở cổng trường chờ em, khi mà sớm mai thôi, ông sẽ rời thành phố này... Nhắc đến chuyện chia tay nhau, em không khóc, nhưng ông biết mà, nước mắt sắp trào ra đến nơi. Bên em, ông vẫn cao lớn sừng sững, đôi tay trên vai em vẫn thân thiết vô cùng. Tôi đi rồi lại về. Có xa cô nhỏ mãi đâu? Và lại, từ bao giờ tôi vẫn không là người của thành phố này mà...

Ông là một người lạ giữa những khuôn mặt quen thuộc của thành phố, em biết điều đó chứ. Nhưng em cũng biết rõ hơn là người lạ đó đã trở nên thân quen và cần thiết đối với em. Ông buồn bã, em cũng nghe xót xa cho tuổi mới lớn, ngậm ngùi nhìn ông chột đèn chột đi. Ông biết mà, em vẫn cười vẫn nói, nhưng mắt thì đã long lanh. Ông ơi, một đèo Hải Vân của thuở đầu mới quen biết thương yêu nhau, đã ngăn cách biệt mấy, em sợ quá chừng chừng mấy ngàn cây số đường thẳng của mùa vào học năm sau...

Và tội tình cho em chưa hờ ông, xa nhau em quay cuồng với những thương những nhớ, để một hôm nhìn thấy ông trở về lạ lùng, cách xa, Em chợt hiểu là mình là đã lạc mất nhau.

Chiều nay, trong nỗi nhớ về năm tháng xưa, với que diêm và lời cầu nguyện, ông ơi, em còn có những giọt nước mắt tưởng tiếc, ngậm ngùi...

THU



SE SẼ NÂU • EM MUỠI LĂM TUỔI

cô em mười lăm tuổi
đã biết buồn hay chưa
cô em mười lăm tuổi
đôi mắt sâu mây mưa

ơi cô em dễ thương
như chiếc lá bên đường
đêm đêm nằm mộng tưởng
giấc ngủ chẳng bình thường

cô về ngang nhà anh
có nghe lòng rộn rã
anh vén màn cửa xanh
nhìn cô em vội vã

tháng chín trời mưa nhỏ
ướt con chim tội tình
cô về ngang lối cỏ
mưa ướt gót hài xinh

chiều anh qua ngõ vắng
nhìn cô đang tưới cây
trao anh nụ cười nhỏ
tinh như chuyện mưa mây

buổi sáng vào lớp học
đã nghe lòng lâng lâng
nhìn trời mây chim chóc
bỗng nghe thương vô cùng

trưa về ngang qua ngõ
anh cười nụ rất tình
cô khoanh tay đứng ngó
ơ... sao lại lặng thinh

sáng nay vào lớp học
đã nghe lòng hắt hiu
thấy ơi đường có ngõ
hôm nay con buồn thiu

địu dàng như kỷ niệm



MAI THANH KỲ

Vi Vi, chàng vẫn thường nhỏ giọng với tôi như thề ; sau những lần gặp nhau đã hơn năm nay. Tiếng gọi êm đềm gây cho tôi sự bằng lòng trong tình cảm của chàng, tuy chàng luôn luôn đùa cợt (khi tôi quá vui bởi tiếng gọi mật thiết) là (chẳng hạn) chàng khó thể gọi tiếng Vi trong không, bởi nó cô đơn và nghe không xuôi tai. Tôi mắc bẫy trong tâm hồn hải hước của chàng, khi hỏi lý do, chàng đáp với nụ cười trên mắt : « Anh thầy có về Vi Tiểu Bảo ». Nụ cười bằng miệng thực sự nở theo câu nói. Lòng tôi cười tươi nhưng mặt tôi cau lại ; chỉ vì trái ngược này tôi đã mất nửa ngày để thắc mắc, tự hỏi sao tôi không thật vui với chàng, tôi đã tự thẹn khi tìm ra câu giải đáp thích nghi là tại tôi là con gái, tôi luôn thua chàng bằng những câu đùa cợt kết luận cho một vấn đề thuộc cuộc sống của tôi. Tôi chỉ thắng chàng nhẹ nhàng bằng nước mắt, nước mắt tuôn rơi không phải giận chàng, đôi mắt mọng đỏ không phải tức bực, nhưng cũng làm chàng lo ngại. Tôi có nhiều kỷ niệm để nhớ và đề... khóc, dường như rằng, tôi chỉ vừa kịp nghĩ đến một trong những nỗi muộn phiền của ngày xưa, lòng tôi đã xúc động, tôi không nghe chàng hỏi một câu nào về cuộc đời riêng tư cũng như tôi không cho chàng biết về lý do khiến tôi khó cảm lòng để đứng khóc trước mặt chàng. Tôi nhớ ngày đầu tiên chàng đến quán với người bạn, ngày ấy là một ngày mưa

nhẹ của phở núi. Chàng bước vào, dáng cao và bình thường như những người đã đến và đi. Bạn chàng uống bia, chàng gọi một ly cà phê sữa đá, tôi nhủ thầm: « Kì lạ, trời mưa lạnh đi uống đá ». Chàng nhìn thẳng vào mắt tôi, cười nhẹ: « Ngoài trời chưa đủ lạnh ». Mắt tôi cười với chàng, lòng tôi nhẹ như hạt mưa chiều. Ly cà phê bùng ra, tôi quay vào ngồi trên quầy nhìn ra đường mưa, ai xui cánh phượng giữa cơn mưa bụi lung linh óng ả, dễ thương dường ấy, ai khiến chàng đến ngồi quán tôi giây phút này? Chàng đến vì con đường Phan Thanh Giản đẹp nhất phố núi vào mùa hè?

Tôi liếc nhìn chàng, chàng đang thăm thẳm với người bạn, người bạn và chàng cười khẽ, giọng nói và tiếng cười vẫn không làm mất âm điệu của mưa mùa hè. Kỷ niệm mùa hè bình lặng hiện ra tương phản với khung cảnh tôi đang ngắm, kỷ niệm dẫn dụ trí tôi đi xa, thân tôi bất động, tôi hình dung đám bạn hữu tôi loay hoay tìm chỗ lánh nạn, chạy ngược, chạy xuôi tìm một nơi an ổn, những bạn bè trên Tân Cảnh không kịp về để cùng tôi xuôi ngược lúc đó. Ôi bạn bè trong tuổi ngọc ngà, giữa bình yên... và tôi khóc. Và tôi đang khóc, thốt nhiên chàng nhìn tôi, trán chàng cau lại, hình ảnh chàng mờ nhạt qua ánh nước mắt, chàng làm một cử chỉ và tôi hiểu, tuy biết không phải vì lý do đó, chàng vẫn duy điều thuốc đang hút dở trên gạt tàn và tôi khó kềm giữ một nụ cười thoát ra trên khuôn mặt nghịch thường. Nụ cười và nước mắt đã giữ chàng và là ân nhân giúp cho hai đứa đến hôm nay, gây dựng kỷ niệm cho ngày mai.

Khi tôi khóc, chàng dỗ dành tôi bằng sự đùa cợt, chàng ví von chép miệng than thở: « Năm nay dòng Dakbla có lên cao khỏi đầu gối chàng là tại nước mắt của tôi ». Hoặc giả vờ khoan khoái như tìm thấy chân lý khóc của tôi: « Anh hiểu Vi Vi rồi, Vi Vi khóc vì muốn chóng đến rằm tháng 7 ». Chàng đã nhắc đến kỷ niệm đêm mưa ngẫu của tôi và chàng, kỷ niệm buổi tôi cả hai nhận ra nhau bằng nét thương thương. Tôi đó, khi Ngưu, Chức, sắp gặp lại nhau, chàng hé cho tôi nhìn thấy, một phần đời sống riêng tư, một chút móng vuốt buồn của đời chàng. Lúc hai đứa đi đến gần bờ sông, chàng trở tay xuống con nước nhỏ lơ lơ, dưới ánh đèn mờ hắt xuống, từ từ thốt: Vi Vi, Vi Vi có thầy công danh xứ núi như con sông hầm hừ cam phận này không? Tim

tôi thót nhỏ chút xiu, ngập ngừng hỏi nhỏ rằng, phải chăng chàng muốn thoát bay đi; tim tôi bình thường, má tôi hơi hồng (Có lẽ, vì tôi không thấy). Khi chàng chậm rãi trả lời: « Không, anh yêu bên sông này. Vì anh không còn tuổi bon chen? ». A, chàng đã chịu nằm yên dưới lớp rêu phong xanh nhạt, ơ, không chắc chàng nghĩ đến tuổi trẻ của chàng đã qua và tuổi già sắp hiện. Nghĩ thế thôi, vai tôi đã rung, mắt tôi mờ hội ngáu, chân tôi khựng lại và tay tôi nằm trong lòng tay chàng, thế là chàng đã có bàn tay ngọc, lòng tôi lao xao thật quái dị. Chàng dặt tôi đến bờ cát vàng, loáng thoáng tôi hình dung ra chút hạnh phúc nhỏ nhoi, tôi thấy thêm được khóc để mong chàng dỗ dành. Tôi không nỡ làm thế bởi trán chàng vui, hồn chàng đang trong sáng.

Vấn thói quen không thiếu, chàng che tay cho kín gió châm điếu thuốc khi ngồi sát bên nhau, lửa hạnh phúc trên môi chàng bám vào tôi, chàng hít thở nguồn hạnh phúc thật bình thường và nghiêm túc, hai đứa nhâm nhi trong lòng kỷ niệm cho ngày mai. Tôi yêu đời sống trầm mặc của chàng. Chàng không đòi hỏi nơi tôi điều gì, phải chăng sự có mặt của tôi, trong tư tình cảm của chàng là một đòi hỏi cấp bách, mong manh nhưng bền vững (?) Tôi hiểu trong sâu xa chàng đã cho tôi phần đời còn lại của chàng và liệu tôi có đứng vững trong tâm hồn chàng, trên suốt chặng đường trước mặt? Tôi không dám hỏi chàng về điều tôi lo sợ, không dám thổ lộ những điều tôi cảm thấy bất an khi xa chàng một tháng, bởi chắc chắn chàng không thêm sợ những bất trắc không được cân nhắc kỹ, chàng sẽ tiếp tục tỏ tôi bằng lời đùa cợt và dù tiền liệu đến đâu, rào đón thế nào tôi cũng đành phải thua chàng.

Lo lắng của tôi khi bắt chợt, cơn mưa đan cùng khắp trời bỗng nắng chan hòa, nghĩ đến hai đứa cũng như thời tiết bất thường kia, tôi sẽ ra sao, lo sợ của tôi khi vắng chàng ngót tháng, chàng làm gì? Chàng đâu đâu? ngọn đồi nào? Vùng đất nào chàng đang sống? Lo âu ngóng đợi một cánh thư mong nhớ, lúc xa nhau (vào ngày mai) chàng luôn khuyên tôi khép chặt khuê phòng», giọng chào tạm biệt vẫn khôi hài Tôi hỏi ngày về. Chàng đáp: « Là lúc anh có em như thế này ». Nhặt ký của tôi chàng chiếm một khoảng lớn và chiếm trọn vẹn năm nay, từ những cơn vui nhẹ, những cơn khóc nhỏ, tên chàng dập dờn trên trang giấy

như vết chàm không phai. Nửa tháng nay nhật ký toàn những điều buồn, được ghi chỉ chút vì chàng đã vắng mặt tại con phố thân, con dốc mềm... Nước mắt tôi rơi dễ dàng, rơi ngấm ngùi, dường tượng chàng đang ngồi bên tôi, tôi giữ trang sách có đoạn chàng dỗ ngọt, dỗ bông đùa để được cười, để yên tâm, nhưng chàng vẫn miệt mài, vẫn bận rộn dạo kiếm trên một con phố nhỏ rực lửa hương thơm nào đó, chàng sẽ đem tôi trong hàng trái dài, suốt thời gian buồn bã quen thuộc, tôi không thể gọi chàng về khi lòng tôi cất tiếng, chàng đang làm việc bình thường giữa đời sống này. Tim tôi thổn thức với tờ lịch mỏng manh, nhân chứng oan nghiệt của chia phôi, cùng là bông hồng của từng phút có nhau, hân hoan nồng thắm (dù tôi vẫn thường rợn rã nước mắt) tờ lịch, phút này là chờ đợi, giấc ngủ là cơn ru muộn phiền, tôi bị trôi trong khung bằng lòng chờ đợi.

Cánh phượng vươn nở trong tiết mưa êm, tâm phòng tình cờ của ngày đầu nhìn nhau đã hiện, từng cử chỉ của chàng được trí tôi nhắc lại, muôn thuở thương yêu của đời đời tưởng nhớ. Chàng đang đứng trên đồi cao nhìn xuống con đường đỏ ối của thị trấn? Phan Thanh Giản, con đường tình cờ chàng ghé đến. P.T.G, con đường của hai đứa soi thấy nhau và là đường đang chia phôi thắm thiết. Tôi thêm những đêm mưa ngâu không hết, đêm mưa của trí nhớ, của bàng bạc rung động. Tôi mong mỗi cùng cực, cùng lúc mắt tôi bị che khuất cảnh vật trước mặt, mỗi tôi nằm được vị mặn, nước mắt rơi vào lòng bàn tay tan loãng, cánh phượng nhoè nhoẹt... người tôi cứng, mắt tôi căng, chân chàng như kéo dài trên mặt đường, âu sầu mắt hút. Tai tôi như có tiếng chàng đùa cợt: «Vi Vi... áo anh ướt...»

MAI THANH KỲ

CUỐN SÁCH ĐẦU TIÊN CỦA TUỔI NGỌC
THUỘC LOẠI SÁCH HAY, IN ĐẸP, GIÁ RẺ

EM YÊU
DUYÊN ANH

BÌA ỒT XÉT 4 MẮU • 120 TRANG • GIÁ 30% ĐỒNG



chủ tiệm :
KIỀU VÀNG

quản lý :
KIỀU NỮ

CUỘC THI ĐO CHƠI TẶNG THẬT CÀNG NGÀY CÀNG ỒN
AO. TỚI NGAY SỞ 84 ĐỂ XEM KV 'RA' 5 CÂU MỚI. HỎI ĐỀ
NHƯ CHƠI, ĐÁP NGON LẠNH, KV SẼ GỬI QUÀ TẶNG TỚI
TẬN NHÀ ĐỂ SỬA SOẠN CHÀO MỪNG NĂM 1970 MỚI TOANH

hôn nhân.

Người Anh coi hôn nhân như một
bổn phận đối với tổ quốc. Người
Pháp lấy vợ để có một tay đầu bếp
giỏi. Người Nga lập gia đình vì
khí có hai người thì sự chịu đựng
cũng bớt khốn khổ hơn. Còn ở
Hollywood, kinh đô của nghệ thuật
màn ảnh thì lấy vợ lấy chồng là
một sự cần thiết, bởi vì nếu không
lấy nhau thì làm sao mà... ly dị
nhau.

BÙI-SƠN-DU

bông hồng cho tình yêu

— Tình yêu là một làn khói tạo
nên bởi hơi nước của những tiếng
thở dài.

(Roméo-Juliette)

SHAKESPEARE.

— Yêu tức là nhìn thấy ở người
yêu những gì mình mong thấy chứ
không phải những gì mình thấy
thật.

PAUL REBOUX.

— Tình yêu vận chuyển được mặt
trời và các ngôi sao.

DANTE.

MINH CHÂU ghi

KIỀN VÀNG ƠI !

VĂN : *Kiền Vàng ơi ! Khi một chàng «không phải» là gì của mình cả chỉ thấy rất thân thôi, hỏi mình... yêu ai chưa, thì mình phải trả lời như thế nào cho thật dễ thương Kiền Vàng nhỉ ? — DT.*

ĐÁP : *Hãy trả lời : 1 — Dạ, em chưa biết làm khổ ai bao giờ. 2 — Anh biết không, những móng tay em dài như móng vuốt. 3 — Em nghĩ, chắc cũng phải đến một lúc nào đó...*

VĂN : *Kiền Vàng ơi, mỗi lần mình với người ta chia tay mí nhau, người ta lại chúc mình thao thức suốt đêm (thay vì chúc ngủ ngon) mặc dù người ta đã tặng mình ít viên thuốc ngủ— (tại mình khó ngủ lắm cơ)— vậy là sao hở K.V ?*

M. ĐOAN DU (Blao

ĐÁP : *Ý chàng muốn là nàng hãy luôn nhớ chàng, hãy ngủ mơ thấy chàng. Dù cứ uống một viên thuốc, ngủ ngon lành không mộng mị. Và nói với chàng : Cứ cái đà anh chúc kiểu này tới lúc em phải uống... cả tuýp thuốc ngủ mất.*

VĂN : *KV ơi, hai đứa gặp nhau hết sức tình cờ và bí mật : đi xe đăm*

đầu vào nhau. Suốt thời gian nằm bệnh viện hai đứa thân nhau và cảm tình có vẻ sâu đậm với nhau nữa mới là vấn đề chứ. Như thế có phải là ... định mệnh đã an bài ? KV nói gì cho em nghe với, hiện giờ em đang bồi rồi vì chàng cứ tới lui thăm nom em hoài, dù chàng còn đau nhiều hơn em gấp 10 lần.

NG.TH.TH.H.

ĐÁP : *Không việc gì em phải bối rối. Phải duyên số thì tự nhiên tất cả. Nếu không thì biết đâu khi chết hai người lại chả được tình cờ chôn gần nhau. Cũng gọi là hạnh phúc... kiếp sau vậy. Với tình yêu đừng vốn vơ lăm và cũng đừng hờ hững quá. Cũng ý nghĩa ấy người ta đã nhắc tới hạnh phúc. Chúc em mau bình phục để sửa soạn một «cơ duyên ái» khác.*

thư phát riêng

Gửi Ô. NGUYỄN THANH TRINH (Hòa Đa)

Mong ông mất đồ. Sao không thấy về Saigon và ném cho cái truyện mới ? Sửa soạn ăn Giáng Sinh và Tết đi chứ.

KIỀN VÀNG
(ký tên)

TỜ HỢP KIỀN

TÊ HÁT. — Nhớ dùm, bài viết một mặt giấy và không cần chữ kiểu cọ lắt, rõ ràng là các ông thợ xếp chữ mừng. Cảm ơn về những món hàng đã gửi.

VUA XỬ THẦN LẦN. — Hãy gửi lý lịch về gấp. Ta cũng muốn nàng như các món hàng trong chợ phố. «Bán» đi cho rồi.

CHUẨN ỦY 51. — Tòa soạn T.N. không nhận bán báo dài hạn. Mách bạn : kiếm người hậu phương mà nhờ, một công đôi việc có phải hơn không. Chúc bạn luôn vui vẻ và có chuyện gì hay về miền địa đầu ấy, kể KV nghe với.

PHÊ HÁT. — (miễn cát trắng) hãy gửi «Season in the sun» về để KV «nghiên cứu» trước, rồi sẽ trả lời sau.

NƯỚC MẮT (Qui nhơn) Nghĩa là «còn tình đầu nữa mà thù đấy thôi». Em cứ tình bơ để cho hân thấy hân chỉ đáng...xách cặp cho em thôi

KIM ĐÂY — Đã ghi tên em vào Tờ Hợp Kiền. Hãy vô buôn bán lại rai với bạn bè. Luôn đợi bài mới của em.

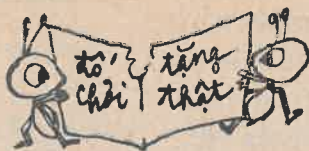
thương nhau 9 bỏ làm 10

Biết rằng bạn ngọc thương TN nhưng TN vẫn áy náy để phải cắt tiếng rằng **THÀNH THẬT CÁO LỖI** cùng Bạn Ngọc vì trong sổ này có vài cahiers lỗi nghĩa đăm đìa. TN hứa sẽ kiểm thấy cô để khỏi bắt tội Chủ nhiệm lẫn Thư ký tòa soạn làm thấy cô bắt đặc đi mãi.

LÊ THUY HỒNG (Vinh Long) Hãy gửi trở lại hân địa chỉ và ghi thêm địa chỉ của mình. Như thế hân đủ hiểu ai người phải thảo... văn thư trước. Chúc Hồng mau có...trái tim bằng gỗ thông.

TỪ THUYỀN (Đà Nẵng) Đừng xin ảnh nàng làm chi, người đẹp như bạn tả sẽ rất khó khăn trong vấn đề tặng dùm, dù nàng là con ông thợ ảnh chẳng nữa. Nói như thế nghĩa là KV không thêm đợi ăn ô mai của bạn đâu.

LÊ THÚY MAI — Gửi tiếp hàng mới về đi chứ. KV đau ốm quá không biết sông được mấy thuở, không khéo phải treo bảng «Sang nhà» thì hết vui.



tin về cuộc đồ chơi tặng thật

Sau ngày báo phát hành ba hôm, KV nhận được tới tấp các câu giải đáp của các bạn vàng gửi tới. Một số câu hỏi nêu các bạn theo dõi TN thường xuyên thì «chả nghĩa lý gì là câu hỏi». Một số câu hỏi khác các bạn chỉ cần nhích trí thông minh của mình một tí là đáp được ngay. Để ợt phải không các bạn. Tuy nhiên các bạn cần phải «tìm hiểu» câu hỏi kỹ hơn một tí. Chẳng hạn như câu số 3, hỏi về 4 truyện dài *đầu tiên* đăng trên TN *bộ mới* (nghĩa là cách đây 147 số). Phần đông các bạn lầm. Riêng về câu hỏi «vấn chương cái đỉnh» quả là một đề tài thích thú. KV xin trích bài luận dài nhất của bạn Nguyễn văn Hồng (Saigon) đăng cho quý bạn xem chơi.

Đỉnh, đồ dùng để đóng đồ đạc. Đỉnh được dùng để đóng đỉnh đời «đây» dzào đời «đó». Đỉnh đồ để dọa đám đá... tùm lum

Như đã thông báo, Cuộc thi sẽ còn kéo dài dài để quý bạn có nhiều dịp trò tài. 100 quà tặng sẽ dành cho 100 bạn đáp trúng nhiều câu hỏi nhất. Sau đây Kiều Vàng «ra» tiếp các câu hỏi. (Xin xem từ số trước):

9. *Làm sao để bắt dễ dàng trên một trăm con kiến bỏ túi chơi? (Hàng này đã bán)*
10. *Chàng chủ nhiệm (Tuổi Ngọc) và tên chủ tiệm (chạ phở) tuổi con gì? (Đoán mò, may miệng có lời Mách khế: cả hai cùng tuổi).*
11. *Địa chỉ đầu tiên của tòa soạn Tuổi Ngọc, bạn còn nhớ?*
12. *Bạn hãy đếm từ 1 cho tới 1000, rồi từ 1000 cho tới 10 ngàn. Cứ như thế đến 10 triệu. Kết quả như thế nào, bạn gửi thư về cho KV biết sớm.*
13. *«Tình chỉ đẹp khi còn dang dở. Tình mất vui khi đã trọn câu thơ». Hai câu thơ này trong bài nào, ai là tác giả?*

Còn 7 câu nữa, kỳ sau KV sẽ đăng tiếp. Bạn nào đã gửi câu đáp vẫn có thể gửi bỏ tức. Đúc kết 20 câu, bạn nào đáp đúng nhiều câu nhất, thú vị nhất sẽ có quà nhỏ của TN gửi đến tận nhà.

100 quà tặng

Ngoài các quà tặng mà KV đang vận động tôi đa đề có, Tủ Sách TN sẽ dành ra 100 bản thật tuyệt vời để tặng các bạn trúng giải. Và có thể nhiều hơn nữa, chủ nhiệm của chúng ta hứa, nếu bạn vàng tham dự đông đảo, con số sẽ lên tới 200 hoặc 300. Vậy trước tiên ta hãy hoan hô thêm «anh này» dăm cái nữa cho vui vẻ...!

tai nạn xe hơi đầu tiên

Ngày 29 tháng bảy năm 1834 tại tỉnh Paisley gần Glasgow vùng Tô cách Lan một trong những chiếc ô tô đầu tiên chạy bằng hơi nước của nhà sáng chế Russell bỗng bị gãy một bánh xe vì chở nhiều khách quá, chiếc ô tô bị lật và nổ sập đè nổ làm chết năm người. Tai nạn này làm tê liệt một thời gian sự phát triển của kỹ nghệ ô tô Anh quốc. Sau đó chính phủ lại ban hành đạo luật cấm mọi loại xe không có ngựa kéo chạy một mình. Muốn được phép chạy chủ xe phải thuê một người đi bộ chạy ở đằng trước tay cầm cờ đỏ nếu là ban ngày và một cây đèn nếu là ban đêm. Đạo luật này đến năm 1896 mới bãi bỏ.

phi cảng lớn nhất năm châu
Phi cảng này vừa được xư dựng ở

giữa Dallas và Fort Worst tại Texas đã chiếm một diện tích hơn bảy ngàn mẫu tây.

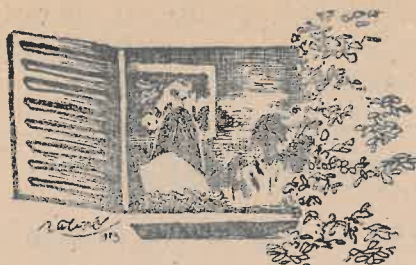
Công cuộc xây cất mất mười năm và tốn phí lên đến 100 triệu mỹ kim. Nó được xem là phi cảng lớn nhất thế giới. Ngay trong tuần lễ đầu tiên đã có đến 2.500 chuyên bay được ghi.

LANG KHƯƠNG (chép).

rảnh rang số 1.

Quốc gia chiếm kỷ lục về việc rong chơi là xứ Haiti (tại quần đảo Polynésies). Dân xứ này suốt ngày ngồi du đưa trên những cái võng mắc vào các cây dừa, và trung bình trong mỗi ngày họ chỉ làm trong 2 giờ đồng hồ. Nhưng họ vẫn đủ ăn vì nhờ cá biển quá nhiều và trái cây có ở khắp mọi nơi.

MAI VŨ chép.



nguyễn cung khang • ghé vào hiện mộng

Mưa không thường có, nắng không thường có và giống như thề, mọi chuyện đều bất thường, đều khổ sở thật sự hay ngược lại và buồn cười. Đến cái chuyện bước ra đường, vài ba điều vui nhỏ, vài ba việc rắc rối con con và chuyện trở về nhà khi những cũ kỹ âm ỉ cháy trên từng thớ vải chăn mùng, tường đất, vật dụng bừa bãi ở bàn viết. Cũng vậy mãi rồi tôi quên lãng sự thường hay không thường có.

Chiều nay, hết việc để làm, chuyện để nghỉ ngơi, hết tiền ngồi quán, hết cả đường để lang thang, và lại hai chân đã mỏi rừ, mà nhất là hết chịu đựng nỗi cái nhớ nhớ kỹ quá, tôi có ý đến thăm nàng và cô bé. Lâu quá, có đến nửa tháng hơn tôi không qua lại tới đó. Chẳng hiểu những cụm hồng nhung đỏ thắm, hàng hiên có dây leo xanh mát, lối đi về trái cây đã trắng và tiếng guốc vang nhẹ lên từ đó đã có gì thay đổi chưa? Hơn nửa tháng, hơn mười lăm ngày dài đằng đẵng tôi quên được nàng và cô bé sao? Nếu thề thì tệ thật!

Qua khỏi hàng sưa dừa thấp bông trắng trái dài, loài cây trở hoa không tí hương thơm nhưng có chút mật ngọt tặn trong cuống hoa. Loại mật tôi thường nếm trong thời bé, và có lẽ ngay lúc sắp tới này. Qua những kẽ lá mỏng nhỏ tôi có thể nhìn ra một phần ba nóc nhà nàng. Màu ngói cũ pha chút rêu dưới trời hanh nắng, rồi nắng dịu, thêm vài giọt mưa nhẹ bắt ngờ, ngần thứ ấy đập vào khoảng xôn xao tròn biết lâu nay. Tôi bước thật chậm, mẩu thuốc cuối cùng cháy gần tàn ở ngón tay. Khói bốc vương vào mũi làm hắt hơi. Hình như một

đôi chim lạ ẩn náu giữa tàng rậm vừa bay bỏ tiếng vỗ hồi hả của hai cánh lạc vào không trung im lìm của ngày đầu thu.

Tấn gần trước cổng rào không đóng hồi lâu tôi mới thấy chéo áo màu vui mắt phất ra khung cửa gỗ lớn. A... phải rồi, đó là vị thề bàn học, đó là cô bé đang cầm cúi trên bàn. Nhà vắng quá. Bước chân trên đá vụn tạo âm thanh lớn quá e rằng cái thanh thân nhẹ nhàng bay biến mất vì tiếng đập. Một chút, tôi chợt nửa quay trở ra. Cái thân xác khắc khổ, cái đời sống khô cằn tội nghiệp này không nên mang đến đặt vào đời sống nàng trong như suối mát như nước và xanh hơn cô hồng hơn môi. Tội nghiệp. Tôi muốn bước lui thật nhanh.

Không kịp rồi. Cô đã thấy tôi. Nét mặt cô tỏ vẻ ngạc nhiên và lạ lùng. Nổi ây đèn trước cái mừng vui rục rờ. Cô bé kêu lên:

— Anh Thụy!

Bởi không can đảm cưỡng lại tiếng kêu, tôi dừng bước, tạo nụ cười tươi tắn nhất cũng là khổ lắm nhất. Tôi cười thẳng vào hai mắt tròn của cô. Cô ủa ra khỏi nhà đèn trước tôi liú lo:

— Ô lâu ghê Kiều mới trông thấy lại anh! Dạ xin mời anh vào nhà. Anh Thụy tới Kiều mừng quá đi ạ.

— Hử?

— Kiều mừng...

— Kiều học bài?

— Dạ đâu có. Kiều vẽ dùm bìa tập thơ cho con nhỏ bạn.

Tôi mờ to hết mắt:

— Khiếp. Đâu, bìa đâu? Cho anh xem một tí với nào.

Cô bé nhăn mặt làm điệu xấu xí. Tôi muốn cộc vào đầu cô nhắc nhở không được đùa bằng cách làm hồng gương mặt xinh xinh như vậy nên tôi đưa tay lên dọa khiến cô rụt đầu cười khinh khích. Cười xong cô nhỏ nhẹ trách:

— Gần ba tuần nay anh Thụy không thèm tới. Chừng tới lại dọa ký đầu. Nên nhớ là Kiều lớn rồi nghe, năm nay mười bảy chớ bộ ít sao.

— Ờ...ờ anh thiếu cả phê quá nên quên. Mà có chị Hạnh ở nhà không?

— Hạnh nào vậy anh Thụy?

Chân đã bước vào nhà, tai nghe cô bé hỏi liền khựng lại.

— Thì Hạnh chứ còn Hạnh nào nữa ! Rõ ngớ ngẩn.

Bị mắng ngớ ngẩn cô bé Kiều trẻ môi bỏ ra công rạo làm như không có mặt tôi ở đây. Đứng lơ ngơ một lát, thái độ của cô làm tôi mù tịt, ngơ ngác như vừa từ chốn mán mường nào lạc đến. Phải xin lỗi cô bé à ? Nghĩ là làm, tôi nghiêm người nói lớn :

— Thôi xin lỗi ...

Và đèn gần, tôi thêm :

— Nếu cô bé không bằng lòng thì anh xin lỗi vậy. Còn Hạnh ra sao ?

— Nhà chỉ có chị Tiên chứ không có chị Hạnh chị Ngộ nào hết.

Tôi bật ngửa, đập tay lên trán kêu lên :

— Chết rồi. Lầm to quá. Chính anh ngớ ngẩn chứ không phải Kiều. À rồi, có chị Tiên ở nhà không hử ?

Cô bé Kiều gạt đầu bỏ vào trong một nước, chừng cô vẫn còn giận tôi. Rõ khi, đàn bà con gái cứ làm một óc. Vào nhà thấy trên bàn viết một tờ Stencil, một cây viết đầu kim và tập giấy mỏng đánh máy xong. Thích quá, cầm tờ giấy định xem cô vẽ gì thì tiếng gọi vang lên giữa nhà :

— Chị Tiên ơi !

— Ơi ! gì đấy ?

— Chị lên ngay Kiều chỉ cho coi cái này hay lắm. Mau lên không thôi bay mất bây giờ.

Có tiếng chân kéo dép lẹp lẹp hấp tấp tới gần. Cô bé nói tiếp :

— Có một ông vô đây hỏi thăm chị Hạnh, chị của chị Phúc.

— Hạnh nào Phúc nào ?

— Em không biết.

Ồi cô bé láo thật, dám đặt chuyện trên cả tôi. Lúc này Tiên sắp lên đèn, hỏi dóm :

— Ông nào đâu lằng xẹt vậy Kiều ? Nhà này làm gì có Hạnh có Phúc !... Ủa anh Thu !... Con khi mi gạt ta lơ bộ nghe, không biết ta bắt mi bồi thường.

Nàng nói cho đỡ thẹn. Cô bé miệng cười nôi theo một cái nguyệt mặt dài thậm thụt, xong cô tròn biêt xuống nhà sau. Còn lại Tiên nàng

júng tưng, bối rối, mắc cỡ ra mặt. Có lẽ nàng không ngờ tôi đến. Tôi cũng đâu ngờ tôi đến với thân xác, tướng điệu tội nghiệp này ! Nếu nàng biết tôi hiện hết nhần mọi thứ. Từ sức lực dưới gót chân lẻ thân hình lui tới, đến chút cà phê, điều thuốc, cơm nguội, ngoại trừ núi biển tinh đồ sộ bao la dành cho nàng là nguyên vẹn mà thôi. Nếu nàng biết thế. Ồi sung sướng biết dường nào. Tuy đói, mệt, thèm ăn, thèm thuốc lá, tôi cũng phải lên tiếng trước :

— Anh đèn thăm Tiên đây.

Nàng hồi phục lại bản tánh chua ngoa mồm mép nhanh chóng sau một hồi bỏ xiêu bỏ lạc :

— Gớm ! Anh tròn biêt hàng mấy chục ngày, Tiên tưởng anh chết ở đâu rồi chứ.

Tôi rên rỉ :

— Không chết nhưng cũng gần như vậy Tiên ạ.

Nàng đèn gần tôi hơn, đôi mắt chứa nhiều xót xa, giọng trở nên dịu dàng :

— Tiên xin lỗi anh. Tiên ngờ anh quên căn nhà này rồi. Mà anh đau phải không ?

Tôi buồn rầu tả oán :

— Anh nói Tiên đừng cười. Anh đói thuốc, đói cà phê, nhất là đói... cơm không góc đầu nồi nên cũng gần như đau vậy.

Gương mặt nàng trở về với những nét khó thương lúc nãy. Tôi nghe như Tiên hứ một tiếng làm rụng rời chút đặc ý vừa nhú trong lòng như một mảng đầu mùa mưa.

— Gần như chết, gần như đau. Tiên chịu, hết hiểu được anh.

Không. Tôi nói sự thật. Em không vờ vương lêu bêu như anh làm thế nào thấu thiết mọi đắng cay bạc đãi ủa ập đến làm ngắt ngư rừ riết tâm hồn tay chân mồm miệng giữa thế sự điều hiu hóm, thuốc lá này. Cầm khải tôi muốn ngâm lên «Đời vầy khôn, khổ vầy ta nhè ? Tháng chưa qua tiền lẻ chẳng còn. Năm trông thuốc lá mỗi mòn. Dòm cơm hàng xóm ruột cồn cào lạ.» Ngâm lên với hy vọng tràn trề là nàng sẽ mũi lòng thương xót mà mời tôi đến quán phở đầu đường dùng ít tô đỡ dạ. Nhưng mà thân tượng phu chẳng lẽ năn nỉ người yêu vì mấy tô tái nạm gấu hay sao ? Thôi. Không nên năn nỉ, không nên năn nỉ lại mà

nên về, đợi khi nào nó nê mọi thứ hãy đến thăm và hôn nàng. Tình yêu cũng bị lệ thuộc nhiều thứ. Đó là cái lý lẽ cần ghi nhớ suốt đời tôi. Và tôi muốn nói mấy lời từ biệt nào nê như cái lương nhưng không sao nói được.

Ra gần đến cửa trong tôi cò đi thật chậm, hai tai hai mắt liếc chừng nghe ngóng lại sau lưng, hướng có nàng đang nhìn theo tôi, hướng phát xuất những cử động tôi đang chờ đợi. Cứ chỉ sẽ làm mất hết ruột gan tạm quên cơn đói. Vì vậy, bước chân đã chậm lại càng chậm hơn, thật ra một phần nguyên do cũng vì chiếc bao tử lép.

— Anh... anh Thụ đi đâu vậy ?

Đứng chân, ngoái đầu tôi nói trong mừng thầm :

— Về. Ở đây mấy người cứ xla xói treu tức hoài chịu chỉ thâu !

— Đừng đùa nghe. Bạn mấy tuổi rồi biết không ?

— Chẳng hề gì hết. Tuổi tác không phải chủ đề diễn thuyết bữa nay. Tình yêu còn lệ thuộc nhiều thứ. Trước hết là cơm phở, hai món đó giúp dạ dày no, dạ dày no rồi mới giúp tay chân vung vít, giữa cặp mắt gương mặt tươi lên. Có được bấy nhiêu đó, can đảm mới như hợp thời hợp tiết... thêm vài sợi khói, vài giọt cà phê, chừng ấy mới khỏi mang bộ vỏ đưa ma tới nhà người yêu !... Ôi !

Nàng ngoan ngoãn đứng im nghe không nói lấy một tiếng. Giây lát nàng cũng đi ra cửa ngoài, tưởng đi yêu điệu. Nàng khó thương đó rồi cũng dễ thương đó. Tôi vừa tìm thấy yêu chỉ : Tình yêu phải lệ thuộc vào nhiều thứ. Thi bây giờ, yêu chỉ khác lại đến : Tình yêu chẳng lệ thuộc vào thứ gì ngoài người ta yêu.

— Tuổi tác không phải đề tài diễn thuyết thì cơm phở mới đúng phải không anh Thụ ? Anh trở vào nhà đợi Tiên một chút Tiên thay đồ xong sẽ mời anh đến địa điểm diễn thuyết rất tốt và rất thật. Anh đồng ý không ?

Tôi muốn ngẫu nhiên vào chiếc miệng nhỏ nhắn đang nói ấy, muốn hơn nữa, rồi rất cảm ơn nàng, cảm ơn câu nói đầy đủ chanh, ớt, con phở, nước lèo, rau sống. Quay phắt trở lại, hăm hở trở vô không đợi nàng mời thêm lần thứ hai. Tuy nhiên chẳng trả lời đồng ý hay không đồng ý, mặt mày sẽ sượng ngắt. Không đồng ý, bỏ lỡ dịp may như vàng, cho nên im lặng là thượng sách. Nàng thấy tôi đã trở vào nhà

nhưng hơi im lặng tiếng, nàng nghĩ tôi chưa vừa lòng để nghị nọ nên lại lên tiếng :

— Thề đấy anh bằng chứ ? Rồi, anh ngồi xuống đó đợi Tiên một chút thôi.

— Cảm ơn Tiên lắm. Quả thật là tiên không cách nào giả được. Mà Tiên này, trong cuộc diễn thuyết sắp đến diễn giả được quyền dùng các thứ cần thiết như...

— Dĩ nhiên có cả mấy đề tài phụ đi kèm đề tài chính anh ạ.

— Hoan hô Tiên.

Tôi reo lên bằng hết tấm lòng phơi mở nỗi sung sướng mà quên rằng có thể làm kinh động người lớn người bé trong nhà. Đèn chừng nàng suyt khê đưa ngón tay lên miệng ra dấu tôi chột hiệu hiệu và ngừng ngay nhưng đã muộn. Cô bé Kiều xuất hiện nét mặt ung dung :

— Kiều nghe anh chị toan tính hết rồi. Cho em đi với chị Tiên nghe ?

Tiên thốt :

— Con bé khi này thính tai quá vậy ?

Đoạn nhìn tôi lắc đầu cười.

— Vì tầm mức quan trọng của buổi diễn thuyết, yêu cầu Tiên nhận lời cô bé Kiều với ý hướng giúp đỡ anh.

— Anh chỉ được nước đó.

Cô bé Kiều reo om sòm vì được tháp tùng, còn nàng vui vẻ vào trong át hẳn đề chọn màu áo tôi thích.

Yêu, rồi quan niệm như mầm bệnh cảm ản núp, như lộc xanh tươi nảy mãi. Nhưng bệnh thì không trở thành nguy kịch dù có mang nó bao nhiêu năm. Còn mầm cây xanh sẽ biến đổi lần dần thành cỏ thụ um tùm cành nhánh chẳng chặt rễ cái rễ con. Lúc đó chiếc mầm đã trở thành nghiệp dĩ thâm cò vào đời sống liên tiếp gắn bó nhau. Mầm bệnh đôi khi cũng phát ra nhưng chỉ làm xao động bề ngoài đời chút không phá hỏng gì hết. Bệnh nặng hoặc nhẹ mà nội phát hay ngoại nhập: giả dụ tôi và nàng cãi nhau vì chút cón con chuyện nào đó là nội phát mà nguyên nhân phát sinh là ngoại nhập vì tôi đã dấn đổi mất lên người một cô gái nào vừa đi qua chẳng hạn. Còn chừng từ mầm bệnh quá khứ phát sinh thì gọi là tiểu hay đại ghen tùy theo nhiệt độ

cac thấp của nàng (hỏa vọng làm nổi tam bành). Bệnh riêng, thật ra ảnh hưởng chung chung...

Chỗn sinh của nàng xa thăm, chỗn sinh của tôi giờ cũng mệt mỏi. Nàng đèn sồng ở thành phố sớm chiều heo hút này trước tôi đầu hai năm. Không hiểu nguyên do nào khiến tôi gặp được nàng. Tôi không tin định mạng cũng không thích nghe nói tình cờ. Cái kỷ niệm gặp gỡ còn in chặt trong trí nhớ tuy nhiên đừng ai mang tôi kể nó ra, bởi vì tôi rất ích kỷ. Tôi không sợ tương lai không đền như mộng ước bằng sợ chẳng còn chút quá khứ để dung thân. Thường thường, khi thất bại và tìm tương lai không ra tôi có khuynh hướng đào xới dĩ vãng. Riêng tôi hiện tại tôi đang hạnh phúc và cơ cực thì ở bên lề, có nghĩa tôi là kẻ hạnh phúc nhưng tại sao vẫn thích vác cuốc đi đào quá khứ.

Từ một tỉnh không lây gì vui vẻ, tôi vui đời sống, vui tuổi hai mươi vào chông giấy mà đèn mùng cả người, nhưng ở đó tôi không có nàng dù tôi không nhận ra sương mù buổi mai và nắng gắt ban trưa; đèn tỉnh này mọi công việc cũng thê, đời sống sẽ không có gì đổi thay hay ảnh hưởng lớn nếu không có nàng. Ở cạnh Tiên tôi nghĩ, mình sẽ quên được phiền toái cơ nhọc đầu có cứ ùn ùn mãi. Chẳng hạn như hôm nay nàng giúp tôi hết đói, ngửi hương thơm môi má nàng, xem đôi rách mảy ngày qua như pha.

Chúng tôi ra khỏi tiệm ăn. Đường sạch bong, nhiều nắng, ít cây che. Hai bên đường từng nhà mở cửa lười biếng. Cô bé Kiều đề nghị đi hòng gió sông một lát hãy về. Tôi cười thầm vì biết cô thích quán chè gần đó có món dừa sữa rất ngon. Và tôi làm thỉnh để xem Tiên nói gì.

Qua góc mùng lớn ngang góc đường vắng người cạnh bờ sông, cô bé Kiều dứt đôi dép đứng lại sau xa. Tôi dón dác nhìn quanh rồi hôn vội lên môi nàng. Tiên tròn mắt ra dáng tát nhẹ vào má tôi. Tôi nắm tay nàng thì thầm « làm thế nào để biết Tiên yêu anh? ». Một cánh hoa muống vàng bé xíu, nhẹ hẫng đậu xuống tóc nàng, và Tiên chớp chớp đôi mắt. Tôi muốn được hôn nàng đến khi đất trời cùng sập.

NGUYỄN CUNG KHANG



và bạn ngọc

THANH XUÂN (C.K.N. Cam Ranh): Rất vui đọc « thứ nghĩ lại » của bạn. Bạn không biết à? Lasan là tên một ông Thánh. Những trường do các nữ tu hay do các sư huynh chủ trương đều mang tên Thánh cả. Thí dụ: Trường Gioan 23, trường Regina Pacis ... LÂM TUYẾN (Tuy Hòa): Cảm ơn bức thư nồng nàn của cháu. À, đúng rồi, cô Phượng, những cô Phượng trong tiểu thuyết của chú mang cho chú nhiều kỷ niệm lắm. Vì đó là Nhà tôi.

THY AN (Huế): Bạn cháu ở Sài Gòn đã ba hoa con chích chòe đó, Cháu nên tin 50 phần 100 thôi nhé! Hãy gắng học đi, rồi sẽ có ngày vô Saison theo bạn Cao Học AN NHIÊN (Saigon): Đừng khóc... 80 ngày. Sẽ chiều ý cháu nếu được chọn đăng.

TAM PHONG (Vĩnh Long): Sẽ đọc bài khảo cứu của em. Nếu đăng, sẽ có nhuận bút như em muốn.

TRẦN THỊ PHƯƠNG DUNG (Rạch Giá): Giữ kỹ địa chỉ của con rồi. Mùa hè sang năm, có dịp viếng cảnh Hà Tiên, bố mẹ sẽ ghé thăm các con và gia đình. Ước ao được ăn bánh do chính tay con « sáng tác ».

MŨ NỔI XANH (KBC 3333/HQ): Chính vì « súng đạn, âu lo » mà ta cần một sự tươi mát, hồn nhiên. Bạn yên chí, bạn đọc T.N. không những rất được mà còn là tặng cho T.N. niềm hân diện.

NGÔ CAO QUYẾN (Đà Lạt): Đồng ý. Sẽ cho thơ của em bay bổng trên T.N. nhưng tiếp tục gửi thêm đi.

NGUYỄN THĂNG BÌNH (Đà Nẵng) : Bạn quá chân thành chứ không phải «nóng tính» hay «mát» đâu. Tùy ý bạn, muốn gọi tôi là gì cũng đều ổn cả.

THIÊN VIỄN (Cam Ranh) : Cháu bỏ dần sự bi quan, «tập tành» lạc quan như cháu nói là một điều rất phân khởi. Có lẽ, chú là người nhiều u ám hơn cháu, nhưng chú vẫn cười đều đều...

LÊ XUÂN HÀ THANH (Phan Rang) : Đôi khi báo chậm vì tòa soạn không kịp làm xong ngày đã định. Thí dụ 146 chậm 3 ngày, số 147 chậm 1 ngày. Do đó, báo về P. R. chậm. Từ nay sẽ không trễ ngày nữa. Không, chỉ định làm chuyên du ngoạn các tỉnh và mỗi tỉnh dừng chân, đem ít sách bán giảm 50 phần 100 cho bạn ngọc chứ không muốn tìm đại lý. Nhưng mới chỉ là ý định. T.N. rất ít người nên không dám bán sách cho bạn đọc ở tỉnh bằng cách gửi Bưu Điện. Chỉ có thể biếu số xuân những tác giả có bài chọn đăng. Bởi gần tết, vừa rảnh vừa muốn có cái thiệp xuân bằng ... Xuân Hồng 1975. Câu trả lời chót : Than vãn hay giải bày sự u uất cũng chẳng ích lợi gì, do đó T.N. không đăng văn thơ u uất. Hình như, tương lai không còn u

uất và than vãn cũng không làm nổi một tương lai tốt đẹp.

THU HÀ (Bạc Liêu) : Đánh chịu, cháu ạ ! Số 140 đã bán kì lô hết rồi.

SE SẾ NÂU (Saigon) : Yên chí, chú luôn luôn bình thản. Khi một người 40 tuổi thì ông ta không sợ những hạt bụi vương vào mắt, cháu ạ !

P. HOÀI THƯƠNG (Pleiku) : Tòa soạn đọc và chọn đăng. Nói tòa soạn thì ghê lắm, thực ra chỉ có hai người. Những bài không đăng bắt buộc phải xếp vào hồ sơ loại. Thơ T.N. cần tránh sự than vãn, u uất và bất bình. Thề thôi.

NGH. (Tam Kỳ) : Thơ gửi về nhiều quá, không thể chọn ngay bài của cháu. Vậy rón dợt nhé ! Đừng nghĩ rằng những gì xảy ra ở tiểu thuyết là y hệt cuộc đời.

C.H. (Cần Thơ) : Chuyển Hoàn thân mến, tuần này chắc em đã có trên tay C.Ơ.E.Đ.Y.A. Mừng Mãn đạo này bạn chuyển lính nên ít viết. Thề thôi.

TRĂNG TRĂNG NDK (Sài Gòn) : Sẽ có ngày T.N. mập như Hưng mập. Nhưng mập rồi nó ù lì, ngớ ngẩn và hết đẹp và mặt vênh vào để ghét lắm đó.

Chú tiểu NGỌC ĐĂNG (?) : Thơ được đây, chú ạ ! Gửi tiếp vô đi.

HẠNH HOÀN (Huế) : Bút hiệu rất mới. Bạn đã là bạn ngọc rồi, hỏi chi nữa. Không thể phê bình thơ của riêng từng người. Nhưng sắp mở mục *Thơ của bạn đề*, mỗi số báo giới thiệu ít nhất 10 thí sĩ T.N.

HOÀNG VĂN TUY HÒA (Bla) : Thông cảm nhé, T.N. không có người nên không thể «họa hồ» cái sự bán báo dài hạn.

HOÀNG ANH VIỆT (An Xuyên) : Quên đi mất. Vậy từ nay là em. Thơ hay hoặc dở tự mình thầy

trước. Khi «dám» thầy nó dở tức là sẽ hay. Vậy cố gắng tìm ý mới, hình ảnh mới: Ý và hình ảnh mà ta đoan quyết chưa gặp ở thơ của bất cứ ai.

BẢO TRINH (Cần Thơ) : Thông thường, sách cũ không có quyền đề giá mới thế nhưng thiên hạ cứ làm giá mới dần đề lên. Và chẳng có ai bắt bớ tù cả. Chỉ đáng thương cái túi lép học trò. Muốn trở thành nhà văn, nào có khó. Viết hoài với sự say mê sẽ thành nhà văn. Riêng chú, chú đang muốn đổi nghề.

bài nhận được

Tòa soạn đã nhận được thơ, văn, nhạc, họa của các bạn dưới đây đóng góp cho Giảng Sinh, 74 và Xuân Hồng Tuổi Ngọc

từ thuyên, trương văn thành, trăm ca, huỳnh bá ngọc, hoàng công tâm, áo tím, nguyên tấn sĩ, nguyên thập tự, nguyên thị kh, phạm hoàng hoa, vũ hoàng, trăm anh, lang thanh hạ, t.t. ph, hồng hải, trăm thị dễ thương, nguyên thị vi thu, nguyên hạ long, nguyên toàn nghĩa, se sế nâu, hạnh hoàn, lê đình sự, lê bình phương, ty hạ, minh lý, bẽ hát huỳnh nga, thúy mai, tuyết oanh, phi thanh, phạm nhã uyên uyên, nguyên tường anh, thý an, linh thuyên, ngọc, anh đào, trương ngọc hương, thượng thuật, hạt cát, bé tu, nguy thủy quyền, đông t.v. khương thủy, huỳnh minh, nhứt, an vi, nguyên thị tiểu my, hoa ký, nguyên thị lan hương, em nhỏ pleiku, phạm kim phượng, n.t.p.n., huỳnh bá hữu minh, vương kinh kha, vương thị ngọc ngân, phạm uyên hoài, huỳnh kim huỳnh, vũ khắc tinh, tam thu, trần văn nghĩa, hà thanh đoan, jalau, lê thủy hạ, petit trang, đào ngọc hiền, trần hữu đức, nguyên đạm thường, ngọc thúy, m.

mai mai • chia mùa cho những tình cờ

(tiếp theo trang 16)

- Anh không biết, anh sẽ chỉ nhìn em.
- Nhưng em không muốn chúng ta nhìn nhau và thấy nhau trong mắt nhau.
- Tại sao ?
- Tại vì em không muốn nhớ đến người em mắt nâu tóc vàng sợi nhỏ.

— Anh chưa hề thấy cái người nào kỳ cục thế bao giờ.

Rồi một ngày nào đó cũng sẽ có những con tem lạ bay về thành phố nhỏ nhoi này. Mỗi ngày đi học tôi vẫn ngoan ngoãn mà sao những bước chân lại đáng ghê. Tôi phải làm một công việc đáng ghét là nghĩ tới một người không phải người thân. Vẫn tưởng trí nhớ cũng có khi mệt mỏi nhưng lần học thi, ai ngờ mùa ngưng mưa dầm trời bắt đầu lạnh mới thấy bài thi và những con tem khác nhau một trời một vực. Mùa áo len dễ thương kinh khủng và cũng dài ghê. Sân trường cứ xanh xanh đỏ đỏ đèn ấm mắt. Những màu sắc đó đôi khi cũng nhắc nhở một nơi nào xa xôi và làm ấm một góc tim nhỏ. Như có một lò lửa nào bắt đầu nhen nhúm.

MAI MAI

CHÚC MỪNG
LÊ VĂN ĐỨC
và TRẦN KIM MINH
cười suốt trăm năm
ĐÌNH TIỀN LUYỆN
ĐOÀN QUÝ TRỌNG

bài nhận được từ bạn ngọc

(từ 5-11 đến 16-11)

VĂN

lê thị an nhiên, mĩ nổi xanh, phan bùi (bài viết hai mặt giấy không đăng), ngô thị huỳnh nga, trần thu hương cúc, titi, maity, vân v.v., chính thanh, trần thị mai hương, ngô cao quyền, tư đắc, ad (bd), nguyên thăng bình, tam phong, nguyên thị tri thủy, petit trang, vũ nhàn du, lâm thị gia hà, t.v., hùng dũng, trắng trắng ndk, tique-ly, phạm «trường» quy, phạm thị kim phượng, tô loan, hoàng du thủy, tề em xê, bạch mai (truyện dài quá vậy ?) bảo hoàng khánh nam, tuyết oanh, nghi ca, nghi, lê đình sự, đẳng thi, vũ hiền, mimoza, cung vũ hoài thương, nguyên mộng du, yền phượng, nguyên sanh tông, m p, na âu, nguyên ngân ngữ, truyền truyền.

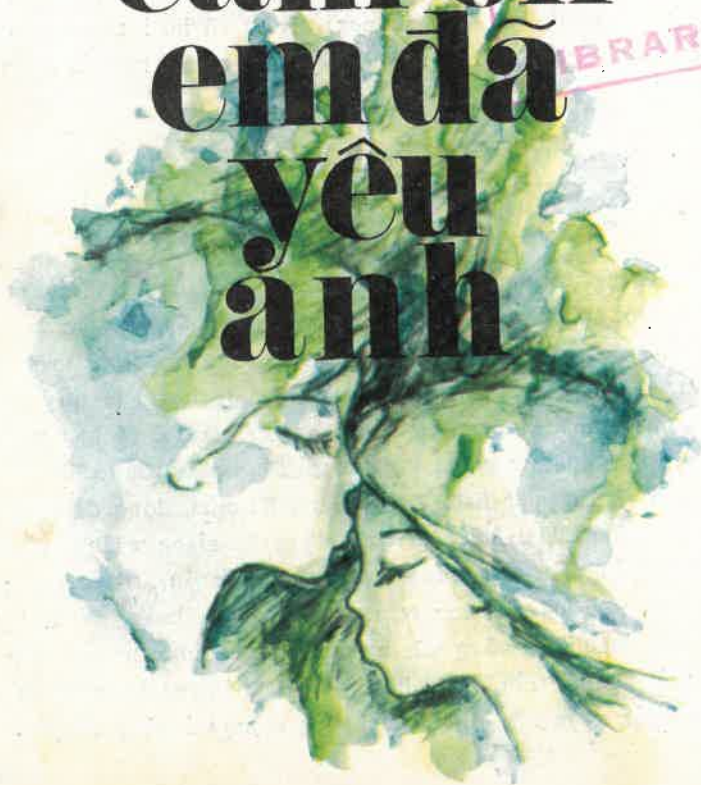
THƠ

nguyễn man mang, trần công phú, darehoa, miên sa, m. đoàn du, nguyên thăng bình, ngọc thủy khanh, tư đắc, y.t. phạm quân g thuận, thượng thuật, lê vũ, petit trang, nguyên tấn sĩ, se sẽ nâu, bùi vi phượng, cung trường linh, lê nguyên nghiêm, hoa lưu ly, lê thủy hồng, lê quý hoàng, thiên viễn, phạm hoài thương, tự nhiên hương, bao xuân lưu, phổ núi (hoàng đạo), trần thu hương cúc, nguyên thị k.h, hoàng văn tu hòa, võ văn lê, hoàng anh việt, tác giả hai bài «gọi em giữa mùa, đông đến rồi phải không», mạnh hùng, dã uyên, hoài thân đẳng thi, giang xuân thu, phạm miên trường, trần điền việt dũng, nguyên danh ngàn, triều kbc 4422, trần hoàng vy, tô loan, cúc vàng trên cây, tam anh, hoàng miên, hát ca ngọc nhã, trần hiệu liên, hồng vũ, nghi ca, chân dung, trương lâm an, tam thu, thê khinh, trần mộng hoàng, tiêu tiêu, na âu, nguyên tiền phượng, nguyên ngân nữ, dountum, lương mộng thi, vành khuyên.



một đời người chỉ có một lần để cô gái
nghe cậu trai nói trong cơn mê xúc động

cảm ơn em đã yêu ảnh



CORNELL
UNIVERSITY
FEB 4 1975
LIBRARY